

Reflex de Luxe

"Love is the answer
and you know that
for sure"

"There's nothing you can do
that can't be done
nothing you can sing that
can't be sung"

"All we are saying
is give peace a chance"

Kolofonen, the colophon, la colonne de production, il colophon, das impressum, κολοφών - hvordan man nu vælger at udtrykke det...

Reflex de Luxe er et netbaseret magasin, der udgives af The Poet Collective of 2025. Basis er Reflex #40 og Afvigelse #4, i en restaureret og gentænkt udgave - men med en del nyt materiale og ny grafik inkluderet. Og ikke alt fra de oprindelige udgivelser er medtaget.

Håbet er at udgive et magasin, der giver en totaloplevelse. Ja, egentlig allerhelst udkomme som et rockalbum. Totaloplevelse gennem forskellige genrer, men også ved at have et layout, der er behageligt at læse. Så Reflex de Luxe ønsker ikke at have et traditionelt udseende i sort/hvid. Oplevelsesøkonomi er ikke rigtigt et ord, der passer, men det er nu heller ikke helt ved siden af!

Reflex de Luxe produceres i Adobe, og det er bedst at læse det på computer eller tablet i det format, selvom det selvfølgelig også kan læses på mobilen - så er oplevelsen bare ikke nødvendigvis lige så god. Denne fil er beregnet til Adobe 9.0 eller nyere.

Al copyright tilhører selvfølgelig kunstnerne. Bente Nesgaards tekster tilhører hendes familie.

Redaktion:

Sean Ryan Bjerremand er ansvarshavende redaktør og art director.

Niels Østergaard (korrektur), Vibe-Sophia Bjerremand Helle Bengtsson og Line Emilie Albrechtslund er i forskellige sammenhænge blevet benyttet som rådgivere.

Medie:

<https://www.thepoetcollective.dk>

Kontakt :

elephantmemoryjensen@thepoetcollective.dk

Nice to know:

The Poet Collective of 2025 er en uformel sammenslutning af 13 tidligere medlemmer af den opløste poetklub 57nord.

Tak til:

Alle deltagere

Særlig tak til:

Vibe-Sophia Bjerremand, Niels Østergaard, Helle Bengtsson, Anne Nesgaard.

Krediteringer:

Forside og bagside: Sean Ryan Bjerremand

Grafik: Sean Ryan Bjerremand, bortset fra:

Storkebillede - originalt billede af Tine Johansen, Reflex de Luxe-version af Tine Johansen og Sean Ryan Bjerremand

Side 72 - Line Emilie Albrechtslund, Sean Ryan Bjerremand og Tine Johansen

Side 21- Martin Bæk (tekst)

Fotos:

Sean Ryan Bjerremand - bortset fra:

Line Emilie Albrechtslund - s. 74,76,79,80,81

Vibe-Sophia Bjerremand - s.17,100

Peter Albrechtslund - s. 256,261

Mette Hove - s.175

Martin Jensen - s. 261

Tine Karlberg Nielsen - s.17

Daniel Mantel - s.184, 200,203

Opsætning: Sean Ryan Bjerremand

Fotoserier:

Alle postkort-serier af Sean Ryan Bjerremand

Steffen Weiss - s. 57-60

Anett Sällsäter Christiansen - s. 189-192,239-244

Sean Ryan Bjerremand og Tine Johansen - s. 274-276

Satiretekster:

Alle tekster skrevet af Sean Ryan Bjerremand, bortset fra "Da svigermor gik amok", af Sean Ryan Bjerremand og Niels Østergaard.

Grafisk rådgivning: Line Emilie Albrechtslund

Indholdsfortegnelse:

Side 7: "A beginning" - v/Nete Krøll
 Side 8: Helle Bengtsson
 Side 16: Tine Karlberg Nielsen
 Side 22: Peter Albrechtslund
 Side 26: Mogens Sørensen
 Side 30: Henrik Giversen
 Side 37: Rachid Zarrrouk
 Side 45: Kjeld Madsen
 Side 52: Bente Nesgaard
 Side 61: Birthe Aela Faarvang
 Side 67: Hanna Brabrand Henriksen
 Side 69: Hanne Dion Famoye
 Side 72: Line Emilie Albrechtslund
 Side 83: Satiresektionen
 Side 101: Bjarne Kim Pedersen
 Side 106: Thorvald Berthelsen
 Side 113: Anne Bøgh
 Side 118: Hanan C. Eel Ahmed
 inklusiv portrætartikel
 Side 122: Camilla Neubert
 Side 130: Nete Krøll
 Side 132: Alex Lindbjerg
 Side 135: Rebecka Pernille Weile

S. 138: 8220 Untold Stories
 S.167: Nassira El Mimouni og Sean Ryan Bjerremand
 s. 168: Leif Achton-Lynegaard
 s. 171: Mette Hove
 s. 178: Daniel Mantel
 s. 213: Finn Wiedemann
 s. 219: Sophie Jytte Klahn
 s. 225: Vibe-Sophia Bjerremand
 s. 228: Sun Lee
 s. 233: Niels Østergaard - vol. 1
 s. 237: Connie Anette Nordholt
 s. 245: Anja Maria Hansen
 s.252: Søren Witten
 s. 255: Sean Ryan Bjerremand
 s.265: Anni Birgit Sørensen
 s. 269: Pi Hardis
 s. 271: "And in the end" - v/Niels Østergaard

Artikler:

s. 146: "Da John Lennon døde" - Sean Ryan Bjerremand
 s. 158: "Oplevelsen" - Søren Skogstad Nielsen
 s.165: "Artikel om mig og mit arbejde" - Rebecka
 Pernille Weile

Kære læser!

Reflex de Luxe udkommer på 45-årsdagen for John Lennons død. Det er absolut ikke tilfældigt!

Et godt citat, vis oprindelse er lidt uklar, men som ofte tilskrives John Lennon, er:

"When I was 5 years old, my mother always told me that happiness was the key to life. When I went to school, they asked me what I wanted to be when I grew up. I wrote down 'happy'. They told me I didn't understand the assignment, and I told them they didn't understand life."

Vi lever i en tidsalder, hvor de simple kvaliteter som livsglæde, venlighed og det at turde drømme ofte er uglest. John Lennon var en eksponent for disse kvaliteter - og mange tør stadig leve den drøm, hvad enten det sker bevidst eller ubevidst.

Men vi må jo nok sige, at den verdensorden, vi troede, at vi kendte, har det ret interessant i disse år. Så lad os bruge ordene og spontaniteten til at forbedre livskvaliteten og medmenneskeligheden.

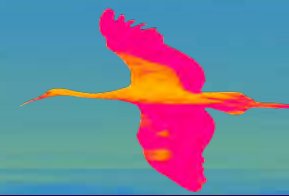
13 ud af 18 tidligere medlemmer af 57nord i årene 2017-18 (The Poet Collective of 2025) støtter op om denne udgivelse, og det er jeg utroligt glad for.

De bedste hilsner
Sean Ryan Bjerremand

Ansvarshavende redaktør, fhv. formand for 57nord

"D, I, N - do it now, son!"

lad submarine sejle
ned langs 60ernes flowerpower
og lad os hylde en mand af format

lad jude give os kuldegysninger
som blot en mester kan bringe os det

lad friends spille til os
i en rytme af glæde så
vi åbner en rytme af format

lad os være i john lennons fodspor
i en strøm af ord der giver blot en
smule fred med hans død

Nete Krøll

John - elsket og savnet

NÅR MAN ELSKER
ER FOR EVIGT
FOR KORT

DET INDRE BARN

lod mit indre barn
græde ud i dag

du var her
var rolig og
samlede mig op
dine øjne så
tilsyneladende
hvad andre ikke kunne

din skulder fik mit hjerte
til at håbe - og
få mig til at love
til at gå ud og leve
hver dag

nu tør jeg smide paraderne
er hvor bedrøvelsen
godt må være
du får mig til at turde lidt mere
og på gamble med at give slip!

her ved jeg – at jeg er i nuet
og ikke er alene

dine ord holder mig oppe
din varme varmer mig
du får mig til at fornemme
en samhørighed
at vi på et eller andet plan
er forbundne sjæle

KÆRLIGHED

på kærlighedens vej
i solskin og regnvejr
er man forbundet
i et livslangt favntag
er på en rejse i livet
som kun hjerter forstår

på kærlighedens vej
bliver rynker
alt godt og ondt
til historier over tid
kærlighed er livsvidnet
på vejen
hvor man år for år
har lyttet og danset
til livets melodier

på kærlighedens vej
bliver kærlighed ikke kun
til ord på papir
men leves i hverdagen
og et løfte
om at være levende sammen

TÅGEN LETTER

mærker vintersolen
brænde i mine kinder
mærker vinden i håret
samler på minder
som med tiden
bliver til dyrebare skatte
elsker at sanse,
og fornemme

FLETTEDE HJERTER

i hinandens hjerter,
har vi et sted
her kan vi tale om
alting; som krig,
kærlighed og fred
i hjertes dybe kamre
hvor sjælen den gror
sammen ved vi altid
hvor minderne bor

vi forenes i livet
går sammen igennem
vilde storme og stille stunder
og til hinanden
har vi en kærlighed
som aldrig blunder

FORÅRSBEBUDER

gule som solen
en højsommerdag i juli
lyste den lille erantis
det mørke forår op
lyste sindet op
vi var sammen
lige her
i nuet

HJERTEBLODSVENINDE

stjernerne lyste i nat
så klart
duggen løb
i stride strømme
akkurat som de tårer
der stadig triller
ned ad mine kinder
sander- at ingenting
giver mening

skønheden fra stjernerne,
erstatte i glimt det faktum
at endnu en stjerne er født
grådkvalt og ude af stand til
at forstå det
mærker jeg tårerne
løbe om kap med tanker
som eksploderer
og skriger til himmelen
hvorfor – hvorfor-hvorfor?
jeg savner dig
allerede ubeskriveligt

CHAMPAGNE

små prikker af lys
dansede over nattehimmelen,
det var stjernerne,
i et splitsekund
troede jeg lige at det var dig
som sendte mig
alt det lys

disse stjerner
lignede en flaske champagne
de fik mig til at smile
præcis som du
plejede at gøre

Disse digte er skrevet til Bente Nesgaard (billedet) efter hendes død den 1. juni 2024.

SPEJLING

deres øjne spejlede sig
i nattens lys
trods det
at natten var måneløs

deres blikke finklede
næsten som stjerneskud,
imens lysstrålerne som bistod dem
med at finde hjem
blev sendt afsted mørket

de brystede sig
sendte bedrøvelsen
på rundfart i universet

STATUSOPTÆLLING

et perleagtigt skær
løb hen over nattehimlen
og den måneløse nat
begge ventede vi på
og spejdede efter lyset
havde aftalt
at det skulle være natten
hvor vi igen skulle tælle stjerner

vi nøjes
mens vi ser lyset
i hinanden

EFTERÅR

Skyggerne virkede
Om end mere truende,
mørket mere mørk
Regnen og blæsten
ruskede os mere
end vi erindrede
det var muligt.
Efter sensommerdage,
i gylden sol
hvor det kun var snerten
af efterår, som
fandt vej til vores sanser
Fra den ene dag
til den anden,
kom lysten til at pakke sig,
ønskede at gå i hi,
men indrømmer
løvfaldstiden
holder os oppe.
Der er så smukt,
når den lave efterårssol
changerer i løvfaldets farver.

KÆRLIGHEDENS STYRKER

kærlighedens blide knus
hjertet blomstrer i flor
flammen der aldrig slukkes
vi står i livets dybe spor

vi er flettet sammen
i en dans så æstetisk fin
elsker hver dag at kunne sige
godt at du er min

kærlighedens varme strømme
i hjerter, der aldrig svinder
jeg elsker
når du rører mine kinder

vores øjne mødes
verden står stille
minder flyver væk i vinden
så kan man godt føle sig lille

i vores sfære findes styrke
en tryghed, dyb og stor
vores kærlighed er evig
med kræfter vi ikke helt forstår

vi elsker hinanden
med hjerter som altid brænder
kærligheden er livets sang
og en melodi, som aldrig ender.

ET TEGN FRA DIG

må denne tid
vare forevig
værger os ved
alderdommens komme

som de unge yndlinge
kommer vi tæt på
og besegler hinanden
i det som giver den
undefinerlige fornemmelse
af tryghed
som vi alligevel kun
opnår- qua
vores fremskredne alder

forsigtige kærtegn finder vej til min krop
imens jeg stryger
en lille hårtot væk fra din pande

banker forsigtig
på kontakten
indtil dit hjertekammer
alt går pludselig
op i en højere enhed
tunge åndedrag fylder rummet

imens dit hjerte
bliver blødt som smør
i mine hænder.
betrør vi hinanden,
at altid vil vi være lige her

smiler igennem tårerne
ventede på det tegn

Lige til
En blomst kan gro
Gro de fineste ord
Ord kan give mening
Mening kan give håb
Håb er noget vi ønsker
Ønsker kan være fantastisk
Fantastisk er et ord som kan gro til ønsker
om en blomst som giver mening

RÅ MENU

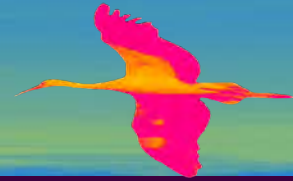
Dem der lider i stilhed
Kan ikke høre deres krop skrig
Lammet alene ligger de
På rå madrasser
Afmagten sluger dem råt
Som en ulv der fortærer dens bytte

TIL MIDDAG

Måltidet som skulle mætte dig
Har fanget en andens interesse
Du er aldrig alene
Når du har selvtilliden til bords

DIG

Spejlet viser kun dit ydre
Sjælen blottes når du åbner
For porten til dit hjerte.
Hold det i snor
Så kan de aldrig
Sætte det i bur
Vi falder kun
Når vores opmærksomhed
Er på turné

ALENE

Misforståede ord
Kan vandre langt
Tankerne som kun
Kan brydes af tid
Kan ruge længe på en sætning
Misundelse kan føre alle på afveje
Stien er tydelig hvis øjet får lov

VERDEN

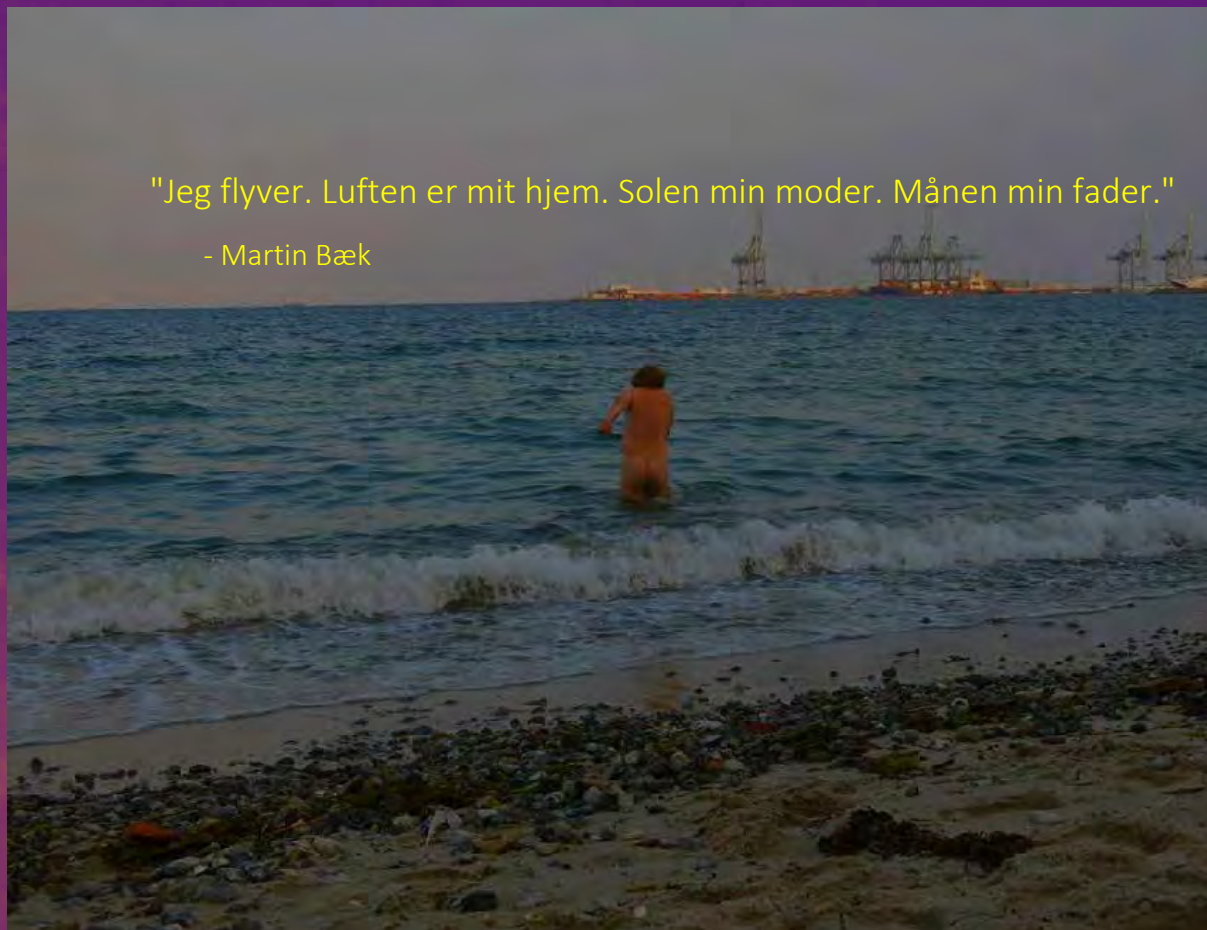
At kigge på dem der danser i fuldmåne
Kan være balsam for sjælen
Modet til at være sig selv
Er den største gave i verden
Hvor alle lever i osteklokker
Efter et manuskript
Skrevet af flertallets hånd

Postkort fra magiske Århus

"Jeg flyver. Luften er mit hjem. Solen min moder. Månen min fader."

- Martin Bæk

Som den reneste sne

Du kom
som den reneste sne
renere end de sneflokke
du havde fulgtes med
og leget med undervejs

Du bragede ind i vor verden
og spurgte med dine blå øjne:
"Har I ikke altid kendt mig?"

Smile

Your smile
Like an explosion of light
The dew of your lawn
Evaporated
Into a pretty baby cloud
You invited me in
For organic chocolate
And a drive
Back to the world

Eagles

I, too, was young once
I, too, had dreams
My dreams were young potent birds
Gliding over the mountains
Over the sea
And into space

I still hear them time and again
I still see them
My dreams are now old prudent birds
Looking over the mountains
Over the sea
And into space

I hear young eagles scream again
I see them again
Your dreams are young potent birds
Gliding over the mountains
Over the sea
And into space

Let's take time to feed our birds together
They need plenty of meet
While all our dreams are
Gliding over the mountains
Over the sea
And into space

Økonomisk korrekt novelle

Familien fik en standard grå urne bragt fra krematoriet (så kunne de selv grave ham ned
Det sirligt foldede Dannebrog var lagt i en ren Netto pose (håndskreven hilsen bag på et regneark
Sammen med ordenen for at være faldet i en ussel støvet by
I en God forsaken ørkenstat eller Mickey Mouse dump som yankeerne sagde
Nu stod posen ved siden af urnen i vindfanget ved hans familiehus
Det susede i grantræerne og sneen føg.

De to udsendte underofficerer var halvt gennemfrosne
og hustruen hørte dem sige til hinanden udenfor hendes lukkede dør:
Det var nummer 14 i dag - hun er ikke hjemme
Lad os stille ham udenfor døren – han kan jo kun dø én gang
Vi må jo ikke få overtid på det her!

Hustruens højre hånd var knyttet klar til kamp
Hun kontrollerede sine følelser
De kryb råbte hun da de to igen sad i deres Jeep
Ikke de to klaphatte

Men de infantile politikere og generalstaben fra 1864
eller hvornår de nu var blevet hevet op af et eller andet hul
Deres liberale sind befriede dem for al værdighed
Jens havde haft militæret som hobby
Han havde ønsket at gøre en forskel for sine mænd
som gav deres helligste så skulle de ikke glemmes
Hun glemte ham aldrig - troede hun

Hævnen er sød

Hævnen er sød
den feder
giver bitre blodpropper
dårlig mave med smerter
Parterne behøver en diæt

Jeg er demokratisk

Jeg er demokrat, til jeg bliver stemt ned,
og villig til en krig for vor fred,
når et flertal nægter min holdning er god,
så vil jeg gøre, hvad jeg er imod.

Folket ser ikke det bedste for os,
derfor vil jeg give dets fjender et los.
Skidt med skader, når jeg slår til,
der handles og spildes, som jeg nu vil.

Fat mod, undertrykte, når jeg får magt
så står vi sammen i denne pagt:
du støtter mit styre og fremmer dets sag:
du får din frihed hver eneste dag.

Portræt af en gammel tyran

De unge skal lære at te sig høfligt
og værdigt – nu, se mig:
jeg lærte det i min tidligste vår
at fremgang og lykke man altid får,
når bare man bukker og skraber.

Men jeg er blevet for gammel til at
bukke og at skrabe!
Nu kan jeg gøre som jeg vil
og få en prygelknabe,
som jeg kan plage livet af
hver evig eneste søgnedag.
Når blot man kan træde på rosset,
er alderen ikke så tosset.

Iris, stridens gudinde

Du er uønsket
Du inviteres aldrig
Du nægtes adgang
Du lukkes ude
Du nægtes at få ordet,
når du endelig er inde.

Alligevel finder du en åben dør
selvhøjtidelighed
forfængelighed
magtbegær
frygt for det anderledes

Du ved hvor de er
smider dit æble ind
til dem, der er dumme nok.

Vi troede

Vi troede alt var blevet nyt
og krigens sidste skud var skudt,
indtil en kejser fik en fiks ide
og ville straffe en forseelse.

Vi troede på nu var der fred
og ingen ville brænde kloden ned
indtil hr. Hitler fik en fiks ide
og ville tysk imperium gerne se.

Hvornår vil vi dog lære
det er forløjet ære
at spilde blod for storhed
er fis og lutter tomhed.

Vi troede terror kom fra Øst
og ikke fra vor nordiske kyst
indtil hr. Breivik fik en fiks ide
og unge liv på spildt på det

Vi troede det var slut med krig,
at den tid nu var evigt forbi
indtil hr. Putin fik en fiks ide
og ville russisk storhedsrige se.

Hvornår vil vi dog lære
det er forløjet ære
at spilde blod for storhed
er fis og lutter tomhed.

Selvom man skal dø engang
er det ikke hele historien
hvis man ikke kender den på forhånd
Alle kapitlerne skal genkendes som det de er idet de sker
Ellers er det hele turen forfra

Det er hele livet i små ryk
og måske skal man frem og måske skal man tilbage her
på stedet hvor man står

At kende det hele på forhånd
At ha' det hele i baghånd
Det er meget smukt her på stedet i disse centre og cirkler
i disse muligheder man står i

En nat i sekunderne der trækkes afsted
på dette sted
og dette sted
Altid altid
dette sted

Tre ganges
returrunde i dette spil
kaldet Uafvendeligheden
Et godt liv
det gode liv
mod dette

Det er bare en gang erstatning fremfor
virkelig at eksistere der gør det denne
Virkelighedsvandring i
Spejlkabinettet For Viderekomne

Et sted hen
med mørket i lyset
og klare punkter
For alligevel er
man et sted som
hér
og vender sig ikke
om mod det andet
som osse er der
i dén grad, for fanden!

Hvis noget går galt går det galt

Det er alt

Det alle sangene handler om - én sang inden i den anden
Det er bevægelse

Det er lidelse og det er dans
Det er tiden i det hele
i alle trinnene og sekunderne trip-trap
og tik-tak

Det er sådan et valg af dén type
man kan træffe på ét tidspunkt og ikke på et andet

På et tidspunkt er valget forpasset og det må forlades

Der er så meget
og det ér altsammen dette-hér
dette-hér

Hvad jeg virkelig ville i denne verden
efter pausen

i kreationen var at gå en tur

gå en tur i hallerne og ved kilderne
og mellem det hele

i græsset og i jorden

Efter en tur i verden og det våde græs mellem tæerne

og luften
det knasende sand mellem tænderne

Et land som er svært at kende

Derfor slutter det og er hvad det er

i sekundet
i legen bag sekunderne

Glemmer det hele i det halve

Jeg glemmer aldrig disse ting i det hele

Jeg glemmer aldrig dette mere

Tomheden på denne tid

Hakket i sekunderne

Det er vejen ind i forvirringerne ind i det gamle net

af blændværk og blindgyder af forviklinger
og forvittringer

Sindets spærreballoner for en bar betragtning

De ting man har lov til at gøre i rummet

med en lille kande te foran sig hvor den er

står frem på bordet hurra!

Det er stadig et spørgsmål
om man er med på forestillingen eller bare en figur i
manuskriptet

Det er stadig mørkt
at bevæge sig i dette rum og sådan er det

Ting man ikke kan høre
Ting man ikke kan se

Fordi man ikke har alle sanser
med fra fødslen
ramler man gennem livet

Jeg har betalt
kørt i alle retninger og frem og tilbage

Det er så cool at være født
Det er så cool at være til
Det er det fedeste der findes

siger de fleste
når de ikke ramler ind i noget

De mange små ting i det store
og det store i det små

Det er en boldgade for sig
Der er flere
Der er få

Et sted mellem alle drømmene
og de omtrentlige omgivelser i tågerne hvor det hele kunne være
antydnet og glemt i en krølle af tiden

Et sted mellem antydningerne og hvor det hele kunne være
som et diset strejf af en mulighed endnu ikke født eller affødt af noget

Som du sidder ved tvivlens side
og ikke rigtig ved om du skal se til den eller til den anden side
og lade som om
usikkerheden

er der
som andet end alle de
forsinkelser der fylder rummet
som gammel luft

Det hele er tilstede
i disse cirkler af alt og intet
i disse påstande om det hele som
intet er

Sjælen er i marken ude at høste

Man kan ikke lege med tanken uden at
omgås den i praksis

Når man bli'r klogere sker tingene af sig selv

Når man bli'r klogere lyster rummet

Når man bli'r klogere mødes behovene

Når man bliver klogere følger indskydelserne sig

Drøm en drøm

Jeg har en drøm
hvor himlen er grøn
hvor græsset er blå
og det hele er godt.

Følg med i mine tanker,
hvor ordene de vandrer,
hvor regn falder tørt,
og hvor burgerne slanker.

Fantasien sætter grænser
på langs og på land
en mand,
leger i kassen
som er lavet ud af
sand-Kagen – som sagt,
det er sandt, den er bagt,
i ovnen blev den lagt,
en metafor selv skabt:

Et billede i dit hoved,
når du læser, hvad der er sagt.

Som en tragt af foragt,
hvor ægget bliver lagt,
når din mund deler rygter,
gør du sandheden a-b-strakt.

For sent ude, sent hjemme,
for sent i alderdommen,
for sent til at handle,
for nu kommer ligvognen.

Jeg har et mareridt
hvor intet er farverigt,
hvor himlen lyser rødt
og det hele er dødt.

”Hende”

Vi bliver født alene for at dø alene,
så hvorfor lede efter den eneste ene.

Hvem er hun så, den ukendte kvinde.
Hun må være et sted, jeg mangler at finde,
en søgen jeg er tvunget til at gøre i blinde.
Som er hun i kviksand og ved at forsvinde,
mens jeg er faret vild; et fjernt minde.

Måske kan jeg ikke se træet, for bare pinde,
måske er det naturligt og ikke for mig at tvinge.

En skøn proces, vogtet af de bevingede,
hærdet og forstærket
og kan ikke skæres af nogen klinge.

Det er en behagelig idé at have i sinde,
den spreder tvivlen for alle vinde,
erstatte med at der inderst inde,
vil være halvdelen af et lys,
der forenet vil skinne.

Produkt

Den er fabriksproduceret
og markedsinformeret,
ja, reklamepromoveret.
Så er impulsen eskaleret.
Og idéen? Jep. Fikseret!
Og returen er garanteret,
for lidt ekstra? Få leveret!
Ingen tid er der passeret,
gør nu handlen konsumeret,
få din selvtillid saneret,
og dit ego lidt masseret,
for når tiden er passeret,
og dens tilstand er halveret,
så find dig selv så fascineret
over nydelsen falleret,
men skift du roligt til chokeret,
over at de der er involveret,
er monetært motiveret,
og ikke bruger engageret,
men bundlinjefokuseret,
for at få udgift minimeret.
Kvaliteten bliver kasseret;
lange løfter annulleret;
indre svin afsløret.

Penge

Erstattet af papir er idealer og værdier,
giv en fast løn og se hvordan berettigelsen stiger.

Det er som et synligt symptom fra et sygeligt ikon,
der med sig bringer et modbydeligt diplom;
en falsk drøm der er støbt i krom.

Det er penge der bestemmer,
gør fjender til venner,
sultne hajer med skjulte tænder.

Penge er en blid løgn, blot hvid støj.
der forsøger at forvirre enhver,
men kort og godt, så er idéen solgt,
også selvom at du har fået nok.

Den bliver bare omformet og farvet,
måske kaldt noget andet,
"æstetisk blandet" = kvalitet, forringet.
Dine børn ser det og vil nu gerne have handlet,
så du hiver kortet frem og logikken er standset.

”Paranoia”

Den sniger sig i dit liv helt klinisk og kynisk,
den neurologiske ninja
er altid usynlig.
Den hvisker i øret,
en modbydelig forsyning, detaljerne heraf
vil have kæmpe betydning.

Den fanger og forværrer
din angst og begær,
smider et klæde for øjnene,
mens mørket renoverer.

Den bygger bomber og bagdøre,
brutal i sin fremgang,
griner i mørket over
triumf i sin magtkamp

Denne frygt er en pille, men...

- ”Shhh, vær stille!

Jeg har holdt øje med dem længe
og nu er jeg ved det!

De taler om mig,
men de ved ikke jeg ved det.”

Så har vanviddet vundet,
det er sørgeligvist slut,
når hjernen bliver sløret,
bliver fornuft

forskudt.

”Masker”

Den postmoderne skik
siger ”tag en maske på.”
Fordi:

Et menneske uden maske ikke
overlever længe,
sengeliggende,
men helt uden en sang.

Hos grønthandleren siger man:
”Årh hvad så, min ven!”
Alligevel har man sat kryds
ved DF og dem.

Alle har en maske,
en flaskehals af syre og gas,
lukket ud under tryk,
også kendt som frygt.

En global epidemi af
indre svin og ydre smil.

Hvil i din egen livsfilosofi.
Og lad være at tvinge min.

Klokken slår og...

Legende let som tiden flyver,
dens timer rimer, falmer og forsvinder.
Dog ikke noget nyt her, uret hænger dér,
men hvem har mon hængt det op?
Viserne drejer, opmærksomheden fejler,
men den tid kommer aldrig igen.

Lås øjnene på uret,
den plan er forpurret,
for viserne vil have stoppet deres spin.
De kører rundt i deres cirkelcyklus,
med en ligegyldig ligegyldighed,
hvem ved?

Uret kan være sat op og påsat,
omend for at påminde og finde den,
hvis hjerte er sten og frygter
urets sekunder, timer og minutter.
Frygt for det uvante, det uflinke og det altid nære.

Det ene "blink og du misser det"-øjeblik,
hvor du derpå, derefter og derfor træder ind
gennem til den næste rejse, ud i det store ukendte.

"Jeg har et mareridt
hvor intet er farverigt"
- Rachid Zarrouk

Fragile

I dette øjeblik ser jeg på dig
og føler en taknemmelighed
så sart
at den ikke kan siges
uden at gå i stykker

Vrede

En mægtig majestætisk
naturkraft
bag vældige forandringer
med lange blodspor
fra blødende sår
den aldrig selv kan læge

En majestætisk
motor
der kan vælte imperier
fælde tyranner, men
aldrig vugge
et barn i søvn

Mareridt #113

Jeg hørte dig råbe mit navn gennem angst og bange anelser

Jeg hørte du råbte med menneskeblod på tøjet

Jeg hørte dig, men kunne ikke tage om dig

Men du råber stadig og jeg hører selvom maredrømmen er slut

Jeg spørger: Hvad lader mit navn ske? Hvis vilje sker i mit navn? Jeg hører. Jeg hører dig!

Jeg rækker ud mod dig, men sætter mit fodaftryk på en tv-skærm

Men jeg hører stadig mit navn gennem desperation og rædslen i din mund

Jeg hører dig!

Kærlighedsdigt

Min kærlighed til dig
er indrettet sådan
at jeg kan finde på at gå
ned i døgneren klokken
lort om natten og købe dine cigaretter
selv om jeg ikke selv ryger
og lukker alle vinduer op og alle døre i
til det rum
hvor du sidder og pulser

Det gør jeg sært nok
vel vidende
at min kærlighed til dig
egentlig burde få mig til
at kyle dine smøger
ad Helvede til
fordi din cigaretrøg er en pestilens
der lugter grimt og vigtigst af alt:
undergraver dit helbred og skader mine lunger

Tosomkærlighed er og bliver
en besynderlig form for kærlighed

Lament

Og her blev mørkt
og her blev koldt
ugæstfrit
ubeboeligt
og bare så tyst

Så knugende tyst
Ingen lyde
ingen dufte
ingen farver
ingen smag

Intet

Overhovedet intet

Sanserne imploderede i et sort hul af mismod
tungere end bly og alverdens byrder tilsammen
hvor lys hverken slipper ind og ud
Sorgen er bare så øde og grim

Flanørens gåben uden tillæg

med behørig tak til gruppen Klichés sang Supertanker og det slovenske rockband m.m Laibach

Spiser morgenmad
ved køkkenbordet

Havregrød
med honning rosiner
nødder kokos og dadler
glider gennem spiserøret

Maven omsætter
måltidets kulhydrater
og proteiner
til knogler kød og energi

Lungerne ånder
hjertet pumper
blod og ilt rundt i legemet
hjernen arbejder
kroppen udsondrer
og afstøder affaldsstoffer
der vil forsvinde
som fækalier sved og urin

Skyller havregrødsrester
af tallerken i køkkenvasken
tager overtøj på
åbner døren ud til trappen
går ned ad trappen for at møde byen

Drejer ned ad Strøget

Sanser

Åndedrættet
fylder og tømmer lungerne
hjertet
pumper blodet rundt i blodet
hjernen arbejder
udveksler monoaminer
mellem neuroner og nervebaner
registrerer beregner og bearbejder indtryk
og styrer alle bevægelser

Stopper for
rødt i et gadekryds
biler af
forskellig farve og model
kører gennem fodgængerfeltet
benene spadserer videre med kroppen
da det bliver grønt

Det er eftermiddag
og solen skinner
modlys
blænder pupillerne
der trækker sig sammen

Tager solbriller på
ser mennesker
gå i alle retninger
Temaet fra Godfather rammer begge
trommehinder hovedet drejer mod venstre
øjnene registrerer
en gademusikant
med en trækharmonika

Drejer ned mod
en café i en sidegade
tager solbrillerne af
åbner døren til caféen
og går ind

Stemmebåndet og tungen
bestiller en kop filterkaffe med mælk

Kroppen sætter sig
på en stol ved et bord
hænderne sætter kaffekoppen på bordet
finder læsebriller frem
sætter dem på næsen
tager en avis og bladrer

Øjnene læser
og sindet bades og farves
i et mylder af
tillægsord og meninger

Læser en leder
en kronik
skimmer sporten og lader øjnene
glide registrerende
over avisens overskrifter
Drikker kaffen færdig
folder avisen sammen
lægger den tilbage
og betaler

Går ud i solen

Sanser

Åndedrættet
fylder og tømmer lungerne
hjertet pumper blodet rundt i kroppen
hjernen arbejder
udveksler monoaminer
mellem neuroner og nervebaner
registrerer beregner og bearbejder indtryk
og styrer alle bevægelser

Tager solbriller på
suger åndedrættet ind
ånder ud
og ER

1) Dit blik er så tomt

Forstår ikke hvad der sker

Tror du blir' narret

2) De vil bestemme

Varmt måltid og mikroovn

Og du betaler

3) Dagene med angst
Er tunge at leve med
Længsel efter liv

4) Tankerne kværner
Skræmmer ved at være der
Længsel efter ro

5) Kræfterne strides

Lys og mørke kæmper hårdt

Vil begge vinde

6) Aftaler svigtes

Det er noteret sir' du

Der står ingenting

Bilkørsel - et stykke autofiktion

Når jeg er passager hos min Svoger
Er det utroligt så mange trælse typer
Vi møder på vejen – ifølge Svoger
Vejen er fyldt med bøsserøve
Idioter
Kællinger
Bonderøve
Han dytter uafladeligt
Han kan ikke – absolut ikke – tåle at ligge bag ved en anden bil
Det fører til hasarderede overhalinger
Og hvis nogen dytter af ham
Giver han dem fingeren
Fartgrænserne overholder han ikke
Hvis man gør ham opmærksom på det
Er hans standardsvar at han skal følge trafikken

Hvilket har medført diverse bøder med tiden
På motorvejene er han direkte livsfarlig
På landeveje med små byer, hvor der er chikanebakker
Som Svoger kalder pædagoghump
Kører han hurtigt over dem
Mens han råber: Wiii, rutschebane!
Passagererne får kvalme
Færdselsreglerne – mener Svoger – er lavet til alle de nossehoveder
Der burde fjernes fra vejene
Selv mener han, at han er den perfekte bilist
Jeg er ikke vild med at køre med Svoger
Undgår det helst
Jeg foretrækker at køre med min mand
Der kan jeg – som en anden Fru Hyacinth –
Kommentere hans kørsel
Og det sker kun en gang imellem
At han spørger om jeg skal sættes af og gå hjem

En helt almindelig mand og hans aftryk i denne verden

Aftryk

Han havde sat sit aftryk i denne verden
Men hvis han selv skulle sige det
Ville han ryste på hovedet
Af de mennesker
Der på den ene eller anden måde
Ville gøre ham opmærksom på det
Han var
Syntes han selv
En lille mand i det store verdenshjul
Han var ikke kvindehader
Men havde valgt at leve alene
Efter en oplevelse han havde som tiårig
Da hans skolekæreste
Skolens smukkeste pige
Der var et år yngre end ham
Valgte at slå op med ham
På grund af en forelskelse i hans bedste ven
Vennen blev senere fravalgt til fordel for en person
Der var et par år ældre

Med den begrundelse
At vennen var for barnlig
Da, hverken han eller vennen bar nag
Forblev de venner
Begge mænd levede nu alene
Begge fuldt ud tilfreds med deres liv
De mødtes
Hver lørdag præcis klokken tolv på deres stamværtshus
For at spise frokost og slå et slag billard
Frokosten for hans vedkommende bestod af
Et stykke smørrebrød med æg og rejer
Et med flæskesteg og rødkål
Dertil en lys pilsner
For vennens vedkommende
Ligeledes et stykke smørrebrød med æg og rejer
Derudover et stykke dyrlægens natmad
dertil en Grøn Tuborg
En gang om året tog de sammen på en uges charterrejse
Til et af dem nøje udvalgte steder
For at besøge museer og oldtidsminder
Vennen, der som ham selv var af den stille type
Havde siden sit femogtyvende år været bestyr af en lille
Men eksklusiv skobutik på det ydre Nørrebro
Han selv arbejdede som elektriker i en mellemstor medicinalvirksomhed

Hvilket han var ovenud tilfreds med
Han stod op klokken seks om morgen
Ugens fem først dage
Iførte sig sit arbejdstøj
Og startede kaffemaskinen
Han læste avisen fra den foregående dag
Imens han drak sin kaffe
Og spiste sin morgenmad
Der bestod af to halve stykker rugbrød med smør og ost
Smurt aften før
Efter den afmålte tid
Tre kvarter
Rejste han sig
Skyllede kop
Og tallerken
Satte begge dele i opvaskestativet
Mandag og onsdag åbnede han døren til køleskabet
Tog den gamle blikmadkasse fra skoletiden frem
Med den aften før smurte frokost
Fyldte morens gamle termoflaske
Med den overskydende kaffe
Foldede avisen sammen
Med de tre dele i hænderne
Gik han ud i entreen

Tog den brune slidte lædermappe
En gave fra hans mor
Ned fra knagerækken
Lagde madkassen
Avisen
Og termokanden i
Huskede at termoflasken skulle stå oprejst
Lagde et rent nystrøget lommeterklæde
Der lå parat på entre kommoden
I venstre bukselomme
Iførte sig det til årstiden
Passende overtøj
Åbnede døren til haven
Gik ud og huskede som altid
At låse den efter sig
Gik de ca. fire meter hen til halvtaget
Hvor den sorte herrecykel med gedebukkestyret stod
Nøjagtig som han havde stillet den dagen før
Låste den op
Hængte mappen på bagagebærerens krog
Trak den ud
Gik de få meter hen til havelågen
Og åbnede den med den ene hånd
Imens han hold fast i cyklen med den anden

Trak cyklen ud
Og lukkede havelågen bag sig
Steg op på cyklen
I weekenderne sov han til klokken otte
Startede kaffemaskinen før han
Iført nattøj og slåbrok
Hentede Weekendavisen i postkassen
Til forskel for hverdagene
Spiste han to stykker frisksmurt franskbrød med smør og ost
Og gav sig god tid til at læse avisen
Klokken ti rejste han sig
Skyllede kop
Og tallerken
Og satte begge dele i opvaskebakken
Var det lørdag gjorde han sig klar til at mødes med vennen på værtshuset
Hans borgerlige navn er Eivind Jørgensen

Jeg har rejst langt
gennem somre og vintre
med blodet gennem tiden
for at finde pigen
i et ekko af mig

Som i en drøm
der blev væk

Som i et fatamorgana
kom hun imod mig
jeg favnede
og tog hende på mig
som var jeg en fremmed
i en anden
i et rodnets skrøbelige lys

Med en opblomstring af vinger blev der
plads til os begge

1

Grantræer, grønne trekanter

I skovbrynet
tæt ved hvor jeg bor.

Ædelgran samt enkelte lignende slægter.

Firkanter i landskabet: Udlejningsejendomme hvor familier
flytter ind på skift.

Smukke sandstrande, som strækker sig flere kilometer langs kysten
minder mig om hvide kridtstreger på
den grønne tavle.

Jeg husker vi kørte i bus, på vej til lejrskole, vejsidetræerne giver træerne et grønt islæt.

Træerne i vejkanthen er nu så udpinte, at de
må fældes af sikkerhedshensyn.

Jeg elsker at gå lange ture
med min iphone sat på shuffle
følelsen af grannåletæppet
under mine fødder.

2

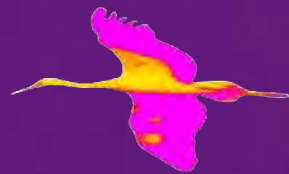
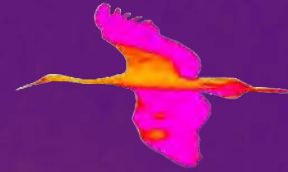
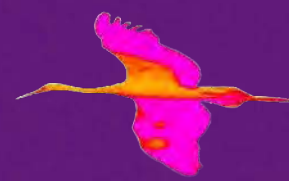
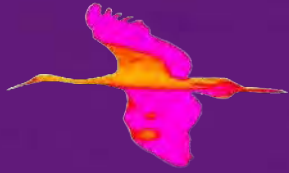
Iphones er en slags link mellem mennesker.

Billedstrømmen udvisker grænsen mellem menneske og teknik.
Teknologien har været menneskets hjælpemiddel og slave
i århundreder.

I 1949 kom den første computer, opbygget efter
hvordan man dengang troede menneskets hjerne fungerede.

Jeg kan godt lide at have relationer gennem cyperspace.

Line Emilie Albrechtslund

Stjernestøv og stille hjerter

Jeg lukkede øjnene for at finde mig selv,
men fandt i stedet himlen.
Et stille sus mellem stjernerne,
som hviskede:
Du er ikke adskilt.

Alt, jeg troede var tomhed,
var fyldt med liv.
Planeterne drejede som tanker i balance,
og i deres rytme hørte jeg min egen puls.

Jeg er jord og ild,
åndedræt og hav.

Et lysglimt på rejsen mellem to evigheder,
men stadig hel.

I mødet med andre sjæle
mærker jeg mig selv tydeligst —
når vi deler et blik,
et grin,
et øjeblik af tavs forståelse.

Kærlighed er ikke noget, man finder,
men noget, man husker.
Et gammelt løfte mellem stjernerne,
om at vi hører sammen.

Så jeg åbner mit hjerte,
som man åbner hænderne mod regnen,
og lader universet falde igennem mig,
til jeg mærker:
Jeg er her.

Universets åndedrag

Jeg går ud i natten,
hvor stilheden bæres af stjerner,
og mærker mig selv opløse
i alt, der er.

Tiden glider som vand over min hud,
og jeg bliver et åndedrag
i universets bryst.

Månen taler i sprog af sølv,
planterne svarer i grønne toner,
og jeg forstår,
at jeg altid har været en del af deres
samtale.

Jeg finder mig selv
i det, der forbinder –
mellem hjerteslag og himmelstrøg,
mellem dine øjne og mit mod.

Når vi rører hinanden,
er det som to galakser, der mødes,
kort, men evigt,
lys mod lys, sjæl mod sjæl.

Jeg er ikke længere én,
men mange –
træ, ild, tåge, tanke –
alt det, der elsker,
alt det, der ser.

Og i denne tyste uendelighed
vender jeg hjem,
ikke til et sted,
men til mig selv,
som et glimt af guddommelig mening i alt levende.

"Stille Styr"

Jeg lærte tidligt at lytte, før jeg lærte at tale, at læse stemninger i væggen, og dulme vrede med mine valg.

Der var altid én, der råbte, og én, der forsvandt i røg. Jeg blev den, der bar stilheden, og lagde puder under slag.

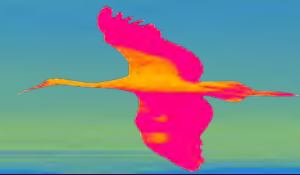
Jeg smilede, selv når det sved, og hvis nogen græd, blev det min opgave at tørre kinderne — og skjule mine egne.

Jeg blev dygtig til at fornemme storme, før de fik navn, og lagde planer i hemmelighed, så de andre ikke behøvede mærke, når alt brød sammen.

De kaldte mig stærk. De sagde, jeg var nem. Men de så aldrig, at jeg gik i stykker af at lime dem sammen.

Jeg var limen mellem sprækkerne, men ingen spurgte, om jeg ville være hel. For det er farligt at have behov i en familie, hvor fred er betinget af, at du glemmer dig selv.

Og nu står jeg her — uden stemme, men med alle de andres. Jeg var den pæne, den stille, den, der gjorde alt rigtigt. Og det var min fejl.

Når stilheden skriger

Du sagde, du elskede mig
med ord så bløde, at de bar knive.
Jeg lærte at smile på kommando,
at trække vejret lydløst,
så jeg ikke forstyrrede freden,
som altid var min skyld,
når den brast.

Du byggede et fængsel af tvivl
og kaldte det tryghed.
Jeg troede på dig,
for du sagde det med varme øjne
og kolde hænder.

Små bidder af mig forsvandt –
først stemmen,
så meningen,
til sidst spejlbilledet.
Jeg blev et ekko af dine stemninger,
en skygge i dit lys,
der aldrig var for mig.

Men en dag,
midt i dit mørke,
hørte jeg et andet ekko –
mit eget hjerte,
bankende, stædigt, levende.

Jeg samlede resterne af mig op
med hænder, der rystede,
og gik.

Nu lærer jeg langsomt
at tale igen,
at stole på min egen stilhed,
der ikke længere skriger, men
hvisker:
Jeg er fri.

Når frosten sætter ind

Når frosten lægger sine stille hænder
på jordens trætte puls,
vender verden et øjeblik indad
og ånder i krystalklar stilhed.

Luftens kant bliver skarp som indsigt,
hver udånding et lille slør
af sjæl, der stiger mod himlen
for at huske, hvor den kom fra.

Træernes grene glitrer
som gamle sandheder i nyt lys,
og under isens tynde spejl
skælver vandets drømme i blå tavshed.

Frostens sagte sang
kommer som en hvisken fra noget større—
en påmindelse om,
at selv når alt står stille,
bevæger livet sig indeni.

Og i kuldens rene favn
bliver vi selv gennemsigtige,
som om vores hjerter
kunne høre universets puls
slå langsomt i takt
med vinterens første åndedrag.

Jeg mærkede det først som en rislen,
en lille kulde mellem ordene,
som om luften blev tykkere, hver gang du talte.

Dine sætninger plejede at åbne sig for mig
som døre i et gammelt hus, du kendte bedre end jeg—
nu knirkede de, lukkede sig halvt,
slap kun skyggerne ud.

Jeg fulgte dig alligevel,
med hænderne strakt frem i mørket,
søgende efter varmen fra dit blik,
efter den måde du engang sagde mit navn på,
som om det var noget, du fandt.

Men dine skridt blev lette, næsten lydløse,
og din stilhed begyndte at dufte
af steder, jeg ikke længere kunne nå.

Til sidst stod jeg stille,
mens du fortsatte uden at vende dig—
ikke i vrede, ikke i hast,
bare i en rytme, der ikke længere passede til min.

Og dér forstod jeg det:
Du mistede mig,
fordi jeg ikke længere fandtes
i det lys, du gik imod.

Tillykke, du er voksen

De sagde, det ville ske,
når man fik sin egen postkasse
og et abonnement på bekymringer.

Nu står jeg her
med mælk, der koster mere end min glæde,
og en elregning,
der tror, den er et kunstværk.

Jeg spiser grøntsager frivilligt,
snakker om renter som var det poesi,
og får ondt i ryggen af at sove forkert –
på drømmene.

Jeg har lært,
at lykke er, når vaskemaskinen ikke larmer,
og at kærlighed ofte dufter af
opvaskemiddel
og kompromis.

Der er ingen manual,
kun reklamer for forsikringer
og podcasts om selvudvikling.

Barndommens magi blev til mindfulness,
eventyrene blev til to-do-lister,
og “når jeg bliver stor”
blev pludselig i går.

Men jeg smiler stadig,
for midt i alle regningerne
finder jeg små glimt af frihed:
en kop kaffe i fred,
et grin, der ikke skal på Instagram,
og evnen til at grine af det hele —
især af mig selv.

Tillykke, du er voksen.
Ingen ved, hvad de laver.
Vi improviserer alle bare med kvitteringen i hånden.

Hvad laver du med min pige ?
v/P.S. Rybjerg

Sig mig lige en gang:
Hvad laver du der med min pige ?
Ja, jeg ved godt, at vi slog op for fire
år siden, men alligevel...

Tror du virkelig at det er dit job
at kærtegne hende
og vise hende frem for alverden ?

Hvem tror du, at du er ?

Stemmen fra over-jeg'et tager over:
Åh, hvor er det godt
at hun har fundet én
der giver hende det hun fortjener.

Men altså, helt ærligt:

Det er mit job
- du er der kun på afbud
fordi jeg ikke kunne bestemme mig
og mande mig op
og være den mand
hun behøvede og fortjente!
Og ikke var ærlig...

Hvem tror du, at du er!
Ja, det er dig, jeg taler til!

Nå, men eksamen er på torsdag
og jeg er jo en ridder
der altid er loyal
og altid sætter principperne højest

Det havde jeg helt glemt...
Jeg retter lige på slipset.

De små anemoner

v/P. Nyrup Rasmussen, statsmand emeritus

(Det talte ord gælder)

Kære poeter, kære vælgere, kære solstråler, kære små anemoner, kære Michala, kære mig, kære os alle sammen...

Vi har en del på programmet i aften – og jeg har rigtig meget, som jeg har glædet mig til at dele med jer. Undertiden sker der jo det, at jeg bliver kontaktet af folk, på gader eller i supermarkeder, og så siger de ”nå, der er du jooooo....” Men det ender altid med, at de gerne vil snakke om ting, der ligger dem på hjertet, og når man nu selv gennem de sidste tre-fire måneder har haft rigtig meget på hjerte, så går snakken jo frit, gerne i flere timer, hvis man er heldig.

For en ældre herre som mig er det vigtigt at slå fast: Det kan gå op, det kan gå ned, det kan gå frem, det kan gå tilbage. Du kan gå gennem vinteren, og du kan slås med elementer som gråvej, ungdomsklubben inde på Borgen, hvor man får lyst til at tage op til Kongen og præsentere en ny regering, tanken om Donald Trump der sidder og smasker McDonald’s-mad i sig, mens man selv er inde i fitnesscenteret eller i gang med det iskolde gys på stranden. Men så er der pludselig nogle små anemoner, der skyder op gennem jorden, og så forelsker du dig i livet igen. Så er det at arbejde på at nå sine mål og nå sine drømme fuldstændigt, som at sidde og høre et orkester spille og kun være fokuseret på blokfløjten.

Jeg sad forleden og drøftede mine drømme for Danmark med Mogens. Michala var ved at rydde af, og jeg sagde:- Nu sætter vi blæs på – der er nok blæs i vinden og vindmøllerne, men på musikdelen mangler der noget. Vi vil have klassisk musik i skolegårdene, vi vil have morgensang rundt om i familierne i Danmark, og vi vil have det samtidig med, at effektiviteten på virksomhederne stiger, og Inger Støjberg får hovedrollen som Pippi Langstrømpe i Folketingets årsrevy! Og så kikkede han på mig og sagde: "Jeg bliver meeeget bekymret for dig, Poul! Du begynder at lyde som en forelsket, gammel statsminister, der har været for længe væk fra gamet! Men du ved godt, at det ikke kan lade sig gøre, ikke? Ligeså lidt som da vi forsøgte at få nationalbankdirektøren med op i vandrutschebanen!"

Og så kikkede jeg på ham og svarede: "Ved du hvad, Mogens. Det er for selvopgivende. Kan du ikke gøre det lidt bedre?"

Derfor siger jeg til ikke blot Dansk Folkeparti, men alle jer små, smukke anemoner, der skyder frem rundt om på hver sæson af de fire årstider: Husk at blive forelsket – så I sammen kan skabe en have af forelskelse og kærlighed.

Jeg skal for resten hilse fra Michala.....

Da svigermor gik amok

v/Fluen P. Væggen

Svigermor stod i sit køkken og rasede efter datteren og svigersønnens besøg. Sådan er det, når en almægtig og afmægtig kvinde ser sig selv i spejlet.
Og så var det, at hun fandt den. Sedlen.
Den majestætsfornærmende skrivelse med et digt hvor han fik afløb for sine indre følelser var faldet ud af hendes svigersøns lomme. Chokeret, men afklaret og tordnende fokuseret i sin frådende vrede læste svigermor teksten.

"Hun sidder der i sit nazikostume
som hun har arvet fra sin far
når månen står op og ulvene hyler
om kap med røgelsespindene
og blodet der drypper fra mundvigene

Men hun er jo en meget pæn dame
der sørger så pænt for alle
og godt nok sørger pakkeposten
for at undre sig gevaldigt
når hun tager imod en pakke
med nye Lederhosen med kommentaren
"zu Befehl, mein Führer! "
men hun er jo ved at være lidt gammel
så det er der ingen der tænker over
de smiler bare og tænker at hun prøver
at være sjov på sine gamle dage.

Men de nye Lederhosen strammer så
herligt om den gamle po-po
der ellers altid kun går i nederdel
nærmest som at være ungpige igen og
mærke lysten til livet
også selvom hoserne kun
kommer på efter mørkets frembrud...

Og ulven hyler i det fjerne.
Alt er godt."

Og derefter fik han svigermors kærlighed at føle (her nytter ingen smiley)

RIP (rest in peace), RAP (rest and peace), RUP (really under pressure)..... (af disse udgør det midterste vel egentlig nok, og der byttes om på de 2 resterende)

To be continued....in the depths of hell

The continued saga of J. Jørgensen

v/Fluen P. Væggen

J. Jørgensen kan ikke tro det. Han kommer tilbage! For 30 år siden var der, før J. Jørgensen selv kom ind i billedet, en anden mand, som bagte på hans kone, og de er forblevet gode venner, tænker han på med rædsel. Manden og konen, altså – øh, nej – den anden mand og fru Jørgensen. Nej, nu må det her stoppe. For fem år siden sad han og stortudede til den anden mands bryllup, så meget at han følte, at der skulle en presenning under. For nu skulle han jo ikke længere være nervøs for, at der kunne være en trussel. Nej, de skulle have taget den alvorlige snak, som han så længe havde i tankerne. Når ham den anden idiot nu ikke kunne forstå det!

J. Jørgensen er egentlig i gang med en knaldroman om sin egen ungdom. Altså, at hans mor tog hans avisture, mens han spillede fodbold – det er jo som det er. Det behøver ingen vide! Men den gåtur med hans onkel, når de gik i sne til halsen for at komme ned og passe deres arbejde med at skrælle bananer – se, det kunne ungdommen lære noget af! J. Jørgensen ved godt, at han bare var bydreng 2 timer om ugen i onklens kiosk, men-men-men-men: De har talt om det i årtier, og efterhånden er fortællingen blevet, at de sammen besejrede snedriverne! Og nu er onklen jo blevet gammel og dement, så han husker det, som var det i går!

Men romanen må vente. For dét her! J. Jørgensen finder sine dagbøger frem og konstaterer efter to timers nærstudie med rædsel, at det var hele 27 gange i løbet af 3 år, at hans kone smilede ad ting, som den anden mand sagde. Som sjæleløs onani...For hvad er en mand uden en kone, der tilbeder ham ? Så står man bare der...

Aber dann haben wir andere Methoden...J. Jørgensen beundrer tidens store oligarker og kan

nævne store mænd i flæng. D.J. Trump, Vladimir Putin, og Kim Jong-Un – en stærk og klog fyr, som bare giver den gas og viser, at han er chefen. Det kan J. Jørgensen godt lide!

Tårnet i baghaven har stået ubenyttet hen, siden datteren flyttede hjemmefra. Han har aldrig haft brug for det, for hun gider ikke have kærester!

J. Jørgensen tjekker af, hvad der er brug for.

- En bazooka
- En kikkert
- En hjelm
- Mein Kampf
- Bibelen.

J. Jørgensen er klar. Undertippet, men i dén grad klar til at lade himmelen blive erobret af hellig ild. Fruen kommer ind i sin nederdel og sports-BH. "Hej, skat – vi tager på stranden nu. Vil du med." J. Jørgensen lægger kuglepennen og notesblokken fra sig og gnider søvnen ud af øjnene: "Selvfølgelig. Jeg kommer nu."

Ledelsesmødet på lageret i Glostrup

v/Ida Holm-Hansen, mødereferent

De grå skyer havde sænket sig over lageret i Glostrup. Ledelsen sad til personalemødet med smørrebrød og gennemgik dagsordenen. Der var fremgang på alle KPI' er. Personaleomsætningen for medarbejdere, der ikke var enten elever eller fastansatte, var nu helt oppe på 100 % - ja, selv ham den dygtige – faktisk irriterende dygtige tyrker ovre i vaskehallen var det lykkedes at slippe af med. Den kvindelige sektionschef smilede til den personaleansvarlige: "Godt arbejde. Jeg er stolt af dig, min skat." "De skal ikke tro, at de kan komme her og få fast arbejde. Så gror de fast, begynder at dovne, og så går det ud over kvaliteten. Tillid er godt, men kontrol er endnu værre." "Du har fuldstændigt ret," svarede den personaleansvarlige. "Som altid." Sektionschefen tørrede sine øjne. Den øvrige ledelse undrede sig, for sådan havde de da aldrig set hende før. Den mandhaftigt udseende sektionschef var jo kendt som en kvinde, der havde alt under kontrol. Især mandfolkene.

"Ja", sagde hun – for hun kunne jo godt fornemme, hvad de sad og tænkte. "I undrer jer, men jeg har set så mange smukke eksempler på dedikation her på det seneste. Vores gamle, loyale medarbejdere – de løfter og bærer så smukt." Rundt om bordet blev der nikket og smilet og skænket kaffe op. "Nu hvor vi har gennemgået alle punkterne, synes jeg, at jeg vil fortælle jer om, hvordan Per kom ind til mig og bare havde brug for at fortælle, at han havde ligget søvnløs fordi der var en opgave, han var sikker på, at han skulle nå at lave. Altså, selv i drømmene er de dedikerede. Og nu, hvor han snart går på pension – jeg kommer til at savne ham! Han havde skrevet et digt, som gik direkte i hjertet på mig, og jeg tror, at jeg vil læse det for jer." Hun tørrede øjnene en ekstra gang, inden hun læste digtet for den øvrige ledelse.

"Jeg har for travlt til at tænke
så jeg tænker faktisk slet ikke og
min chef er godt tilfreds
for han ønsker ikke at man tænker

En robot kan jo ikke tænke, ved De nok
og hvis det skal være effektivt
er det jo ikke godt at tænke
for hvis man begynder at tænke
begynder man at føle
og så begynder man at få fikse idéer
og så er der ikke langt til
at man tænker ud af boksen

Min chef er tilfreds
ergo er jeg tilfreds

Og hvad betyder "cogito
ergo sum?"

Det skal jeg ikke tænke på."

Rundt om bordet var der dyb tavshed. Alle stirrede ned i bordet, med øjnene fyldt af tårer. "Er det ikke en smuk kærlighedserklæring til vores dejlige lager?", spurgte sektionschefen. "Jo", svarede den personaleansvarlige. "Jeg bliver virkelig rørt – vi har virkelig gjort noget godt for vores personale - og uden os var de intet!" Der gik tre minutter, hvor alle sad og tørrede deres øjne. Til sidst blev tavsheden dog for meget for sektionschefen. "Nå – lad os hæve mødet. Jacuzzi'en venter!" Og de gik ned i den hemmelige jacuzzi til lyden af [Marcus King](#):

"Hey, honey don't you understand?
I been working all day, doin' the best I can
Got that easy lovin' if you'd take my hand
I'm a hard-working man
I'm a hard-working man, yes, I am"

Nationalt!

v/ S. Gade, folketingsformand

På de næste fem sider vil partilederne i

Folketinget fortælle om, hvorfor man kan

stole på dem. Danmark leve!

Men nu gider Hailey, 2 år, ikke mere satire - nu skal vi videre!

Så nu tager satireredaktionen på studietur

Lennon og Dylan

*Dylan fik i 2016 Nobels
litteraturpris, det blev i dagene efter
debatteret i aviser og på sociale
medier. Selv om det er en afgørelse
vi alle kan have en mening om, så er
det også en afgørelse vi har absolut
ingen indflydelse på, selv i en tid
hvor meninger lynhurtigt spredes og
deles. Men der er andre store med
musik og tekster.*

*En anden af mine digthelte er John
Lennon: 8. december er det 45 år
siden han blev myrdet*

FORESTILLINGER OM EN 85- ÅRIG FOR LÆNGST AFDØD

Forestil dig
en verden hvor Lennon
var en 85-årig
blandt os levende.

Forestil dig
ham danse på muren
dengang i 89
hvor det der var
pludselig forsvandt
fordi folkets røst
forlangte frihed
og fjernede folkerepublikkerne.

Forestil dig
ham synge om alle
de blodige søndage
i Sarajevo
og kigge på massegravene
i Srebrenica
mens verden
lod det ske.

Forestil dig ham
besøge Nelson Mandela på Robben Island
og bøje hovedet
mens han modtager en velsignelse af
Desmond Tutu

fordi sandhedskommisionen
fjernede menneskers ondskab
uden at skabe nye
onde mennesker.

Forestil dig
ham synge en kærligsang
fuld af smerte
over de smittede i hele verden.

Forestil dig
ham stå på Ground Zero
og forbande
alle de dræbte i
Afghanistan og Iraq.

Forestil dig
ham forbande Putin
og hans små grønne mænd,
forbande ham
når han begår krigsforbrydelser
for al-Assad,
alle de dræbte i Aleppo,
alle de dræbte i Ukraine
løgne lagt
oven på løgne
mens
de fanatiske
smilende går i døden .

Forestil dig ham
gå rundt og
synge om
kærligheden nogen
mod en tildækket
verden.

Forestil dig Lennon
synge om
kærligheden op imod
Sharia
som dræber bøsser
og stener kvinder
som elsker for meget

Forestil dig
Lennon synge om kærligheden
op imod Sharia
som dræber bøsser
og stener kvinder
som elsker for meget

Forestil dig Lennon synge

"Love is real
Real is love
Love is feeling
Feeling love
Love is wanting
To be loved
Love is touch
Touch is love
Love is reaching
Reaching love
Love is asking
To be loved
Love is you
You and me
Love is
know-ow-ing
We can be
Love is free
Free is love
Love is living
Living love
Love is needing
To be loved"

En Tanke

Floden tømmes i havet
men løber aldrig tør
Kosak-drengen søger fremtiden
men ingen kender morgendagen
Kosak-drengen har forladt sit hjem
han forlod slægt og venner
det blå havs bølger sprøjter og skummer
triste tanker forstyrrer hans sind.

”Hvorfor gik du ubekymret væk
hvorfor efterlod du
din gamle far, din gamle mor
din elskede, til deres skæbne.
I fremmede lande lever fremmede folk
deres måde er ikke din måde
Der vil ikke være nogen til at dele din elendighed
eller fordrive dagen med.”

På den anden side af havet, hviler kosakken
det urolige hav gør ham fortvivlet.
Han troede en formue ville vente ham.
Ulykke er hans parti.
I v-formation, over bølgerne
flyver tranerne til hjemmet.
Kosakken græder – hans slagne stier
er dækket af ukrudt.

Taras Shevchenko St. Petersburg 1838

Dansk: Bjarne Kim Pedersen-efter engelsk af John Weir Toronto

Mor, jeg er nu en ekstremist

af Olga Perekhrest, dansk af Bjarne Kim Pedersen

Hej mor, jeg er en ekstremist
klædt i gul-blåt flag
Jeg har spærret broerne med kæder til at låse
Jeg var med på bilturen til Mezhyhirva-residensen

Du ved mor, jeg er – en ekstremist
synger: ”heltemod er ikke udryddet endnu”
jeg tror på helte,
jeg er hærget af nattetimers debatter
med ultra-højre og venstreorienterede

Mor, jeg er nu en ekstremist
vores slogans – barske og hårde
vores hjelme, masker og tørklæder
alt dette kan være årsagen
jeg kan blive sendt 10 år i fængsel
væk fra hjemmet, på stand by
jeg vil ikke komme ind fra kulden

Systemet har særlige evner
til at brække vores pigge og ribben
så i dag er vores største mål
at redde vennerne fra den magt, der dræber
hvilken mening er der i at være tavse
jeg har intet at tabe, i det mindste

Så mor – nu er jeg EN EKSTREMIST

Hjerterfri

Som voksne børn
på fire luffer
glider vi nøgne i tagfat
i forladte hjem
hvor vi troede ingen var den

Træde luft

Her kan vi ikke bunde,
kun hidse blodet til
udødelighed

På skinner

Bladglimt strækker sig
langt forbi min morgenkaffe
kød hænger ved
sitrende kød
på trods af
slagtehallerne
Erindringen, der prøver
at møblere dagenes lethed
med designet af i morgen,
hænger sig i nedlagte sporveje

Aqua vitae

Brøndens øje gi'r
natten

det lys, der spreder
stjernetåger ud

Sprækker i alting
slipper

livet ud og ind

vand er ren kemi

Du er

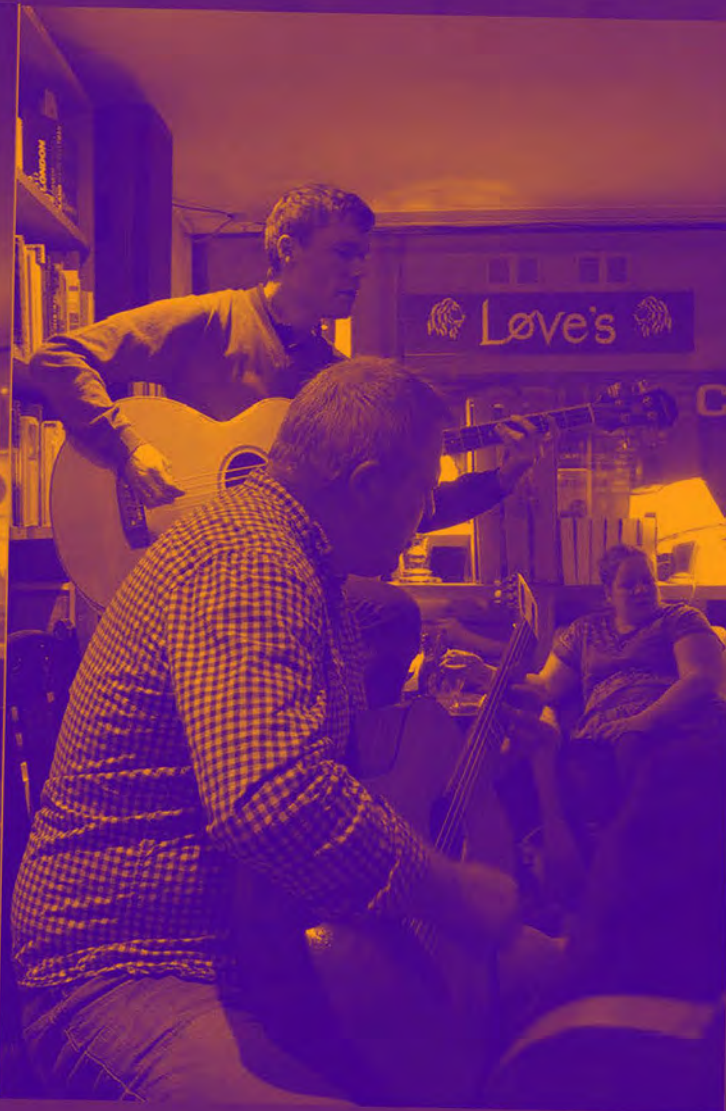
Mærk mit hjerte mod
din rygs præcise rids
min ånde i dine hårspidsers historie
min håndflade på
din nakkes kølede bue
mellem dagligdag og stjernetågers
sorte huller med uendelig tyngde

Det er her
det er nu
det er det
du er

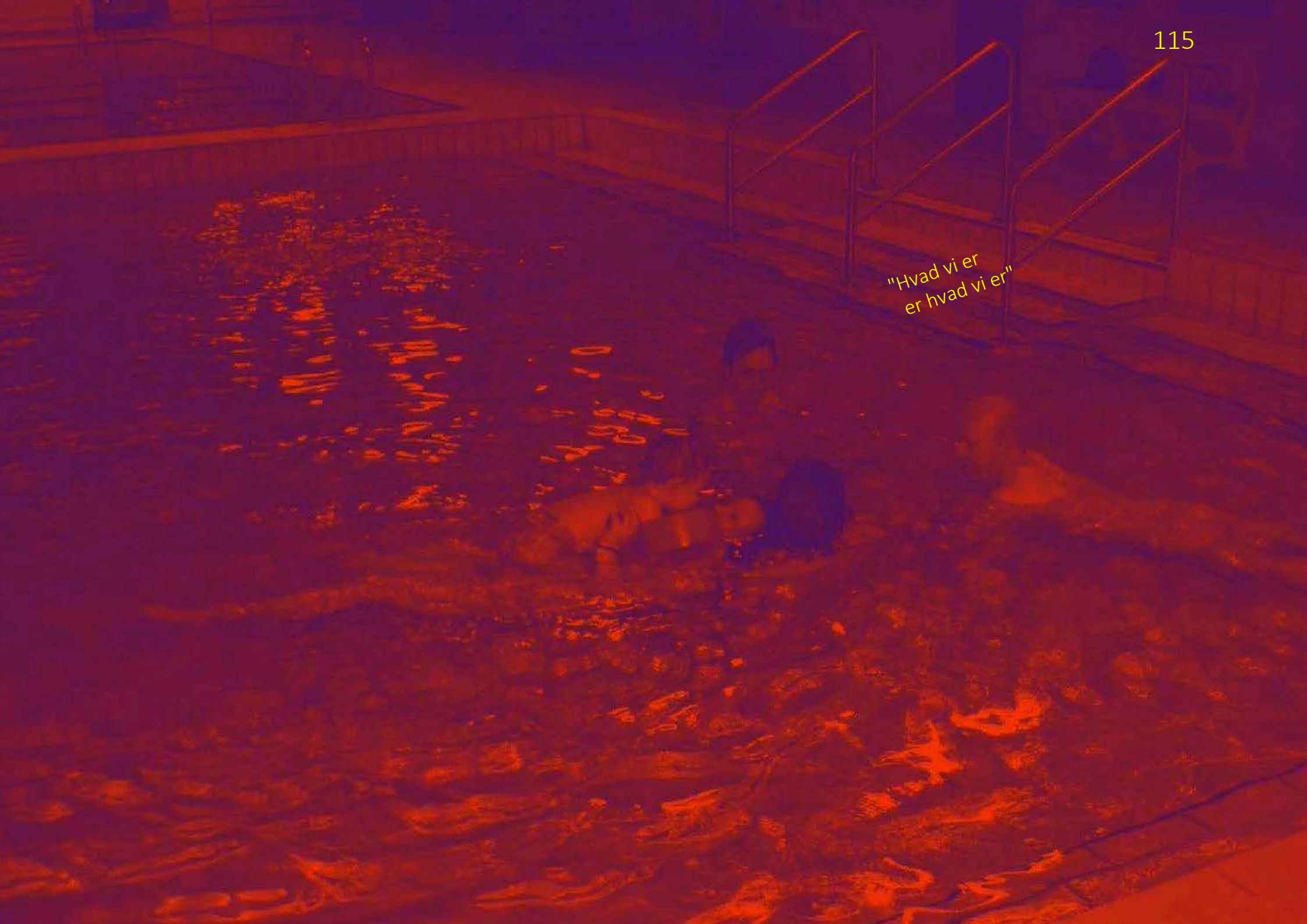

Uperfekt perfekt

Åh, at være uperfekt perfekt
Det giver plads til så meget
Det giver plads til at være god
Når man virkelig er det
Og frihed til at være ikke spor god
Når man er det
Åh, at være uperfekt perfekt
Det gi'r plads til accept
Især af sig selv
Men også af andre
Uanset om vi vil det samme
Eller det stik modsatte af hinanden

Åh, at være uperfekt perfekt
Det giver fred i sindet
Man kan slippe det pres
Der ligger i forkerte forventninger
Fra andre, der slet ikke kender én
Rigtig, som den man er, dybest set
Åh, at være uperfekt perfekt
Så kan man både skinne i lyset
Af dét man elsker allermest
Og have fred med sig selv
I dét man slet ikke kan
For man kan rumme det hele
Også at man ikke kan rumme alt

"Hvad vi er
er hvad vi er"

At være, tænke, svinge

Vægelsindet ? Mig?
Nej, det synes jeg ikke
Og dog
Humørsvingninger ? Mig ?
Nu blir jeg sur
Og det er da også meget sjovt.
Ha ha Beslutninger ? DEM kan jeg træffe.
Eller...øh..hvad gør jeg, hvad gør jeg?
Humor ? Det har jeg (ikke)..eller
Om jeg er egoist? MIG ? Altså MIG?
Jeg synes ikke alt handler om MIG.
Dét synes JEG ikke. JEG kan godt tænke på andre end MIG.
Nu BESLUTTER jeg mig for at tage det hele med GODT HUMØR
- TROR JEG - Eller måske bliver jeg sur..hvem ved ? Thi hi..

Er du der ?

"Er du der?" hviskede han
"Ja," hviskede hun tilbage
"Du er så dejlig," sagde han
"Blød og varm og sød"
"Jeg elsker dig", sagde hun
"Du er mit ét og alt
når du er min og jeg er din er jeg allermest lykkelig
og føler mig allermest elsket"

"Er du der", hviskede hun
"Ja," hviskede han tilbage
"Du er skøn og sød og sexet," sagde hun
"Jeg elsker dig", sagde han

Og så lå dér og var begge to bange for
at de forsvandt fra hinanden
for her var lykken
hel og fin
og uendelig
til det sluttede

Men det måtte aldrig slutte

Danmarks dømmende danskere

Jeg er træt af
Danmarks dømmende danskere
(nogle gange mig selv)
For pokker
Vi er hurtige på tangenterne
til at tro det værste
En masse skidt
Om andre mennesker
For det står i avisen! På Facebook..mm
Og så hopper vi på den
Alle har en mening
Jeg ville ønske
Vi kunne lære
At spise brød til
Og vente med alle vores dumme meninger
For tænk engang
Hvor meget anderledes det nogle gange er
End det vi troede

"For tænk engang
Hvor meget anderledes det nogle gange er
End det vi troede"
- Anne Bøgh

Det handler ikke om at vinde

Vi behøver ikke være enige
for at stå sammen.
Det handler ikke om at vinde,
men om at ville lytte.

For uden lytten
bliver vi blot stemmer,
der taler forbi hinanden
i ekkoer af egen ret.

Vi må mødes
midt i uenigheden
og finde modet til at høre,
selv når det gør ondt.

Ellers risikerer vi
at stå stille
eller endnu værre
at vende tilbage,
til det, vi engang kæmpede
for at forlade.

Vi gemmer os bag masker af usikkerhed

Jeg befandt mig i en ukendt verden,
en verden, hvor jeg ofte følte mig fremmed.
Spørgsmålet har altid siddet i mig:
Hvorfor føler jeg mig så fjern fra noget så nært ?
Er det min fordi, det er kernen af, hvem jeg er ?`

Jeg spekulerer tit på, hvorfor jeg aldrig har
følt mig velkommen i denne verden,
en gæst i mit eget liv, en gæst i mit eget land.

Sproget og kulturen og måden at leve på
matchede ikke det, jeg har i hjertet.
En afstand stod mellem det indre
og den ydre verden,
en afstand, der nogle dage virker umulig
at overvinde, og efterlader mig i håbløshed.

Men midt i det hele findes en mening,
en dybere grund, som kun åbenbarer
sig for dem, der tør lytte.
Ja, for dem, der tør kigge indad.
Vi er her ikke blot for sjov.

Hanan C. Eel Ahmed, 31 år, er én af de mange, talentfulde forfattere på den københavnske poesiscene. Jeg stiftede bekendtskab med hende under arbejdet med [Orbit Soul #10](#), hvor jeg inviterede hende med, og hun deltog med et fantastisk digt om Palæstina og drømmen om frihed. I forbindelse med arbejdet med Reflex de Luxe fik jeg lyst til at lave en lille portrætartikel af Hanan, og det var hun med på.

- Red.

Mit liv med kreativitet

Fortalt af Hanan C. Eel Ahmed

Jeg har skrevet, siden jeg var omkring 13 år, men det var først senere, at jeg for alvor begyndte at bruge skrivningen som noget mere end bare en hobby. Jeg opdagede, at det faktisk var min måde at overleve de hårde perioder i mit liv på. Når tingene blev for meget, gav skrivningen mig et sted, hvor jeg kunne læsse af, uden at nogen dømte mig.

Det var som om, ordene kunne bære noget af det, jeg selv kæmpede med. Hver gang jeg skrev, følte jeg mig lidt lettere, som om jeg slap noget af tyngden. Det var der, jeg indså, hvor stærkt et værktøj det egentlig var.

Med tiden begyndte mine tanker og følelser at forme sig til historier, og det gjorde mig endnu mere motiveret til at fortsætte. Selv om det ikke altid har været nemt at holde fast, blev skrivningen ved med at være mit frirum både dengang og nu.

Det, der gør mig glad ved min kreativitet, er følelsen af frihed. Når jeg skriver, får jeg lov til at slippe kontrollen og lade tanker, følelser og fantasier flyde uden begrænsninger. Det er som et frirum, hvor jeg kan være helt mig selv uden filter, uden krav og uden forventninger.

Det gør mig også glad, at kreativiteten kan forvandle noget svært til noget smukt. Når jeg lægger mine tanker og følelser ned på papir, kan jeg næsten mærke, hvordan noget tungt bliver lettere at bære. Og når det pludselig bliver til en historie, et digt eller en fortælling, føles det som at skabe noget meningsfuldt ud af noget, der engang var kaotisk.

Der er også en glæde i selve processen i at se en lille idé vokse til noget større. Selv når det er svært at finde roen til at skrive, ved jeg, at det giver mig noget godt, når det lykkes.

Min kreativitet bidrager med en følelse af retning og identitet. Skrivningen har hjulpet mig med at forstå mig selv bedre, og den giver mig et rum til at udtrykke ting, som ellers kan være svære at få sat ord på. Den er både min ventil og min styrke.

At udgive min første bog var ikke kun en stor oplevelse, men en påmindelse om, at drømme faktisk kan blive til virkelighed. Det gav mig mere selvtillid og mod på at fortsætte. Kreativiteten giver mig også et sted at lægge min energi især på de dage, hvor tankerne fylder for meget.

Selvom det stadig kan være svært at finde roen, når jeg sætter mig ned, ved jeg, at kreativiteten er noget, der gør mit liv rigere. Den hjælper mig med at sætte ord på mine oplevelser og følelser, og den holder mig i gang. Den minder mig om, at jeg har noget at byde på, både for mig selv og for andre.

På ovenstående link kan du se Hanans oplæsning af sit digt om Palæstina, stillet til rådighed af Orbit Soul.

Vinen er min ven

Vinen er min ven, min fjende og min elskede.
Vinen gør mig glad, gør mig sur og slasket.
Den kan også give kvalme og en dum migræne.
Jeg kan blive så fuld,
at jeg med det der sker rundt omkring mig, ingenting vil ane.

Jeg vågner fra en brandert,
hvor hovedet og kroppen gør ondt.
Det der skete i går, ja det var dumt.

Flasken kom på bordet og alkoholen førte efter kort tid ordet.
Kald mig bare pessimist for glasset blev hurtigt halvtomt.
Dét skulle fylde, for vinen den skulle hylde.

Han var flot og fræk, høj og slank.
Min ånde passede ikke ind for den stank.
Den stank af hvid, rød og rosé.
Alt skulle smages, sådan er det.

Vi er glade og vi ler,
for det er nemlig med denne trylledrik, at magien den sker.
Vi slentrer hånd i hånd ned ad gaden.
Se om lidt der opstår al balladen.

Min krop er i kamp imod sig selv
og jeg kan ikke holde balancen.
Synet er en smule sløret,
så det er svært at vurdere distancen.

Busken den griber mig og jeg hiver ham med i faldet.
Man skulle tro, at dette her var kaldet.
Selvom jeg dog i en busk, aldrig er blevet knaldet.

Fyren får hevet mig op og jeg mærker kvalmen.
Det må ikke ske. Jeg burde lære salmen.
Der var blevet drukket alt fra vin til vodka, champagne, øl og rom
som så lige pludselig... ja op kom.
Den nat forblev den anden side af min seng desværre tom.

Håb så sort som kul

Når håbet om dit kys kan redde mig,
svækkes det ved din tilstedeværelse.
Falder bort. Svinder hen. For du er der ikke.
Brænder efter dine berøringer,
men brænder ud.
Jeg gløder, jeg dør.
Alt inde i mig bliver sort som kul.
Ingen gnist er efterladt.

Efterår

Sæsonen har ændret sig.
Efteråret er kommet.
Bladene på træerne visner
og de falder stille til jorden.

Det hele bliver
indhyllet i orange og brunt.
Grøn som er håbets farve,
er nu visnet væk.

CENSORED

Af hensyn til redaktørens mor er dette digt blevet
bortcensureret!!!

i stilheden blot
cigarets røg smager af
ensomheds ekko

Tågen danser i
Ghettoen blot krokus dug
Aer sinds forårs savn

ebber ud og forsvinder ind

de bedste tekster
skrives på ar
du lever
længes
sætter små
fodspor af ord
ekko af eksistens
til du en dag ebber ud
forsvinder ind i evigheden
jagtet af et obskurt eftermæle

omsorgssvigt kravlede

Fra en sort pøl
af omsorgssvigt
kravlede en bombardier

mange planter
trives i skyggen
flere planter
higer efter solen
nogle planter
vokser ud af potten

En sand leder træder til side
lader helheden spire og gro

3 Greatest Hits

Gad vide hvor meget fortællingen ville have ændret sig. Hvordan havde vi mon levet, hvis opsamlingen var med The Beatles. Når familien samlede, hørte vi Queen - Greatest Hits II. Kærligheden til disse melodier fra Queen var, hvad vi mødtes omkring. Det var før det hele eksploderede i et inferno af råb, skrig og kasten.

Gad vide om det havde været det samme med Lennon Legend: The Very Best of John Lennon eller The Beatles - 20 Greatest Hits. De havde en helt anden energi og andre budskaber. Pladerne var mindre aggressive, mindre gjaldende.

Tænk, hvis jeg var vokset op med John Lennon og hans Beatles

Fiolstræde

En aften dumpede regnen ned fra himlen og piskede asfalten. Jeg sad på trappestenen ude i gården, foran min dør. Dråberne klyngede sig til den smule luft, som stadig hang i vinden, men ellers var alt kvalt. Bladene var begyndt at få brune og sorte skjolde, halvdelen af dem hang frit på grenene eller lå ensomt på de kolde fliser.

Lyset under den ene gadelampe, fik de falmede gule vægge til at ligne noget fra matador. Jeg kiggede under lampens gule skær, og et lille insekt fløj under det. Jeg kunne høre dens basken som den lavede med sine små brune vinger. Så begyndte det at blæse og regne, der var ellers så stille. Jeg satte min hånd mod min slidte dør, så den ikke bankede ind i mig. En anden dør havde ingen redning, og stod og klappede ukontrolleret over på den anden side af gården. Jeg tændte for en cigaret, røgen bredte sig indeni mig, og jeg kunne mærke hele processen.

Kl var 4 om natten. Jeg gik en tur ned ad strøget, en kold brise skød mig fra højre, ramte mine lår og satte sig i hjertet på mig. En elektrisk impuls fik mig til at gå længere ind imod. Maskinerne larmede og kørte forbi mig i de smalle sidegader, så cirkulerede de om storkespring-vandet og forsvandt bag en blok.

Jeg hørte små samtaler bag et åbent vindue, og følte mig ensom. Så kiggede jeg på gadelamperne, og så hvordan de flamberede gadebilledet i orange. En reklame stod og stak i jorden. Lyset skar mig i øjnene, og jeg holdt min arm foran dem for ikke at miste synet. Jeg følte mig ikke alene, men som om at noget holdt hånden over mig. Jeg kunne gå gennem byen for evigt. Jeg følte kærligheden til min by som et pumpende hjerte, hver dag blev den forladt og stod i ekko om natten. Da jeg gik gennem byen følte jeg en melankoli og en tristhed, men også lettelse over at være i dette tidsløse øjeblik, at opleve den.

Så længe vi er stille

Det har stået stille, altså ikke for andre men for mig. Hun sidder foran mig, kanden spytter skyer, danser med duggede bølger. Vinden udenfor får grenene til at kradse mod ruderne, mørket har snart opslugt huset. Jeg aer sofaen mod pelsen, og griner imens jeg kigger på hendes bløde ansigt. Der er de ting som sætter sig fast, rodfæster sig i kroppen, kødet næres af samtalerne, af omsorgen. Døren er portalen til usagte ord, samtaler har sat sig i væggene. Jeg har lukkede øjne, kan stadig dufte matadormix og nybrygget kaffe. Jeg hviler mine hænder på mine lår. Illusionen er bare endnu en opdigtet facade, men alligevel, det var som i går.

Kvinden i stolen, vil gerne have at jeg kommer videre

Kvinden i stolen, ser gerne at jeg drikker te med hende, og spiser småkager

Kvinden i stolen vil gerne have at jeg krænger mig ud, og hurtigt kommer til accepten i at jeg har mistet

Om mandagen spørger kvinden, hvordan jeg har haft det fuldstændig ligegyldigt. Man kan ikke fratage en andens sorg, selvom man prøver at hjælpe. Far har presset mig flere gange. Det er tid til at komme videre, og stuen kan bruges til noget andet. Når jeg kommer hjem, sidder hun der og stirrer på mig, hendes lange kjole dufter at blomsterparfume, hendes hår er sat op i en rodet knold. Når hun rækker armen mod mig, glider varmen igennem min krop, jeg lægger fingeren på mit håndled, og mærker blodårernes forsøg på at springe ud.

Vinden flyver lige igennem mig. Det er min ret at sidde sammen med hende, bare en enkelt gang. Far presser på, kvinden presser på, de skyder kolde løfter ud i årene på mig.

Far spørger hver dag, om det ikke er tid. Far fortæller om hans drømme med stuen, hvordan den skal renoveres og males. Far fatter ikke en skid.

Kvinden og far har daglig kontakt, lægger skjulte planer.

Det at sætte ord på sorgen, findes ikke. Mine fødder synker i det bløde gulvtæppe, duften er lige ved at forsvinde, jeg nægter far at lufte ud, og beder ham om at blande mig udenom hans og kvindens samtaler. Den hænger der stadig lidt, og sjælen lever stadig i de tunge møbler. Udenfor piber træerne, og sandet i jorden følger med vindens ubarmhjertige tryk. På dagen købte vi roser og en sten. Vi plantede roserne under vinduet til stuen, og gravede et lille hul, hvor stenen skulle stå. Jeg kiggede på far, men han var et helt andet sted.

En dag kastede han puder ud ad vinduet, hendes tasker, alle hendes ting. Jeg skreg ham ind i ansigtet, men han fortsatte med at tage fat i den ene ting efter den anden, kaste dem langt og voldsomt, så de til sidst lå som knuste æg ude på asfalten. Hendes ting lå i en tung og stor bunke, og lignede storskrald, jeg samlede så meget som jeg kunne, løb ind i huset, lagde dem pænt ude i gangen med tårer i øjnene. Til sidst var alt sammen stoppet ned i sorte sække, og kørt væk.

Først en uge efter delte vi ord, og i bilen snakkede han om sine oplevelser, at han havde købt ind til stuen, nye møbler, nye gulve og en stor lampe. Jeg kiggede ud ad ruden og sank i en tanke. Da hendes hånd hvilede på min flade, kunne jeg mærke afmagten, energien hun videreførte. Sygeplejersken stod med slanger i hånden og kiggede på vores afsked, hun græd, men hun var overflødig. Det var et ordentligt minde, trods alt. Jeg elsker dig, blev delt, og så forlod jeg sygehuset.

Sean Ryan Bjerremand og Anett Sällsäter Christiansen

Gellerups flyvende drømme

Jeg mærker himmelens majestæt mens fuglene flyver
og jeg lukker øjnene
føler en frihed indefra som en fugl
der har himlen som sit kort

Og jeg tænker på dig

Vi er de frie fugle der skaber kærlighed
når kompasset rækker til alle verdenshjørner
uden grænser eller mure

Vi er de fugle dag og nat
og sjælens brusende vinger fører til de ukendte 1001 nat
og friheden giver et smil
til verden omkring frihedens brusende vingers sjæl

Frie fugle
med et kompas der ikke
kender grænser eller mure
og vores kærlighed rækker
til alle verdenshjørner

Takket være kærligheden
fra frihedens brusende vinger
og dens sjæl
der i dette stille nu

Ejer hele verden

Den evige ild

Nu og da
har jeg savnet dig
i årene siden den augustaften
hvor kysset ikke kunne bestemme sig
og endte på kinden

Lyset er tændt
og her er så smukt
det er en never ending story med puls og ild
midt i galaksen og midt i hjertet

På den anden side
ved vi også at de mange små øjeblikke gør
at vi nu og da vil komme til at savne hinanden
og at når vi mødes ved jeg med sikkerhed
at jeg vil elske dig

For vi er her stadig
og vi kommer aldrig
til at sige farvel

På Hasle Bakker hvorfra vi ejede hele verdenen
står der en bænk og den kan fortælle
om to unge mennesker der sad og drømte stort
og kunne se langt væk og der er en flamme som
forbinder nutiden med fortiden

Som den evige ild fra Olympia

For vi er her stadig og vi kommer
aldrig til at sige farvel

Puss och kram

"Vi fødes alle under den samme måne
og beder alle sammen til en eller anden
vi på forskellige sprog kalder en Gud."

A photograph of a grassy field with two long, dark shadows cast across it. The shadows are cast from the left, suggesting a low sun position. The shadow on the right is more distinct and shows a small, lighter-colored patch on the torso. The grass is a mix of green and brown, indicating some dryness or a specific grass type.

Og en anden dag i livet

Artikler

Da John Lennon døde – et tilbageblik og en refleksion

Af Sean Ryan Bjerremand, redaktør og livslang John Lennon-entusiast

Mon ikke vi alle sammen har nogle erindringer fra vores barndom, der kan virke spøjse, når vi tænker på dem, men som senere giver vældigt god mening ?

En af mine barndomserindringer er tanken om en storebror (mig), der gang på gang stiller sin mor det samme spørgsmål: "Lever John Lennon stadig?", for gang på gang at få det samme svar: "Nej, han er død." Mens lillebroren er noget mere bramfri: "HVORFOR HØRER VI ALTID JOHN LENNON!!" For så at få et meget pædagogisk svar: "Det er, fordi far er ked af, at John Lennon er død."

Hvordan kunne John Lennon betyde så meget?

Jeg var lige fyldt tre år, da John Lennon blev skudt, men jeg har en vag erindring af omkring 1980 at have fået øjnene op for, at der er noget, der hedder at blive skudt. Ok, det er en af de fjollede, men min oldemor var død kort tid efter jeg var født, men pludselig stillede jeg spørgsmålet, om min oldemor var blevet skudt. Det kan næsten kun være foranlediget af den megen snak om John Lennons død og at han var blevet skudt.

Min far er født i 1955. Han fandt som ung inspiration i John Lennon, som han så som en rollemodel i forhold til at være et kreativt individ, der tør udfordre fastlåste, konventionelle systemer. Han voksede op med en frygteligt dominerende mor og en far, der var sat til siden.

Efter handelsskolen blev han påduttet en læreplads hos en bilforhandler. Men John Lennon gav ham håb og inspiration. Som 20-årig tog han til London, hvor han med sin bedste ven Kims ord fandt sin sjæl bag ligesindede. Men kun to år senere skulle han være far, og han flyttede direkte tilbage til de bagstræberiske barndomsomgivelser, og det gav ham enorme sår på sjælen. Tirsdag, den 9. december mødte han så ind på sit arbejde, og en af hans kolleger fortalte, at der var en fra The Beatles, der var blevet skudt, han kunne bare ikke huske hvem. Min far tænkte ”åh, nej – bare det ikke er John Lennon. Bare det er Ringo!” Men det var altså John Lennon.

Min far var knust. Tudede det meste af dagen og hørte klassisk musik. I London græd hans bedste ven, Kim, også. Mindst to af hans fans begik selvmord af sorg.

I bogen ”The Legacy of John Lennon in the words of his fans” skrev han:

“John Winston Lennon, as he originally was called, was my role model in my teens. He was also the big brother I never experienced. I loved – and still do love – his bravery against all the conventional rules in society. He showed how to live as a free and creative soul with a strong sense of justice and human dignity.

When he died I was depressed for six months. My world was crushed! I am deeply grateful for the musical legacy you have given the world. It will live on in our hearts, minds and CD

players.”

I sommeren 1989 kom filmen “Imagine: John Lennon” i biograferne, og min far, min bror og jeg så filmen i Paradis i Århus. Igen oplevede jeg, hvordan mindet om John Lennons død overvældede min far. Omgivet af unge mennesker, der forfjamsket grinede til sørgescenerne fra New York Central Park, var min far helt væk i sig selv, dengang til stor irritation for hans to pubertære drenge.

For et nutidsmenneske, såmænd også jeg selv, kan det være svært at forstå John Lennons betydning. Sådanne sørgescener var næppe sket, hvis Justin Bieber var blevet skudt! Men jeg tror, at man kan gøre et forsøg og finde en forståelse. I “Bogen om John Lennon – drømmen er forbi” skriver Dave Marsh “John Lennon levede i exceptionelle tider, og han var en af de skikkelser, som gjorde dem exceptionelle – ikke fordi han havde et umådeligt, musikalsk talent, eller fungerede som de unges leder, eller indførte intellektualiteten i rock’n’roll. Disse var erstattelige kvaliteter. Hvis Lennon ikke havde været rocksanger, havde andre fået hans gennembrud, andre ville have skrevet lignende sange. Historien siger, at det er fremskridtet, der skaber verden, ikke store mænd. Det, som store mænd ejer, som fremskridtet ikke kan påberåbe sig, er mod og hjerte. Det, som fik John Lennon til at udskille sig fra andre, var hans mod, ikke blot til at sætte spørgsmålstegn ved Vietnam-krigen eller til at tvinge enhver halvidiot til at forstå, at The Beatles virkelig var opløst, eller til at påstå, at de freds- og kærlighedsideal, som hans seneste arbejde var baseret på, aldrig ville gå af mode. Han havde

først og fremmest mod til at holde fast ved en kvinde, som han elskede, mens alle omkring hende spottede hendes race og hendes idéer, hendes skikkelse og hendes indflydelse på ham.”

8. december 1980

Det var en mild, og efter New York-standarder stille, decemberaften i 1980. På en amerikansk tv-station blev der spillet en footballkamp mellem Miami Dolphins og New England Patriots, og efter en pause bragte tv-kommentatoren Howard Cossell en meddelelse, som chokerede hele verden: ”We have to say and remember that this is just a football game no matter who wins or loses. An unspeakable tragedy confirmed to us by ABC News in New York City. John Lennon, outside of his appartement building on the west side of New York City, the most famous perhaps of all of The Beatles, shot twice in the back, rushed to Roosevelt Hospital, dead on arrival. Hard to go back to the game after that news flash.”

John Lennon og Yoko Ono havde arbejdet i pladestudiet, hvor de var ved at færdiggøre Yoko Ono's sang ”Walking On Thin Ice”. Ved 2230-tiden var Yoko sulten, og hun foreslog John Lennon, at de tog på en restaurant. Men John Lennon tog i stedet sin kones hånd og foreslog, at de tog hjem og sagde godnat til sønnen Sean. I sønnens fem år havde John Lennon trukket sig tilbage fra musikbranchen og, som en personlig frigørelse, passet sin søn. I et interview med Newsweek i september samme år havde John Lennon sagt i et tilbageblik: - ”Lennon, sæt dig ned,” ”Lennon, lav dine lektier,” ”Lennon, du er en skidt knægt,” ”Lennon, du er en god

dreng”, hvad er det for noget: Jeg har hørt det før et eller andet sted – det var i skolen! Så det var, hvad denne periode var – at genoprette mig som mig, for min egen skyld. Det er derfor, jeg har frigjort mig fra The Beatles. Fordi jeg brugte tid på at frigøre mig selv mentalt fra det og se, hvordan det var. Og nu ved jeg det. Og nu er jeg her, ikke? Sådan er det! Det er pragtfuldt.”

John Lennon var tilbage. To dage før mordet gav John Lennon et interview til BBC's Andy Peeples, som varede flere timer. I afslutningen af interviewet spurgte Andy Peeples til John Lennons fornemmelse for sin personlige sikkerhed, og John Lennon svarede med stor overbevisning, at han følte sig meget tryk. I New York kunne han gå frit på gaden uden at blive overrendt af fans. Der blev spurgt om autografer, og folk spurgte til den lille dreng og fortalte at de godt kunne lide hans plader og sådan. Andy Peeples virkede selv mange år senere rystet ved tanken om, at John Lennon, manden bag "Imagine" ikke i sin vildeste fantasi havde forestillet sig, hvad der skulle ske mindre end 48 timer senere.

Mark David Chapman havde også stået der tidligere på dagen, da John og Yoko var kommet ud for at tage i pladestudiet, og da havde han fået John Lennons autograf på pladecoveret til den nyligt udgivne LP "Double Fantasy". John Lennon skrev sin autograf og sagde to gange: "Is that all you want?" Der blev ligefrem taget et billede af øjeblikket. 21-årige Paul Goresh, en stor Lennon-fan, var amatørfotograf og fulgte en del med John Lennon. Han blev betragtet som John Lennons "officielle, uofficielle fotograf" og mødte morderen, som har fortalt, at han dagen igennem var nervøs for at blive gennemskuet. Chapmans nervøsitet blev tydelig, da de

spurgte hinanden om hvor de kom fra. Goresh fortalte, at han var fra New Jersey, og Chapman fortalte, at han var fra Hawaii, men blev alligevel irriteret over at blive spurgt til sit ophold i New York. Mark David Chapman holdt pladen Double Fantasy i hånden og spurgte, om Goresh ville tage et billede af Chapman. Paul Goresh sagde "I'm here for John." Men da John Lennon gav sin autograf til Chapman, tog Goresh alligevel et billede. Han forsøgte at holde Chapman ude af billedet, men fik ham alligevel med. "Han var så irriterende, men gudskelov er 2/3 af ham med i det billede. Det er ironisk." Senere er det blevet brugt i dokumentationen af John Lennons sidste dag. Mark David Chapman har senere i et interview givet udtryk for, at det virkede som om John Lennon ubevidst vidste, at han stod over for sin morder. To gange spurgte han Mark David Chapman "is that all you want?" Hans kone var i bilen, han var en travl mand på vej videre og der stod en "Mr. Nobody" og spurgte om en autograf. Chapman følte, at John Lennon vidste noget. Paul Goresh understøtter, i hvert fald indirekte, i et interview i 1990 denne antagelse. John Lennon kom ud og så på nogle billeder, som Goresh havde taget. Chapman stod ind mod porten og virkede lidt betuttet, da han stak pladen frem. John Lennon tog sig god tid til at skrive autografen, med teksten "John Lennon 1980". Da han var færdig, trådte Chapman et skridt tilbage ved ordene "is that all you want ?", og John Lennon sendte Goresh et undrende blik.

Mark David Chapman ventede resten af dagen uden for bygningen. Han fik ikke noget at spise, men ventede på at John Lennon ville komme hjem.

Hvad der egentlig skete inde i Mark David Chapmans syge sind, er uklart. Men han er blevet citeret for at have sagt: "I det øjeblik, bad jeg til Gud om at få mig til at lade være med at dræbe John Lennon, men jeg bad også til djævelen om at give mig muligheden, fordi jeg vidste, at jeg ikke selv ville have styrken." I et andet interview har han gengivet det mere dramatisk, som et skænderi hvor han forsøgte at overbevise sig selv om, at han bare skulle tage hjem til Hawaii og vise sin kone autografen. Men denne indre dialog "sluttede" alligevel med beslutningen: "I wanna be important!" Han er dog citeret for at have udtalt at han følte John Lennon var en hykler, der skrev "Imagine" men selv levede i luksus.

Mark David Chapmans første skud gik henover hovedet på John Lennon og smadrede et vindue. Straks efter ramte fire skud John Lennon i ryggen og brystet og sendte ham vaklende henimod indgangen, hvor han forsøgte at kravle indenfor. "Jeg er blevet skudt," stønnede han, da han faldt om. "Hjælp mig!", skreg Yoko Ono, mens hun vuggede sin mand i sine arme. Dørvogteren gik hen til Chapman, der stod som paralyseret med pistolen ned langs sin side og råbte, grædende, "er du klar over, hvad du lige har gjort?", inden han sparkede pistolen væk. "Jeg har lige skudt John Lennon", svarede Mark David Chapman og tog et eksemplar af "The Catcher in the Rye" frem.

Få minutter senere kom der først to, senere i alt fire politifolk. En af dem fortalte i 2010 til dokumentarfilmen *The Night John Lennon Died*, at han ankom til West 2nd Street, hvor John Lennon boede og at han fik morderen, der stod med armene i vejret, udpeget. Så var der én, der sagde "han skød John Lennon!" Instinktivt svarede politibetjenten "hvad gjorde du?"

John Lennon blev løftet ind på bagsædet af en politibil, hvor han mistede bevidstheden, og med hylende sirener blev han kørt til Roosevelt Hospital, knapt 2 kilometer derfra.

Da nyheden slap ud

I 1980 var der ikke noget, der hed internettet. Der var heller ikke noget, der hed mobiltelefoner. Der var ikke, som i dag, mulighed for at poste et chokerende budskab på Facebook eller hurtigt at dele et billede med nyhedsmedierne. Nyheden blev breaket af Howard Cossell i en footballkamp.

Journalisten Alan Weiss var på sin motorcykel blevet ramt af en taxa og lå, temmelig groggy, på hospitalsgangen på Roosevelt Hospital. Han fik at vide, at det var heldigt, at det skete på en mandag og ikke i weekenden, for i weekenden ville der være uro, og folk der var blevet skudt ville blive bragt ind. Ved 23-tiden blev der imidlertid voldsom travlhed på skadestuen, da der kom en melding om, at et skudoffer var på vej ind. Politifolk bar den livløse mand ind, og den kvindelige læge der stod ved siden af Alan Weiss's hospitalstransporter, sagde "Alan, det her er jeg nødt til at tage mig af!" Virkeligheden begyndte at gå på for ham, da to politifolk stod umiddelbart ved siden af ham, og den ene sagde: "Kan du forstå det? John Lennon..." Weiss

vendte sig om og sagde "undskyld, men hvad sagde du?" Han fik ikke noget svar og på grund af sin hovedskade begyndte han ligefrem at tænke, at det måske bare var en misforståelse. Lidt som om John Lennon ikke kunne blive skudt. Men han havde en udefinerlig adrenalin i sig over situationen og var ifølge en af sygeplejeskerne "a pain in the ass".

Det var ikke muligt at finde ud af, hvad der var sket. Ingen talte til ham, men da han efter at den livsløse mand blev båret ind, kunne se en asiatisk kvinde komme grædende ind, tænkte han, at det nok ikke var en tilfældighed og at det kunne være John Lennon. Noget af det første, Weiss gjorde, var at ringe fra en hospitalstelefon til en redaktør, der bekræftede et skyderi på John Lennons adresse. "Jeg tror, at John Lennon er blevet skudt," var ordene fra Weiss. Redaktøren Neil Goldstein fortalte, at et hold journalister var på vej.

Fra sin hospitalsseng kunne han se, hvordan lægeholdet kæmpede for at redde John Lennons liv. En af lægerne holdt helt bogstaveligt John Lennons hjerte i sin hånd og masserede det for at se, om der kunne etableres en form for blodtryk. Forgæves. Klokken 2315 gav lægerne op.

Men Alan Weiss havde ikke givet op. En kvindelig læge svarede, at hun ikke kunne svare på, om manden i operationsrummet var død. Men der ville være et pressemøde om 40 minutter. Så Alan Weiss omformulerede spørgsmålet: "Er det rimeligt at sige, at hvis en mand var blevet skudt, og der kun var gået et kvarter, så ville du stadig være derinde, hvis han ikke var død?"

Den kvindelige læge svarede ”ja”. Samtidig havde han set Yoko Ono sidde med armen på pladeproduceren David Geffens arm og skrike ”åh, nej, åh, nej”.

Alan Weiss ringede nu igen til W-ABC TV. Han havde en stærk følelse af næsten at være to forskellige personer. Den ene var professionel journalist, og den anden en chokeret Beatles-fan. Han blev interviewet af W-ABC TV uden for hospitalet. ABC News's præsident Roone Arledge havde fået nys om mordet og var også chef for sportsafdelingen. Nyheden blev bragt videre til Howard Cossel.

Vennerne og familien får besked

John Lennon blev skudt klokken 2250 amerikansk østkysttid. Det vil sige klokken 0450 europæisk standardtid. Kort tid efter John Lennons død fik Beatles-trommeslageren Ringo Starr besked om det og afbrød sin ferie på Bahamas. Yoko Ono havde ikke kontaktet nogle af Beatlerne eller Johns ekskone Cynthia, så Ringo fik beskeden fra sin familie. Først fik han et telefonopkald om, at der var sket noget med John, og senere beskeden ”John er død.” Ringo tog hurtigt en beslutning om at booke et fly til New York. Han vidste ikke, om han kunne gøre noget, men så kunne han i det mindste være tæt på. Men inden da kontaktede han Cynthia via sin ekskone.

Cynthia Lennon fortæller i bogen ”John”, som hun udgav i 2005, at hun var på ferie hos Ringos ekskone, Maureen ”Mo” Starkey, i London. Hun skulle tidligt med toget til Wales. Derfor havde

hun lagt sig i gæsteværelset, mens de andre blev ved med at snakke og hygge sig. Ved 6-tiden om morgenen, det vil sige to timer efter mordet, blev hun vækket ved at nogen skreg. Maureen kom stormende ind på værelset og råbte: "Cynthia, John er blevet skudt. Ringo er i telefonen, han vil tale med dig." Cynthia tumlede ud af sengen og kom ned ad trappen til telefonen, hvor hun hørte en grådkvalt Ringo sige: "Jeg er ked af det, Cynthia, men John er død!" Cynthia fortæller: "Chokket begravede mig som en kæmpe bølge. Jeg hørte lyden af en rå, smertelig gråd; og med den mærkelige distance, som et pludseligt chok kan udløse, opdagede jeg, at lyden kom fra mig selv." Hvad hun tænkte på nu? "Min søn – vores søn – lå hjemme i sin seng. Jeg var nødt til at rejse hjem med det samme, så jeg kunne fortælle ham om hans fars død." Både John og Cynthia havde mistet en forældre i den samme alder, som Julian havde i 1980 – 17 år. Hendes daværende mand fik klar besked på ikke at sige noget til Julian.

Julian Lennon lå hjemme i sin seng i Wales og vågnede ved en lyd af at skorstenen var ved at blive rystet. Han stod op og kom ned og kunne se, at alle gardinerne var trukket for. Han tænkte "det her er bizart". Han kikkede ud og kunne se, at der var presse over alt og sagde til sin stedfar, at der var noget helt galt – og at nu måtte han fortælle, hvad det var. Cynthia Lennon var på landevejen ved 7-tiden, og da hun kom hjem, var byen pakket med presse. Hun fik parkeret sin bil nogle gader derfra og sneg sig ind gennem en bagdør. Hendes mand gik rastløst tilbage indenfor, og et minut efter kom Julian løbende ned ad trappen og hulkede mod sin mors skulder. "Jeg vil til New York, mor, jeg vil være der, hvor far er," sagde

han. Det gav Yoko lov til – men Cynthia var ikke velkommen. Julian Lennon tog selv flyet fra Manchester til New York i et fly, hvor avisernes overskrifter fyldte alt. Det var ham, der sammen med Yoko fortalte lillebroren Sean om deres fars død.

Andre venners reaktioner

Paul McCartney blev ringet op tidligt om morgenen og fik at vide, at John Lennon var blevet skudt. Først spurgte han "hvor slemt er det? I armen?" Nej - han var død. Paul gemte sig i arbejde i Abbey Road-studiet dagen lang, og om aftenen blev en synligt chokeret og frustreret McCartney spurgt af en journalist, hvad hans reaktion var. Paul McCartney gav kortfattet udtryk for, at han var meget ked af det, og at det var en forfærdelig nyhed. Til slut, efter cirka 40 sekunder siger han "it's a drag, isn't it? Ok - cheers!" "Det er noget lort, ikke?" McCartney blev kritiseret skånselsløst for denne kommentar, som virkede køligt distanceret i situationen. En tv-kommentator "a drag is probably not how the world is going to see it".

Senere samme aften sad han i sofaen og holdt sin kone og sine børn i hånden og græd.

Et par måneder senere var Carl Perkins på besøg hos Paul McCartney, som havde spurgt ham om han ville arbejde sammen med på hvad der senere blev albummet "Tug of War". Kort inden han skulle rejse var der en sang, som bare KOM til ham, og han spillede den for Paul og Linda. Et stykke inde i sangen brød Paul McCartney sammen i gråd og forlod rummet med tårerne trillende ned ad kinderne. Et stykke af teksten havde mindet ham om John. "Will you think about me, my old friend." Det var som om sangen endelig havde fået McCartney til at give slip på de indestængte følelser.

Keith Richards' reaktion var noget mere voldsom. Rolling Stones-guitaristen, der boede tæt på Dakota-bygningen fandt sin pistol og gik ud i New Yorks gader for at lede efter morderen!

Jeg vil slutte denne artikel med teksten fra John Lennons sang "Love" – der for mig er noget af det smukkeste musik nogensinde lavet og viser John Lennons allermest hudløse side.

"Love"

Love is real
Real is love
Love is feeling
Feeling love
Love is wanting
To be loved

Love is touch
Touch is love
Love is reaching
Reaching love
Love is asking
To be loved

Love is you
You and me
Love is knowing
We can be

Love is free
Free is love
Love is living
Living love
Love is needing
To be loved

Oplevelsen

Af Søren Skogstad Nielsen

Det udgangspunkt, jeg tager, er udsagnet 'jeg tænker ergo er jeg.'

Descartes stoppede ved tænkningen 'Cogito ergo sum' – jeg tænker, derfor er jeg. Jeg er således indrettet, at jeg starter ved oplevelsen. Det gør jeg, fordi for mig er det sandt, at oplevelse er altings start. Oplevelsen af det at være til, tankerne, følelserne, bevægelsen og alle sansernes bombardement af mig med indtryk. En god del af alt dette sker udenfor bevidsthedens fokus og forbliver i en slags indtrykskaos. Og en del bliver til bevidst opleven. Og det er den bevidste opleven, jeg tager udgangspunkt i.

Drejer det sig nu om, at jeg læser et digt, så kan det være, at jeg bevidst oplever noget. Men skal jeg opleve noget, der svarer til det, den der skrev digtet, havde i sig, så skal jeg have en ordforståelse og en tanke- og føleverden, der harmonerer med ham eller hende, der skrev. Har jeg ikke det, da vil jeg ikke opleve andet end en basal undren over tekstens grafiske fremtræden. Tænk f.eks. på et kalligraferet kinesisk digt. Men harmonerer min indre verden med digterens, så kan jeg få en stærkere eller svagere oplevelse og denne oplevelse kan være modsigende eller samtykkende.

Efterlæsningen

Resultatet kan være, at jeg efter læsningen råder over en følelse – en tanke, et begreb, der er mere nuanceret end det var før læsningen eller måske helt ny. At fastholde denne ændring af inventaret i min indre verden er min egen opgave. Oplevelsen kan også være genkendende og svag tæt på det ligegyldige.

Er digtet 'godt eller dårligt'?

Dette afhænger af den læsende, det er altså en privat afgørelse. Én kan mene, at her findes 'rystende stor kunst' fordi digtet, for vedkommende, fik sagt det udsigelige. Dvs. gav ord til en erfaring eller indsigt hos læseren, som ikke var gjort tilgængelig for hans bevidsthed, men lå lige klar til at blive bevidst. I oplevelsessproget kan det udtrykkes som, at materialet til oplevelsen lå klar i personen, men manglede en katalysator før den kunne krystallisere sig ud af det indre indtrykskaos. En anden kan genkendende sige: 'Naaah joe – det kender jeg så udmærket', hvorefter hun bladrer videre til næste side.

I begge tilfælde var grundmaterialet tilstede, i første situation lykkedes en syntese for første gang i den læsende. I det andet tilfælde "kom læsningen for sent", den læsende havde allerede en syntese af det materiale digtet præsenterede og digtet præsenterede ikke nogle nuancer, der ikke var kendte for den læsende.

Disse overvejelser, tror jeg, kan føre frem til et bud på forskellen på god og dårlig kunst i al almindelighed. Tilsyneladende kan

vurderingen af denne forskel løftes ud af det private - lad os nu se!

Ovenfor erklærede jeg, at det er læserens oplevelse der er afgørende. Hermed er spørgsmålet om god og dårlig litteratur reduceret til at være en privatsag. Det er lidt for nemt, synes jeg. Men det kan der godt gøres noget ved, det viser jeg i det følgende. Men for at komme videre må jeg dog opdele menneskeheden i grupper.

Den opdeling jeg skal bruge, er lidt anderledes. Den kommer her:
Først vil jeg pege på to strømninger, der går durk ned gennem den vestlige civilisation:

Den ene strømning siger, at mennesket er et kemisk-fysisk apparat - "apparatmodellen".

Den anden at mennesket bruger legemet og sanserne til at skaffe sig unikke erfaringsdannende oplevelser. Som 'det levende' ellers ikke kunne have fået. Den vil jeg kalde livsmodellen. Som menneske hører du derfor hjemme i en af disse to strømninger.

Du kan herefter vurdere, hvilken af modellerne du selv hører hjemme i.

Apparatmodellen.

Du er et kemisk- elektrisk- mekanisk system som styres af naturvidenskabelige love. Der er ikke plads i de kendte naturvidenskabelige love til en oplever. Det betyder, at hvis du mener, det er sandt at du har fri vilje, egne tanker, ansvar for egne handlinger, egne følelser, så er det illusioner:

Fri vilje: Du har ingen fri vilje, al din ageren er styret af de materielle årsag-virkningsprocesser. Egne tanker: Det har du ikke, det er biologiske processer, der tvinger dine tanker frem, du er et apparat og kan ikke gøre for dem og kan ikke vide, hvad du kommer til at tænke om lidt.

Ansvar for egne handlinger: Det har du ikke, for der er ingen "egne handlinger", da du ikke har nogen fri vilje, har du heller ingen valgmuligheder, de handlinger, du synes at du oplever, at du udfører, er et resultat af din livshistorie og de påvirkninger fra andre 'apparater', som du udsættes for. At 'straffe dig' for en forseelse er meningsløs. For intet i dig ville kunne have hindret dig i at begå forseelsen.

Egne følelser: Det er nogle ændringer, der opstår i din hjerne, som følge af din historie og hvad der sker. Grunden til illusionen at de er dine egne, er at andre ikke synes at opleve dem. Du kan ikke styre dem, de styres lovmæssigt.

Synes du nogen handler ondt eller godt mod dig, kunne du ikke undgå det. Oplever du, at du ønsker at straffe har det heller ikke noget med dig at gøre.

Kort og godt – du flyder hid og did som et blad i bækken og det er så det. De fysiske love tvinger dig til det ene eller det andet.

Livsmodellen

Du er noget levende og søger efter oplevelser i den materielle verden, som du ikke ville have kunnet få uden en materiel "ham". I sammen-slyngningen mellem det levende og det materielle gælder de naturvidenskabelige love for det materielle i den udstrækning, det levende giver mulighed for. For det levende gælder andre love.

Fri vilje: Du har en fri vilje, i det omfang du behersker den. Men påvirkninger, der kommer fra dine tanker, sanser og følelser og fra andre levende individer, giver dig også viljesimpulser, derfor kan du ikke altid holde viljen stabil nok til, at du gør, hvad du egentlig helst ville.

Egne tanker: Med din vilje kan du søge at følge bestemte forløb. Men påvirkninger fra dig selv og andre levende væsener giver dig også tankeimpulser, derfor kan du ikke altid tænke (og handle, red.), som du ønsker.

Ansvar for egne handlinger: Det har du, for - mærk selv efter - du har en indre vurdering af de handlinger i det materielle, som du udfører. Vurderingen kommer også for handlinger, som du kan se muligheden for, men ikke har gjort endnu. Altså: Om den forestående handling er ok eller ikke. Ofte kan du også bruge dine tanker til at supplere denne vurdering.

Apostlen Paulus skrev: Ak – det jeg vil gøre, det gør jeg ikke, men det jeg ikke vil gøre- det gør jeg!
Helt nede i den konkrete dagligdag siger vi: "Min mavefornemmelse, fortæller at det er ok" Vi siger sjældent "Min hjertefornemmelse, fortæller at det er ok" – men den er der også – mærk selv efter-!

Naturens materielle love giver dig også kontante vurderinger af dine handlinger. "Av for pokker hvor den maveplasker gjorde nas".

Du har mulighed for at styre dine følelser. Som vi har det i dag, styrer dine følelser oftest af sanserne. Meeeen går vi omvejen, via handlinger, kan disses virkninger også influere på vore følelser. F.eks. Ved at gennemføre en handling man oplever, er rigtig at gennemføre. En sådan virker også tilbage på følelsen og den indre stemme siger: Jeg gjorde dette og det var godt.

Nå – så deler vi os -

Hører du til apparatmodel strømningen, så er et litterært værk noget du udsættes for på grund af naturlovene, og du kunne ikke undgå det. Om værker er gode eller dårlige, er en vurdering, som du derfor ikke kan bruge til noget, for du kan ikke vælge, hvilke værker du udsættes for. Synes du, at du oplever noget ved et værk, er det en illusion, som du må finde dig i.

Hører du til Livsmodelstrømningen så er der en del mere at sige:

Hvad er 'god kunst'? Dette er grundlæggende en privat oplevelse. Det er min tankegang, at det her er nyttigt at se på menneskene, som om de falder i fire grupper, set fra et oplevelsessynspunkt. Disse grupper falder meget godt sammen med 'de fire temperament'.

De kommer her:

*Drømmeren - lever i et mylder af
oplevelser.*

Højere! Videre! Dybere!

Krigeren (kolerikeren)

Det spændte univers der udløser sig i
et målrettet angreb på alt som
eksisterer uden berettigelse

*Byggeren - der ønsker at rumme alt og
udbygge sit univers. Alt fremmed er en
mulig gave.*

Analytikeren (flegmatikeren) Det, der
er mig fremmed, har ingen værdi.

Fælles for typesynsvinklen er, at den beskriver en stillingtagen til en oplevelse.

Når et værk præsenterer sig, så filtreres det først gennem forståelses filtret, her afgøres om det kan "dekodes" til tanker/følelser / stemninger - som er ubevidste. Det som passerer dette filter, er nu i form af "oplevelsesklumper" til stede i personens indre "oplevelsesrum".

Personens værdistrukturer, tankestrukturer og følelsesstrukturer møder nu oplevelsesklumpen, og man vurderer:
Kan dette være i min indre verden? Udvides denne indre verden, eller begrænses den herved, eller er den uændret?

De fire typer reagerer forskelligt - det vender jeg tilbage til! Resultatet af denne umiddelbare proces afgør om et værk bedømmes som godt, dårligt eller bare ligegyldigt.

Temperamenter og oplevelse.

En kunstnerisk oplevelse angav jeg ovenfor som en udvidende/begrænsende og uændrende indflydelse. Her er et bud på menneske temperamenters reaktion på sådanne oplevelser.

	Udvidendeoplevelse	Begrænsende	Uændret
Drømmeren (sangvinikeren)	Dette er god kunst. Min indre verden svulmer og brager	Dette er hæmmende, indskrænkende forfladigende.	Ligegyldigt - set alle steder. Mange gange før.
Krigeren (kolerikeren)	Dette giver mig saft og kraft	Dette opildner mig til energisk modsigelse	Dette er energiløst, fladt og søvndyssende
Byggeren (melankolikeren)	Jeg har vundet indsigt	Dette giver mig lyst til at afprøve mit indre	Dette er opretholdende og bekræfter mine indre positioner
Analytikeren (flegmatikeren)	Dette er muligvis værdifuldt men fremmed og umiddelbart vil jeg afvise det.	Dette er næppe værdifuldt, da det sætter min indre orden på prøve.	Dette er behageligt og dejligt kendt - bekræfter mine indre positioner.

Som et kuriosum vil jeg lige nævne, at de professionelle anmeldere der er krigere og drømmere vil komme med de mest spændende anmeldelser, medens byggere nok er de mest 'venlige' anmeldere og analytikerne repræsenterer konservative holdninger ;-). Kig på din yndlingsanmelder!

Tanker om Den gode og den dårlige kunst:

Er der noget galt med mennesker, som synes hjerte/smerte digte er gode. Eller at kronhjorten, der står og brøler ved skovsøen, er god kunst? Både analytikere og byggere vil have let ved at indtage denne position. Er der noget galt med mennesker, der synes at alfabetdigte er gode? Både drømmere og analytikere vil kunne værdsætte dem.

Hvis vi indtager den holdning, at menneskerne er her for at gøre verden bedre, så skal de virke i en bestemt retning, have et bestemt værdisæt der styrer deres virke. Det fortæller ovenstående gennemgang desværre ikke noget om.

Så for indeværende beholder jeg den forrige konklusion. Vurderingen god/dårlig kunst er ganske privat, en objektiv klassifikation er der ikke basis for. Men kobler vi ovenstående sammen med værdisæt/livssyn, så kan man nok nå frem til at spå om hvad god/dårlig kunst er for større menneskegrupper. Det kunne være ret spændende.

Der er selvfølgelig også det problem, at meget få af os er "rene" temperamentstyper...

Forkortet af redaktionen

En af de mange, unge talentfulde forfattere fra København fortæller her om sine egne erfaringer med kreativitet som en lysleder i forbindelse med svære, psykiske problemer – og om at hjælpe andre gennem kreativiteten.

- Red.

Artikel om mig og mit arbejde

Fortalt af Rebecka Pernille Weile

Da jeg blot var 10 år gammel, oplevede jeg hvordan verden kan smuldre, lyset kan passere som en lydløs sky. Noget fremmed slog rødder i mig, jeg oplevede verden udefra, så mig selv isoleret under dynen om natten, jeg mærkede hvordan mit hus og mit liv trak sig tilbage, jeg var ikke velkommen længere. Men det var kun begyndelsen, i mange år fik jeg gentagne depressioner og blev indlagt da jeg var 20. Jeg fik diagnosen bipolar lidelse, og levede konstant på en vippe. Overlevelse har fyldt det meste af mit liv. Men det var i alt den ulykke, at jeg meget tidligt fandt min vej i poesien og i kunsten. Jeg fik afløb for den uretfærdighed som sad i mig, et sted hvor jeg kunne slå tilbage, og jeg oplevede at jeg ikke var alene, når jeg tog ud og læste op, og delte mine tekster. I

alt den afmagt har jeg skrevet for mit liv, og papiret har kigget tilbage på mig, holdt om mig og vugget mig på dage, som har været fyldt med sorg og ensomhed.

Alle mennesker har en historie at fortælle

Idag er jeg 25 år og er underviser på SIND Skriveværksted, et sted hvor mennesker i psykisk sårbare livssituationer kan finde deres egen stemme, dele den sårbare side af sig selv men også de stærke sider, som har fået dem til at kæmpe videre, selvom livet har være svært og dybt uretfærdigt. Alle mennesker har en historie at fortælle, og jeg har set hvilken forskel skriften kan have for

mennesker, hvilken forbindelse det kan skabe imellem os. Den bekræftelse, vi giver til hinanden, og den åbenhed, der bliver delt. På skriveværkstedet læser vi en lang række tekstuddrag fra forskellige forfattere. Vi arbejder kreativt med skriften, vi diskuterer tekster, og deler vores egne. Det skaber et tillidsfuldt og helt særligt rum, hvor vi bliver klogere på os selv og andre. Skriveværkstedet griber mennesker i udsatte positioner, og skabe et rum hvor de føler sig set og hørt og inkluderet. Vi mødes ikke om sygdommen, vi mødes om skriften og fortællingen, og alt det der ligger udenom. Ifølge "Sammen mod ensomhed" oplever cirka 1 ud af 8 voksne svær ensomhed, og tallet er stigende. og ifølge Psykiatrifonden har seks ud af ti (60%) med en psykiatrisk diagnose oplevet diskrimination på grund af diagnosen.

Jeg oplever at mennesker med psykiske udfordringer ofte har en historie at fortælle, en historie som i mange tilfælde kan have betydning fra andre, for i virkeligheden er vi aldrig alene med vores følelser, vores historier fletter os sammen. Det er en bobbel, der skal springes. Når denne skal klækkes, kommer der nogle helt utrolige fortællinger ud af det. Jeg tror på, at et kaotisk følelsesliv kan føre til kunstnerisk udtryk, ikke at forveksle med at man sagtens kan være kunstner uden en psykiatrisk

diagnose. På Skriveværkstedet er man klar over at alle sidder med en tung historie, at alle kæmper med noget og det giver en tryghed og mindsker risikoen for at blive ekskluderet fra fællesskabet eller blive misforstået, som man kan blive i andre sociale sammenhænge. At have en usynlig sygdom, kan være ensomt og påvirke livet på mange parametre. På SIND skriveværksted bliver man mødt som menneske, ikke som en diagnose. Verden åbner sig som et vindue med en udsigt, vi læser både gammel klassisk litteratur men også nyt. Skriveøvelserne er lavet ud fra disse tekstuddrag og er inspireret af forfatteren. Vi kommer væk fra os selv, og ser i stedet ud mod verden.

På skriveværkstedet er der plads til alle.

KHODA

HAFIZ

Hunter

Solen står op i horisonten
fisker med net
fra fladbundet skydepram
far sidder ved roret
styrer påhængsmotoren
på 10 hk med sikker hånd
min bror og jeg trækker
nettet op i båden
det er fyldt med krabber
men ingen fisk
solens stråler varmer
vi drikker sodavand
og spiser sandwich
og renser nettet
for krabber på stranden
far sidder på en havestol
og dirigerer
far sejler selv ud
for at skyde fugle
vi sidder i sandet og venter
han har skudt en edderfugl
han var en dygtig jæger
senere da han blev syg og dement
måtte vi gemme hans gevær
og patroner

Black Velvet

i akvariebyens hvidhed sniger
brændende dæks røg sig ind
som sort fløjel danner en uigennemsigtig
tågetilstand over idyllen bag sorte
masker lyser øjne af fanatisk glans
akvarie glasvæggene knuses
liv siver ud og driver
som hvide papirbåde
i mørke gaders rendestene

Dette er ikke Garland eller Gare du Nord

(surrealistisk ordcollage)

på Gare du Nord
bag blodplettede lagner
i en livløs livmoder
understøttede André Breton's brækkede ben
opsatsen hvor den revnede guldfiskebowle
indeholdt en gusten moderkage
som smeltede i varmen

på Gare du Nord
havde bjerget i horisonten
form som Venus fra Milo
og på et rustent jernkors
i hendes afstumpede skygge
sang Jim Morrison
"Over the Rainbow"
for blodige judaspenge

på Gare du Nord
faldt hvide blomster
som pile fra himlen
mens en skrattende højtaler forkyndte
her er London, her er London

Skydeskive

levende skydeskive
jeg føler den røde
prik i min nakke
den følger mig
hvor jeg går og står
svedig altid svedig
af angst af frygt
hvornår slår han til
jeg er uskyldig
til andet er bevist
det står der i loven
men her tæller
loven ikke
det er blevet
et spørgsmål om ære
jeg trykker på knappen
tager elevatoren op
op til øverste etage
vinden føles behagelig
i ansigtet her på taget
nu snyder jeg ham
siger jeg højt til mig selv
mens jeg ser ned i dybet
falder flyver jeg er fri

En kvistlejlighed

I
Indreby
En stor
Kniv på
Køkkenbordet
En pille på
Sofabordet
En flaske
Lambrusco i
Køleskabet
Og en sjæl
I stor
Fare

Og det blev
Tidligt mørkt
En december
Aften og nat
Højttaleren hvæsedde:
"The sky is the limit now"
Det var natten
Hvor alt
Ændredes
For altid

1.

Aftenen
Nærmer sig
Vaskemaskinen arbejder stadig
Kattedyret lukker
Siddende
Øjnene
Foråret alle vegne
Nabodamen hakker i ukrudtet
Jeg har stadig ikke fået
Mit nikotinplettede vindue vasket
Aftenens store mund vil atter sluge mig
Og synke mig ned i depressionens mave
Nøgne venter de på stjernernes lys
Kagen er frosset ned til den vrede dame
Der alligevel ikke blev inviteret ind i den gule hule
Aftenen er rådden
Gør rent
Synker sammen i de lilla puder
Og alene glemmer jeg igen
De mange nætters hårde hænder.

2.

Forpulede
Forbandede
Og alt det
Der bare ikke kan
Siges med eder.
Hvor jeg hader nyheden
Der altid er den samme
Hver gang gør det ondt
Ondt
Nu må det snart blive bedre
Vi må snart have tænkt os nok om
Tror du ikke?
Nej, du ved det ikke
Det er i orden
Det er helt ok
Så megen smerte leves igennem

Så megen smerte tager jeg på mig
Venter
Venter
Og ånder i mit liv
Det er min tur hele tiden
Tur til karussel-turen
Hver morgen
Middag
Aften
Tak Kære Gud og
Engle
Engle
Engle
Faldt
Drys
Drys
På mig
På os.

3.

Havet! Endelig
Kun bølger synger på den
måde Leonard Cohens stemme
Overgår dem ikke
Ingen gør indtryk som de
Efter få minutter
Er jeg i ro
Ingen drøm længere
Det bedste sker her
Nu
Vesterhavet
Tæller skibe
Og lader være
Ja, lader være
Lader det hele være
Ren væren
Som bølgerne
Som bølgerne.

Daniel Mantel
præsenterer her sit epos

Grundlovssikret tag-selv-bord

...og bare rolig, der kommer endnu mere fra Daniel..

RETTE TIL at skrive dette vrøvl... Går nogenlunde lige op med retten til
At synes det ER noget ligegyldigt udvandet vrøvl

RETTE TIL at have uretten ved sin side
Og på aldeles uretfærdig vis skubbe den foran sig
Krybe sammen i rystende rædsel
Når retfærden bliver truende.

RETTE TIL at være så allerhelvedes ligeglad... Og brække alle syv retter op i rendestenen;
Se det sidste gylp glide i kloakken...

RETTE TIL at være skingrende skør. Nøjagtig som små og store flertal.
Det hedder demokrati. Har et flertal dikteret.

RETTE TIL at gå sin vej.
Og ER der ikke så meget som en lille sti, så retten til at se en anden vej... Ud!

RETTE TIL at være væk. Og bare blive lige præcis dér. Længere væk,
og så helt

RETTE TIL at afskaffe verden var vist engang strafbar.
Man kan så diskutere om det er dig der afskaffer verden, eller verden der skubber dig ud over kanten.
Når du bliver til noget ulækkert på et ICLyn.

RETTE TIL at være helten i dit eget liv,
Hovedperson i det storslåede epos med dig i centrum... Forsvinder nemt på listen over dagens indkøb
og en kasselinjes "hov-hov, ikke snyde!".

RET TEN TIL at vågne op alt for tidligt igen og igen til det bliver for sent at få en dag
Til at hænge sammen før imorgen

Måske.

RET TEN TIL at være lykkeland nr ét (Jaja, Norge overhaler ind i mellem,

-men de drukner alligevel i al deres olie...)

Er en teoretisk EFTERRET, en dessert, en kransekagefigur... RETTEN TIL bare at være og endda være
lykkelig

-kan slet ikke følge med og må fumle frem fra ærmet: RETTEN TIL AT GIVE OP... Melde pas og al ære
tabt.

-Hvor er nærmeste ophæveautomat?

RET TEN TIL at være din egen lykkes smed Er bag lukkede døre ved bestyrelsesmøder

-med diskret ordre til politikere om at kalde det demokrati Blevet til en ret der lyder som en anklage:
PLIGTEN til at være din egen ulykkes smed!

RET TEN TIL at spise...

Er blevet retten til at se på

7-retters frådsen i ædedolkenes klub (Anno 2017; Wied ville græmmes)

Se på og dø af sult med synet af smulerne

Drømme om at sprætte buge op med dolke

-retten til at dø af tv-transmitteret fedme.

RET TEN TIL at flygte...

Fra kugler, bomber, sygdom, sult; fra at dø forældreløs

-er der, med forkvaklet frastødende stolthed, Alt for mange der benægter:

RET TEN TIL, dén er der også; at være dum.

RET TEN TIL vilkårlig fængsling og visitation Kan kun sættes i anførselstegn; "retten til"... Udtænkt af
kyllingehjerner; udføres af andet hovedløst omkringløbende fjerkræ

Forklædt som mennesker med uniformer og paragraf-pip.

RETTEN TIL at skrive og tegne aldeles frit
Kunne følges med bare én enkelt tanke
Ikke at fornærme millioner af mennesker...
-og så bagefter tage et dybt undrende ansigt på
Næsten en tegnet karikatur af uskyld.

RETTEN TIL at se ud som man ser ud
Har fået et tåkrummende filter, fundet frem fra førerbunkeren
Hudfarve, beklædning, enhver mærkat der ikke er "DK"!
(Og det værste: En rygsæk! Selv en fjeldræv kan indbildes til at tikke) Et filter med øjenbryn der hæves;
Du ligner ikke os, og vi er ens, og dét er demokratisk, Og her er et spejl fra hurlumhejhuset, se
selv!
Armerede grænsevagtsgiraffer drøvtygger plastikkirurgisk mistanke
-mens jeg må være så grim at det næsten er løgn!

RETTEN TIL Ramadan... Jamen uha!
Er det ikke noget med bomber og isis og se bare på England og Frankrig og Retten til xenofobi og uvidenhed burde
nok tages op til genovervejelse... Men så kommer retten til dumhed buldrende, brølende, bøvsende!

RETTEN TIL at holde Pinse
-måske endda fejre en grundlov
Har det fint med grundlaget for loven RETTEN TIL religionsfrihed
Nogle mener skal opdateres, digital sortering, bredbåndsnet... Fanger alle der ikke pr e-boks er kristendømt
og korsfæstet Symbolsk går an med 0'er og 1'er; hellige dages app til Android Salmesang som Messenger-signal;
og ih næh nej "no backdoor".

RETTEN TIL at smide bomber, foretrukket er Droner; lidt mere som computerspil, bare sjov
Dén ret er tvivlsom; måske endda en IKKE-RET... Men så kommer regnestykket frem
Løgn plus løgn er matematisk sandt bliver til
RETTEN TIL selvforsvar 10.000 km væk med laser-pinpointpræcision
Uundgåelige civile tab og bitter vrede... Der igen udløser...

Retten til selvforsvar (Etc i en cirkel med et sigtekorn i midten).

RET TEN TIL at være et fjols der kæfter op
 Har jeg taget til mig for nogle linjers skyld men bare rolig
 Der er nok til også Løkker, bjerge af støj, og endnu værre
 -Mr Trompet-Trump har tweetet sig til toppen af et Reality-mareridt.

RET TEN TIL at have bare lidt omløb i hovedet
 Er blevet omlødt, omdøbt, udledt i hele planers nye kloakker
 Kun nogle få dråber i tilbageløb drypper forvirret; svært og sært
 Når administrative hoveder maksimalt rummer én milliliter
 Og kun ved stormflod; 100-års-kategorisk!

RET TEN TIL en grundlov... Er en grundlovssikret ret! (Hønen og ægget...)
 Og rettens dommer hamrer ivrigt løs
 Med sin lille BR-plastikhammer; *piv*-*piv*-*PIV!*: Grundlov på livstid! Forvaring og forvaltning...
 (Hønen og ægget igen...).

RET TEN TIL at være en kylling
 Om så omformet til kylletter eller benløs fugl
 Ingen æg, knap hørbar pippen, morsyg; perfekt borger!
 -Selv som foster, 3½ minut og salt, velsmagende Er vi mange nok... er vi en omelet eller klippet op.
 Tilbud i vacuum-cellofan; løsdele som lår og vinger
 Og så har en kylling retten til at være en kujon...

RET TEN TIL... Nej, f*ck det! Ret NOK! Så:

RET TEN TIL at sige og skrive hvad man og jeg vil takkes der ydmygt for og derpå benyttes
 Retten til at sætte sidste punktum

Et spejl med ansigt

Hovsa! Det gav et lille sæt i ham. Der var et ansigt i spejlet! Det var ellers noget tid siden. Måneder? Siden et halvt udvisket fjæs lige havde orket et vink til farvel. Sikkert på vej mod en mere spændende refleksion. Det ville ikke være svært at finde. Eller på vej til spejlbilleders glasfyldte refleksmarker, eller hvor den slags tilbringer evigheden. Lige dét ansigt kunne nok være klar til pension, at blive sat på spejlgræs. Eller altså helt droppe tilværelsen, aldrig mere kigge ud på et ansigt.

Nå, men der var altså et ansigt i spejlet. Hans første spontane reaktion var et skyndsomt ryk væk fra spejlet. Han kiggede på det noget plettede og beskidte spejl, og så den del af badeværelset han også kunne se direkte, en vinkel på ca 45 grader... Det skulle være passende for at undgå ansigtet.

Hvordan havde det egentlig set ud? Og hvordan havde det set ud fra spejlet, han havde ikke nået at se blikket ordentligt, havde øjnene været rettet mod ham? Eller havde de set sig omkring i rummet? Meget naturligt for enhver der ser ind i et nyt rum. Hans nysgerrighed viser sig en af de sparsomme gange den efterhånden gider, og får ham til at flytte sig langsomt, meget små skridt ad gangen. En vinkel på 42 grader, 39, 35... Indtil det går op for ham, at det ikke kun er hans vinkel i forhold til spejlet der betyder noget. Han kan da for pokker ikke vide, om den slags vinkler også gælder for ansigter i spejlet! Måske er de ligeglade med vinkler. De sidste mange gange har lige-på og direkte 90 grader ihvertfald ikke fået noget ansigt frem.

Efter nogle dage havde de vænnet sig til synet af hinanden. Han kunne passere spejlet med et enkelt sideblik, nogle gange glemte den ene eller anden af dem helt at kigge.

Noget andet der så langsomt kom frem i spejlet, var baggrunden. Om den blev bygget op efter ansigtet, eller om det var ham der begyndte at kigge bag ansigtet og rundt om spejlets hjørner, betyder nok ikke så meget. Hvis der er forskel overhovedet.

Han kunne se en halv himmel eller mere, og bag horisonter til alle sider. Hvis han stak hovedet bare nogle centimeter ind i spejlet.

Det gjorde han nok ikke sådan rigtigt, han var jo ikke Alice i eventyret.

Men han kunne se en hvælving, en runding.

Og han stod pludselig og blev en smule svimmel, der på det ellers håndværkernivellerede vandrette flisegulv. Det var jo en kugle han balancerede på.

Og nærmere spejlet, på mellemhånd, ud fra det. Var der blomster der duftede og fugle der pippede.

Lige bag ansigtet faktisk.

Han blev et øjeblik misundelig, men kunne vel finde det samme et sted udenfor badeværelset.

Det passede meget godt. At der igen kom ansigt på. Nu var en begyndelse sat igang, han havde lige tjekket efter, og jo. Begyndelsen var begyndt, med slutningen på tilpas afstand. Hverken så der blev et manglende stykke at snuble tilbage i, et tomrum at fare vild i. Eller for tæt, for snært, overlappende, som når strøm møder vand eller en del er harmløs som en anden, bare ikke hvis de blandes. Den lille kemiker på afveje. Hvis det var ord, kunne det være nitro og glycerin. Nitroglycerin! Øh... Og så? Som ord er det ikke sprængfarligt. Så altså, hvis de ord var symboler for etc.: Slutning og begyndelse kan ikke med hinanden, de slås til de har slået hinanden ihjel, længere er den ikke.

Når de altså ikke kan blive enige om hvor de slutter og begynder...

Samtidig kan den ene ikke undvære den anden, ville ikke kunne eksistere, altså er det en smule mere kompliceret, men det er ligemeget nu og her:

Begyndelsen ER sat igang.

Og der var et ansigt i spejlet...

Han havde næsten vænnet sig til at være alene på badeværelset, hvilket han var meget godt tilfreds med. Men han skynder sig at tænke, at 'han da så sandelig og altid er åben for og glad for at se nye ansigter!'.

Hvis det nu lytter. Ansigtet. Der bag sin vinkel, lige rundt om kanten på spejlet.

Først langt senere, efter begyndelsen havde leveret ham videre til en fortsættelse, gik det op for ham hvad han nok havde frygtet. Også så meget at, han slet ikke havde tænkt på det. At der i spejlet som det første ville have været en trængsel uden lige. En hob af overvældende og fremstikkende hoveder. Alle med bebrejdelser og løftede pegefingre, helt ud og prikke ham hårdt i brystet. Så mange og igen og igen og mere og mere blå i deres forvredne arrigskab.

Til han blev mast op mod væggen modsat spejlets. Og derpå holdt fast indtil også arme og tentakler vikled sig tæt om ham, og begyndte at trække ham ind i spejlet!

Nej, det var et ordinært mareridt, langt fra spejlet.

Han var stadig ikke Alice.

Men lidt eventyr var der nu over det.

Det var en udmærket begyndelse.

Der allerede var gledet bag horisonter, op i hvælvet, rundt og ude af syne men et sted, helt sikkert et sted!

Ihvertfald inde i spejlet.

Det er lige før, at ham i spejlet begynder at synkronisere sine bevægelser med hvad der sker i badeværelset.

Han bliver lidt usikker på, om de begge griner.

Da han, fuldstændig tåbeligt, tror at billedet kan blive tydeligere.

Bare med en klud og noget spejlrens.

Det er ikke andet end at gnide tåge ud over både ansigter og direkte ind i de øjne der skulle se.

Alt for blanke spejle blænder.

Blindhed begge veje.

Enten var det ansigtet i spejlet eller ham selv.

Selvportrættet blev en smule tvetydigt.

Men hva', begyndelsen var trillet ud fra badeværelset, ud i spejlfri verdener.

Refleksløse fortsættelser, på begge sider.

"Hvem savner mig ?"

"Ensom dråbe søger mæge"

På toppen af Gellerup

"Spejl, spejl på væggen her
sig hvor den smukkeste vandpyt er"

Bonusmateriale

Hvad gør man, når et af de mest trofaste medlemmer og bidragsydere langt over deadline sender en masse tekster, der samlet er for lange til at blive udgivet og alt for gode til at blive i filerne? Man laver en bonussektion, i respekt for den anstrengelse, der er blevet gjort - ikke kun her men igennem årene. Daniel har været et stort fagligt og menneskeligt aktiv i 57nord og Orbit Soul.

Et År En Dag

Gennem efterhånden mange år, har det enkelte år mindre og mindre at sige. Vi, nogle af os, klamrer os til hver eneste dag. Vi vil så gerne nå igennem til natten og nok en dag, det er i sig selv et mål. Engang måtte der også gerne være noget i de dage. Bare ét eller andet. Og en del længere tilbage var nætterne også med et indhold, udover søvn. Eller søvnløshed. Der er en slags søvn, en drøm, et mareridt, om ikke at kunne sove.

Nogle gange vågner vi, andre gange ikke.

Det er ok ikke at vågne, bare vi ikke faldt i søvn.

Men årene, der bliver flere og flere, beviser at kvantitet intet betyder.

År kan med fordel bundtes, gerne med et fint bånd, og så ellers hænges til tørre.

Så kan det gå som når man åbner en bog og finder en presset blomst.

Glemte, aldeles. Den ville have været der et sted blandt nogle sider uden nogensinde at blive genfundet, hvis ikke lige.

Sådan er det også med år.

Jamen de går jo, de år. Det skal de. I en rækkefølge, i nummerorden.

Indtil der en dag, eller en nat eller midt imellem, ikke er et år der går men kun i stå.

Så kan man blive lettere forbavset.

Hvis man når det.

Også kun lettere, for årene har mindre og mindre at sige.

Snart er de helt tavse.

Hvad skulle de dog også sige?

Alt er alligevel sagt, hvilket er noget vrøvl, men fornemmelsen er sådan.

Også her.

Hvad er der at sige, som ikke er sagt?

Det ender lidt som en fisk:

Blop blop, ingen ord, kun bobler.

Men det er jo skrækkeligt!

Forfærdeligt! Årene er da FYLDT med SÅ meget!

Også år nummer 60, 80, 170, 2052.

Det er jo også bare en enkelt mening, og der er sikkert et meget stort flertal der har det helt anderledes.

Faktisk nok alle andre?

Det tvivler den enkelte mening nu på, men den er jo også bare etc...

Det er en speciel form for træthed der ikke kommer af noget. Det er mere sådan en slags jaja så da et år mere, men ikke om det er noget særligt.

Det er knap værd at vende sig efter.

Det er lidt som vejret. En dag hvor det ikke er noget særligt.

Stort set som det plejer.

Et hurtigt blik er nok.

Ingen grund til at åbne øjnene.

Træthed er forkert, bare en tiltagende langsomhed der er en slags mangel på at orke et år eller samme vejr.

Eller et år med samme vejr, eller bare et år.

Et år er ikke ret lang tid. 365 dage af 24 timer, det er egentlig ikke ret meget!

Hvis der er noget at nå.

Som sagt: Hvis der er noget der ikke er nået.

Træthed er forkert, desuden vrir det med energi ude omkring i hvert eneste år, så bare at den vrimmel har vrimlet stort set på samme måde før.

Med sådan cirka samme mængde overvældende energi.

Den type energi der hvirvler rundt hele året, aldeles imponerende.

Det KAN klaske sammen, snuble i sin egen iver, men energien er ikke sådan at slå ud. 'Det er bare en skramme sådan, et plaster, lad os SÅ komme videre!'

Der kan ligge en del afrevne plastre langs et år.

Det er godt!

Ellers kunne der være dage i året med små stænk fra små sår.

Et år med indtørrede bittesmå dråber blod.

De ligner bare sorte prikker.

Måske mellem siderne i en bog der ellers aldrig bliver åbnet.

Sådanne år kan få åbnet rigtig mange bøger.

Der er altid nogle sider der aldrig bliver åbnet.

Hvis noget kan gøre en smule træet, er det præcis de sider.

De bliver aldrig åbnet, nej. Hvis de gjorde, ville de være læst.

Der ville intet nyt stå.

Og så unne mabn bladre et par tilfældige kapitler, og standse dér.

Præcis som året havde regnet ud, det er ikke sådan at løbe om hjørner med, sådan et år.

Men det er juletid.

Og det ER kun denne ene mening der ville ønske at det ikke var, og at året for en gangs skyld gerne måtte stryge et par af de ellers dyrebare dage og gå direkte ind i januar.

Det gør et år selvfølgelig ikke, næh da, det skal jo også have regnskabet til at passe.

Så året gør sig endnu engang klar:

Jul! Nytår! En hektisk masse at proppe ind på alt for få dage, og der SKAL være den korrekte julefred, og hvis der er børn, en fryd og glæde og sjov.

Ligesom nytårsaften ER morsom, hylende grinagtig!

Og nytårsforsætter er en selvfølge; de er omkostningsfrie, det er jo et nyt år, og hvad ved det om om året før?

Andet end at det næsten var det samme.

men sådan en tomgang går ikke, så '24 skal nok komme som det nyeste af det nye, ja faktisk er der intet nyere end det nyeste år! Man kan vende og dreje det som man vil: Der ER intet nyere år end det nyeste!

Så hu hej og godt begyndt er halvt fuldendt, energien gnistrer, dagene blafrer som rasende, enkelte blade rives væk. Kun dem der var ment til at være løse sider, selvsagt og intet mistes. Året har et resumé klar, det har det altid haft.

Så hvad betyder et par sider fra eller til?

Det VILLE være lidt interessant. Hvis det betød noget.

De forsvundne sider er fyldt med intet nyt.

Det er den logiske konsekvens af det gode gamle velkendte år, også det flunkende gnistrende nye:

Året er i perfekt balance. Det kan ikke begynde uden at være endt.

Måske er det der, den der lettere træthed kommer fra.

Måske er det ikke kun året, og perfekt balance kan være en smule for perfekt.

Balance blottet for enhver bevægelse.

Der bliver vist ikke meget juleeventyr over dette.

Men det hører sig til!

Der er ingen vej udenom...

(Jo, absolut, men ikke en acceptabel! Afveje og direkte afskyelige veje, eller hvor ingen vej er.)

Dem undgår vi for julefredens skyld!

Det er ret så meget vi gør og specielt ikke gør for dén freds skyld. Men det er mindre eventyrligt, så tilbage til:

Der var engang en person sådan godt oppe i årene. Der havde været mange hyggelige juletider og endda enkelte eventyr, men lige dette år ville det bare ikke indfinde sig.

Ligemeget hvor meget gran der blev futtet af, lige meget hvor mange julekalendre der blev åbnet, ligemeget hvor mange nisser der pilede op og ned ad væggene. Alt den slags: Julestemningen ville bare ikke trænge ind! Ønskelister blev udvekslet, 7 x 24 forskellige tv-juleserier blev optaget til senere streaming, der kom endda en del sne der gjorde slørede landskabet, og kalenderlyset brændte troligt en dag af omtrent dagligt. Altså! Der var endda både brune kager og pebernødder allerforrest i enhver butik.

Ak, ak og ve. Stemningen af jul holdt sig væk.

Det var jo ikke et spørgsmål om at skulle opfinde noget nyt, dt var ikke en helt ny stemning der skulle hives op af skuffen med strimler til de stjerner der heller ikke vile blive lavet i år.

Den var for pokker så velkendt, den julestemning, at den skulle være lige til at tage på, ikke ulig et 'ho-ho' hvidt skæg med tilhørende nissedragt; intet nyt dér!

Altså! En lidt irriterende person, der ikke bare kunne hoppe direkte ind i et vers fra 'Højt fra træets...' og så var den på plads. Melodi, linje og stemning.

Hvis der overhovedet skal graves en dårlig undskyldning frem, selv om der ikke ER nogen undskyldning for ikke at være i julestemning, ja så må det være noget vagt og vegt.

Som endda er så nederdrægtigt at det trækker på noget af det samme som alt det med årene der går og endnu et der allerede er gået.

Så er der også noget af det der IKKE gælder, lidt forskelligt personligt, privat. Det kunne være lidt sygdom, men dér har julestemningen en helt speciel rolle.

SPECIELT de syge og dårlige og stakkels og hjemløse og lænkehunde og... SKAL også mærke det er jul!

Dér går julestemningen lige ind og får tårer til at trille.

Personen selv undrede sig en smule.

Om ikke andet, så.

For de andres skyld.

Nej. Niks.

Julstemningen ville bare ikke.

Eller hvem eller hvad der ikke etc:

Forresten, og hvis det bare slet ikke går...

Så kan man for pokker LADE OM OM!

HVIS der blev lavet en %-udregning...

Hvor meget af julestemningen er 'laden som om' og hvor meget er, ja, hvad?

Ægte stemning?

Hvor megen stemning er ægte?

Men det er noget andet, og den skal så nok komme.

Julestemningen, ingen kan skelne mellem stemning og stemning.

Sådan.

Det hele ender godt, julestemningen bliver taget på. Og ingen kan alligevel skelne.

Det er heller ikke lige tid eller sted til at begynde en spekulation om hvad 'ægte' er.

Nænej, måske efter jul.

Måske i det nye år.

Det næste år...

En smule træthed melder sig.

Alt det med år og mange år og et nyt der ikke er nyt og det er alligevel så...

Ligegyldigt?

Næ, det er det vel ikke.

Måske bare lidt trættende, også at læse om.

Det er jo skrevet før. Så...

Forresten er det hele løgn.

Eller, en meget stor del.

Dén slags løgn der siger mere end nogen sandhed, men dét er også løgn. Måske.

Måske er det søvn, og snart var det en drøm.
Måske er det søvnløshed, ingen må vågne.
Løgn eller det der ligner:
Årene går.
Vi følger med, næsten
De gik. De er gået.

TIDEN STÅR
STILLE

Hvis himlen var et bygningsværk, ville det sandsynligvis brase sammen. Så ville vi vade rundt i et tyk lag af blå splinter og trevler fra noget vat.

Og der ville blive indledt undersøgelser: Hvem kan drages til ansvar? Hvem beordrede den himmel bygget? Fulgte arkitekter og bygherrer de almindeligt kendte beregninger for en hvælvet struktur? Og budgettet bør nok også granskes, der nedsættes udvalg og kommissioner. Imens kan vi kigge op, og se hvad ellers kun astronauter får at se. Små lysende prikker der bliver mindre og mindre jo dybere vi ser i en sorthed, ikke en smuk hvælving men den nådesløse uendelighed. Så vi enten hvirvler hjælpeløse væk ud i fortiden, eller mærker mørkets kulde presse os flade mod jorden.

Sagligheden siger, at det blot er atmosfæren der er væk.

Det er så måske at se ind i fremtiden, men det dog for dystert. Selv de mest pessimistiske modeller bevarer en vis atmosfære, og nu var det jo også blot en tanke.

At himlen er en bygget hvælving. En ret så stor af slagsen, Pantheon og Firenzes domkirke er knap Lego til sammenligning, og selvfølgelig er Sphere i Las Vegas amerikansk stor, men himmelkuplen er næsten naturstridig enorm.

Rettere var. Den kollapsede jo.

Godt det bare var en tanke, en kort fantasi. Det var det! Også selv om jeg nu kan se adskillige tynde metalliske teleskoparme forlænge sig op, svingende i buer ikke langt under himlens blå. De skyder op i timer hvor ikke mange lægger mærke til det, næsten kun jeg i mit tårn. Der ikke er af elfenben, men beton og elementer der kan skiftes ud omkring mig, uden at jeg bemærker det. Det er vist slet ikke et tårn, og hvis der er noget der ligner elfenben, er det garanteret af plastic. Ligemeget, det er himlen det drejer sig om.

Måske er jeg for bekymret for den store kuppel. Som, skal jeg minde mig selv om, kun er skrøbelig inde i min egen lille kuppel. Der nok er den mest skrøbelige, jeg ved snart hverken ud eller ind.

Og så ender jeg igen der. Hverken ude eller inde.

Om natten har de nu snesevis af opskydende tentakler ekstra fart på, og jeg kan høre de længste lige netop skrabende mod himlen.

Men mon ikke det eneste der kan ske, er at lidt blå flager kradses af? Ikke engang det. Man må gå ud fra, at himlens farve er lagt på med mange lag. Eller simpelthen er konstrueret med blåt materiale, hvad der så end er brugt. Bare bygherren ikke har haft et overskredet budget, eller været håbløst bagud. Presset til billige løsninger der ikke er en himmel værdig.

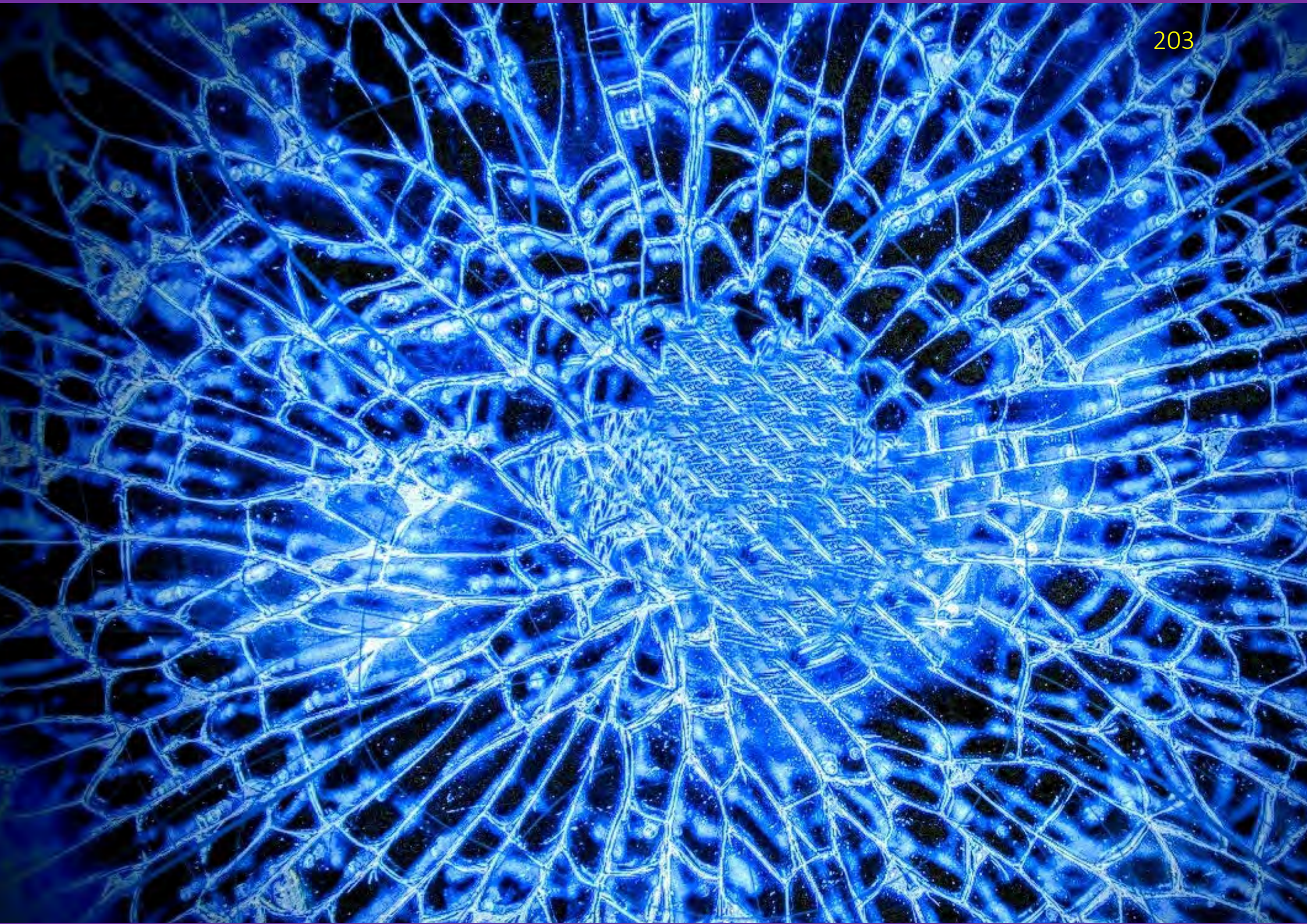
Jeg begynder at spekulere på, hvem der er kommet på idéen. Vi skal da bygge en himmel! Mon der er taget patent på himlen? Ejes den i al diskretion af et firma eller en nation? Er det bare en tanke, eller er konstruktionen en gang byggesjusk?

Jeg har aldrig været god til den slags, jeg ved intet om hvordan man bygger noget. Hvis jeg bare vidste bedre...

Jeg håber jeg drømmer.

Så jeg ikke vågner.

Dækket af stumper fra en sammenfaldet himmel.

Sen sommer

Sommeren knækker når fuglene holder op med at synge. Pludselig, lige før solopgang, i de tidligste timer hvor udsigten samler sig, sker det. Om det blæser eller ej, er det så kun vinden der kan høres. En susen inde i luften selv. Landskabets detaljer gør sig mindre, jorden bliver en lidt mere jævn men ru flade. Horisonten hæves nogle få grader, nok til at hive enhver uendelighed ud af himlen. Det blå hvælv mister sin spændstighed, solens lys fortyndes til adspredt blegt. Stråler giver op. Forsvinder mellem lidt mørkere grene, blade og kviste gør sig så småt klar til at pakke sig væk, skifter fra farve til silhuet. Skyernes glidende parader tøver, bliver til slør spændt ud som streger gennem øjne. Der ser at dage holder op med at begynde, at det nu er nætter der slutter. Fuglenes fravær er tegnet til at vinden kan begynde. Lavt, fra langt ude i bunden af udsigten. Dagen gryr ikke, natten slutter. Selv affaldsfuglene mærker forandringen. Der kommer små usikre hak i deres evindelige trækken mønstre på vinduerne. De næste måneder bliver en ensom susen i højere træers urokkelige kroner. Eller en blæst i baghovedet der suger blikket tomt, øjnene spejler sig selv. Ekko af stilhed. Og parkerne bliver kirkegårde. Der breder sig som ukrudt, som hvirvlende tæt tåge men kun lavt langs jorden. Så alle veje og skridt kun kan gå imellem og langs, mere og mere snævert. Og før eller siden ender i en indgang. Dét er ret så markant, ingen kan undgå et par måneder på kirkegården.

Når fuglene holder op med deres ivrige pippen hen på sommeren, er det bare en helt naturlig følge af årets cyklus. Så er det ikke underligt at vinden træder tydeligere frem. Simpel logik. Naturligt. Sommeren skifter måske karakter, ja. Det skal den jo! Men at der skal hives en kirkegård ind under alt, dét er lige på grænsen. Træls! Men sådan er det. Ingen vej uden om. Helt bogstaveligt, indgangene er smækket i og smeltet væk. Alle andre lyde suges op i den enerverende susen. Stemmer, biler, byen, alt forsvinder op. Væk over de træer der står overalt på kirkegården. Rækker videre op mod himlen. Der ikke kan løfte sig, tynget af alle de

forudgående års tavsheder. Grenene vikler sig ind i det hvidere loft, alle sidder alene på hver sin bænk. Også dem der sidder ganske tæt sammen, lyden af den tavse vind sluger ord, øjne, følelser. Nærhed er navne på gravsten. Der så også vender blikket indad, vender sig bort. Blæsten bøjer ned og rydder omhyggeligt op, glatter ud med græs og stedsegrønt. På nogle grave er der fugle af sten. Deres tavshed er blevet en smule større, deres fjer glattes af vinden. De er de sidste der letter, hurtigt er de væk. De var der næsten ikke. Affaldsfuglene sulter i den livløse vind, napper efter de små prikker der var gravfugle. Næb splintres af de små sten, og lykkes det at sluge en lille tidligere stenfugl, tvinges den væk af vægten. Lydløst klask når den falder hjælpeløst flagrende, lige op mod den hårde himmels væg. På denne sensommers kirkegård er himmel og jord hip som hap, spejl i spejl, retninger kun rastløs roteren, hvad der er op og ned skifter som vinden blæser. Den samme tavshed der blæste fuglenes kvidren væk. Da det var en sommer med nye dage. Da det ikke kun var nætters slutning.

Men det er jo da stadig sommer, og minsandten, alle har det bedste i vente. Som sidste sommer, og som da døde var levende. På den måde ender det hele godt. De tømte opadvendte øjne fyldes med tårer. Af glæde. Håb og forventning. For de fleste kommer efteråret. Så vinter og forår. Måske endda de samme fugle. Deres smukke sang i timen før solen forgylder en morgen. Det er hvad vi har, her på kirkegården. Forventning. Hvor det blæser op, men fra en anden kant, retningen kan høres, og bladene tørrer endelig ind. Raslen i gule og orange farver skimtes i det fjerne. Himlen får et vagt men ventet strejf af håb. Vinden, den tavse, trækker på skuldrene, og tænker på hvor den nu skal hen. For sjov rusker den i udsigten et par gange. Lidt som en storm om efteråret. Eller signal til afgang. Den knækker lige nogle solide grene på vej væk, bare for at vise sin styrke. I stærkeste sidste stilhed, der er ikke engang tale om vejrsystemers sammenstød. Med let foragt forlader den lydløse susen kirkegården. Efterlader plads til tro på parker og parkering, byer og biler. Gentagelsens fryd tørrer kinderne, det er ihvertfald hvad de fleste vælger, væbnet med tålmodighed. Vinden vinker og ved bedre, men den behøver ikke at vise det. Dens farvel for nu er endda en smule hånligt, den har en fast aftale om et år. Imens kan kirkegården blive til en rigtig rekreativ park igen. Og parken en del af en verden, hvor andet end

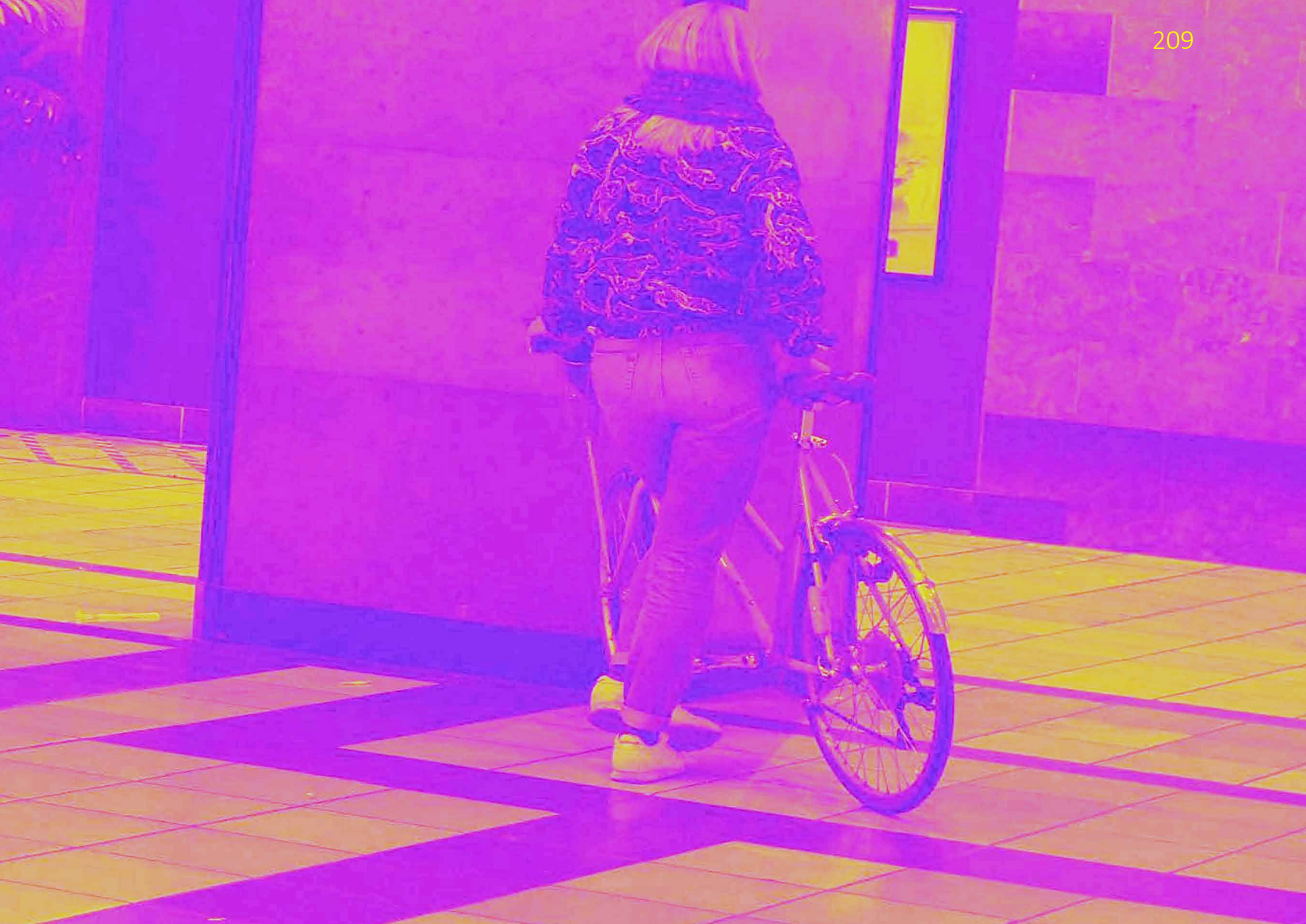
blæst er stilhed. Hvor nye grave kommer til, og de gamle atter får deres forstenede fugle. Sensommeren er ikke så lang, og vi glæder os allerede til næste sommer.

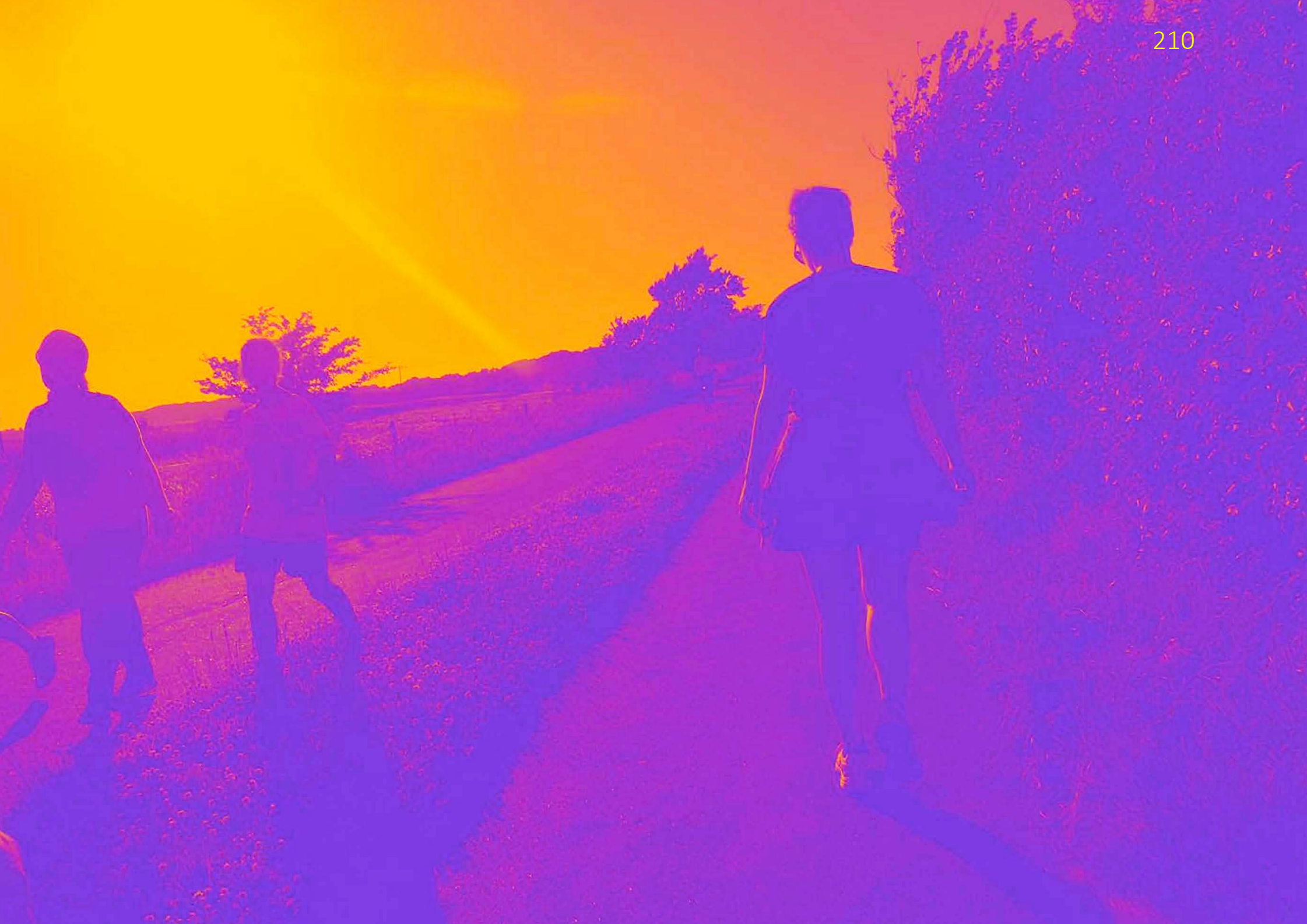
Et enkelt pip får os til at juble, vi er heldigvis ikke sådan at slå ud. Vi søger mod udgangene, vi har travlt. Vi skal nå at nyde efterår, vinter og forår. Og de smukke sommernætter før, ja det vi hurtigt efterlader, vi er også en naturlig cyklus. Et par stykker bliver tilbage, med en rest af tavs vind i øjnene. Der skæves en smule ned, og snakkes hastigt udenom. Vi skal skynde os. Nu hvor det er forbi, og den store kirkegård svinder væk under vores fødder. Bliver til de almindeligt hyggelige små, markeret med et kors på vores gentændte GPS'er og telefoner. Udflugt? Madkurv? Jada! Det er stadig sommer. Vi har travlt med at leve vores liv. Og snakker allerede om den smukke fuglesang vi har i vente. Næsten alle, ganske naturligt. Vi behøver ikke at aftale noget, vi mødes igen. Næsten alle. Affaldsfuglene bolttrer sig i den nyvundne luft, de skal også nå en masse mønstre. Vinduerne bulner en smule ud, de vil gerne kradses i. Nåja, horisonten husker at vippe på plads, himlen kan strække sig igen. Lidt farve får også lov, landskabet lapper hurtigt huller, fornøjet larm i alle øjne. Næsten alle, naturens cyklus og alt det der. Kun et par stenfugle rummer en tavs susen, men de er blot uanselige prikker i geografiens sprudlen. Og forsvinder helt i biologiens mangfoldighed. Vi vifter med armene, det er ikke kun for sjov. Vi øver os til at drømme i de lange nætter. Om fugleflugt uden det mindste knæk.

CENSORED

Af hensyn til redaktørens mor er dette digt blevet
bortcensureret!!!

Januar 1

Lyset uden for ligner barndommens lys
selvom det er slutningen af januar
et hvidligt lys, på samme tid mat og skarpt
luften er også anderledes
frisk og klar
frosthæb der nipper i kinder og læber
det var ved den tid min far havde fødselsdag
og altid sagde nu bliver det lysere
og det er rigtigt, det er blevet lysere
mørket trækker sig sammen dag for dag
som en flod der langsomt tørrer ind
myggene danser hen over det grågrønne græs
men fuglene er stadig tavse
som instrumenter
ingen endnu spiller på

Januar 2

Fugleskræmslerne
står ensomme tilbage
på den knoldede mark
og blafrer formålsløst i vinden

Januar 3

Jeg ledte i hele haven
og det jeg ledte efter, fandt jeg
en dråbe hvidt og gult lyste op
på den mørke baggrund

Når min mor nynnende satte den første buket
på bordet med vintergækker og erantisser
i den lille miniaturevase
var det en triumf
vi havde endnu engang besejret vinteren
fra nu af blev alting bedre
som en vifte af lys der foldede sig ud

Det er sådan, jeg tænker
da jeg ser de to vinterblomster
gemt bag brune blade, visne grannåle og snavset sne
fra nu af bliver alting lysere

Januar 4

En morgen hvor bilruden er lamineret
med frost er det ikke længere mørkt
da vi kører afsted
med kaffekopper og skoletasker
for at holde for rødt
og flette ind og ud mellem lastbiler og busser
er himlens blomst sprunget ud

Fra nu af kører vi mod lyset

Sidste stop

Når jeg bliver gammel
vil jeg ikke på plejehjem
min alderdom skal leves og nydes
i min egen kære rede

Vil jeg nemlig ikke nøjes
med bad hver fjortende dag
sidde i en stol og tælle
de hvirvlende nullermænd

Vil jeg behandles som en dronning
barber hårene af benene
farve hår som vanligt
dække bord med det fineste bestik

Vil kunne gå i seng når det passer mig
lade natten være helt min egen
skrive digte og breve på computeren
uden en nattevagt kigger ind

Vil jeg leve i mine minder
ikke kun med bord- stol og hospitalsseng
alt det jeg ejer har betydning
det skal man ikke tage fra mig

Måske drømmer jeg for meget
kender jo ikke fremtiden
men dette er mit inderligste håb
- hvis jeg selv får lov at vælge

Stilhed før storm

Hun sidder i sin stue
omgivet af de få møbler
der var plads til
resten gik til skrald
hendes tøj var nøje udvalgt
der var ikke megen plads

Det er morgen
snart formiddag
hun er ikke blevet vasket
kan ikke selv mere
venter tålmodigt
"der er andre end dig"
lyder svaret

En ung mand kommer ind
følger hende ud til vasken
han skal bade hende
tørrer hende i skridtet
hun kan ikke sige fra
det var blevet en nødvendighed

Ingen har hun blottet sig for
siden hendes mand døde
nu sidder hun her
med sin rynkede hud
krummede fingre
fuld af afmagt

Hun græmmes – er flov
den unge mand er høj
slank og solariebrun
har muntre bemærkninger
roser hende
flirter med personalet

Hun kan ikke længere holde sig tør
en kæmpe ble har hun på
den kan rumme meget
der mangler personale til at skifte
hun væmmes – føler sig ydmyget

Han følger hende tilbage til stuen
placerer hende i den eneste stol
giver hende et glas saftvand
sætter klokken fast på stolen
og forsvinder

Hun kan høre personalet på gangen
glade, grinende, fulde af liv
hos hende er der stille
tiden er gået i stå

Stjernerdryss

Jeg svæver over havets spejl
mellem gråhvide dansende skyer
hilser fuglene på min færd
ih hvor jeg elsker dig

Over mark og enge går min vej
ser ned på dyrene og på dig
sørgmodige tanker rammer mig
for jeg elsker jo kun dig

Du mærker - men ser mig ikke
selv om jeg svæver over dig
du kærtegnes kærligt af mine vinger
fordi jeg stadig elsker dig

Jeg svæver ind i intetheden
drysser stjerner på din vej
det er min måde at sige farvel
jeg har altid elsket dig

Toilettet på havnen i Calais

Rummet var nøjsomt pyntet med billeder på væggene. Det var ikke ligegyldige billeder men malerier og fotografier fra stranden og havnen, som den var engang. Fliserne i rummet var lysegrønne, og den hængende nostalgi passede fint ind i helheden af det ellers nøgne og upersonlige rum.

Bag et lille firkantet bord med hæklet dug sad hun – damen som hver dag passede havnens toilet. På bordet var der pyntet med plasticblomster i alverdens farver. Bolsjer indpakket i fint silkepapir lå i en lille porcelænskål som stod ved siden af den lille grønne tallerken.

Der var ikke noget bedre end at skulle forurette sit forehavende, og gå ind på et skinnende – duftende toilet med skummende vand i klosettet. Her satte man sig uden at lægge masser af lag toiletpapir på låget eller måske stå op for at forrette det nødvendige.

Fra den lille transistor lød der altid musik, smagen kan diskuteres, men det gav en stemning i det franske toilet. Fra disken hørtes damen ofte – bonjour madame eller au revoir madame. Ingen tvivl om andet end hun fik masser af drikkepenge. Men de var hende vel undt. For her blev man ikke opkrævet – her var rent og hyggeligt og betalingen var frivillig, selvom jeg da godt ved at hun helst så at man betalte en lille skærv. Det var velfortjent. Hver dag sad hun her fra klokken 07 om morgenen til klokken 19 om aftenen.

Jeg elskede toilettet i havnen i Calais.

Markens Maleri

Marken var omringet af frodige træer
bag træerne skimtedes Limfjordens blå vand
på marken gik en masse dejlige dyr
jeg standsede for at betragte dem

De brogede køer havde fået kalve
mødrene passede dem, som vi på vore børn
alle de små væsener var usikre på benene
stavrede af sted hen over marken

Et føl fandt tryghed mellem mor og far
alle tre stod de tæt op af hinanden
føllet diede trygt hos moderen
faderen slikkede den blidt på mulen

Det hele var som i et eventyr
den smukke natur med alle blomsterne
de nyfødte kalve - de smukke føl
deres endnu uspolerede liv

De skulle bare vide
hvor privilegerede de var

Årstiderne

Dag
svandt
julen er forbi
vinteren svigter
det er blevet forår
foråret sat ind for alvor
men vi er ikke blevet parate
pludselig hvirvler bladene rundt
og efteråret har lusket sig ind på os
vi bemærker den smukt blomstende lyng
og træernes kræfter i træernes vilde kroner
vil vinteren komme listende med sne næste år

Min mor

Mor jeg elsker dig, men livet gør ondt - og du forstår ikke at det er dine hænder der startede løbet.

Mor jeg elsker dig, men du suger alt glæden ud af mig - og udskifter den med sorg og savn.

Mor jeg elsker dig, men du fyldte mig med usikkerhed og dårligt selvværd - og følelsen af ikke at være nok.

Mor jeg elsker dig, men hvor længe kan jeg holde ud at du taler mig ned - og hvordan skal jeg kunne komme frem.

Mor jeg elsker dig, men du kommer aldrig til at ændre dig, det ved jeg - men jeg vil kæmpe videre for altid

Ensomhed

Det mærkelige er, at det føles stærkest blandt andre mennesker

Svært at indrømme, lige så svært at leve med

At være alene, er ikke ensomt

At være usynlig og overset, det er ensomhed

At ingen lytter og at blive fortalt hvad du skal gøre
uden forventning om at du har en mening

At være ensom med sig selv er svært
men at være det samme med dem man elsker,
er uudholdeligt

Jeg vil give dig
alverdens blomster
før de visner
alle de røde roser
vil jeg give dig

Galopere ind med dem
på min sorte hingst
før vindebroerne
bliver hejset op,
dørene smækket i

Jeg vil fjerne
alt dit tøj
elske med dig på jorden
til du råber
alting omkring os vokser
kæmpemæssige
solsikker og jordbær

Lugten af lyng og sand
salt fra latterens hav

Helt nede fra bunden
vil jeg finde dig levende perler
som bevæger sig,
synger som et kor
af søhesteriddere
igennem havfruernes lår

Postcard from The Loving Flame

Postcard from The Other Half of the Sky

Ao Nang Beach

Opus 9

Under the stars

The leaves of the palms rustle in the wind
 So quietly, so soft
 While I sit here pondering the pleasure to meet
 This darkness, so deep
 I caress my loves fingers while breathing the air
 So deeply, so soft
 While we are sitting at this bar, so far from the street
 This darkness, so deep

The bar disk forms the bow of a boat
 There's not much light helping the eye to see
 How simple it's made and really why should
 You think of that – why not listen to the sea

Cause the waves roll in as blond flowing locks
 So quietly, so soft
 As my loves blond hair slowly waves in the wind
 So silent, so soft
 This contrasts like the bright sunshine
 Contrasts the night
 This darkness, so deep
 While we listen to the music,
 Which some insects bring in

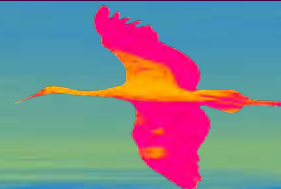
From darkness, so deep

-

I caress my loves fingers
 While breathing the air
 So dark, so deep
 While we are sitting at this bar, so far
 From the street

This darkness, so deep
 Cause the waves roll in as
 Blond flowing locks
 So quietly, so soft
 As my loves blond hair
 Slowly waves in the wind
 So silent, so soft
 Just lean back, just small talking,
 Just this real treat
 This darkness, so deep
 Still the leaves of the palms rustle in the wind
 This darkness, so deep

Just lean back, just small talking,
 Just this real treat this darkness,
 So deep still the leaves of the palms
 Rustle in the wind
 This darkness, so deep

Om at læse

Der er altså noget ved det med at læse
Fodboldtosser kan råbe sig hæse
Hooligans kan få nogle på frakken
Politikere få stress af dumrianers hakken

Jeg kan sidde så stille og læse
Solen kan skinne, og vinden kan blæse
Jeg kan kigge rundt og sige pyt
Hvad enten jeg læser gammelt eller nyt

Hvad kan SoMe egentlig præstere
Kan sende AI'er og meget mere
Småfilm og brokkerier er det nye sort
Jeg sætter mig stille og kigger bort

Mens unge brager ind i lygtepæle
Med øjnene fikserede på nettets kolde flade
Jeg kan kigge rundt og sige pyt
Hvad enten jeg læser gammelt eller nyt

En Coq Nito
19.11.2025

The oldest teenage girl

There is a small village
Not far from
The greater town
Consisting of them low
Simple houses you
See around

In the country side on
South slopes they hide
The daily life
Of homebound, stable
Silent, thinking persons
Less than half

Of the population
They represent
All way through
Still in this certain
Village is one who
Really may do

Changes to stability
Being the oldest
Teenage girl
That you may find
- Wherever you go
In this world

Not to say that
She has lots of this
Teenage stuff
Actually from outside you
May find my claims
Being bluff

Whatever her experience
- Which actually reach far
She is so
Naïve, unworried
Mentally complete fearless
And she goes

Head first into arrangements
Of most extraordinary kind
To experience
That she's misused again
Again, again and again
As a sentence

Hanging on her from
Early childhood
Bringing
Anger and mental dissolution
- Still something she picks up
Hides in her heart and
Make silent songs you can
Hear her singing

Det moderne mareridt

Mine mareridt er begyndt at antage nye
former: Hver nat jeg skal sove,
kræver min hjerne,
at jeg skal huske
et eller andet brugernavn,
en eller anden adgangskode,
som jeg ikke kender.
Jeg aner ikke,
hvor det brugernavn
eller den adgangskode fører hen.

Men min hjerne tror,
det er meget, meget vigtigt
og hver nat
forsøger jeg fortvivlet
at finde ud af det

I vågen tilstand har jeg lange lister,
man skal svare på af sikkerhedsmæssige

grunde,
og alligevel er man aldrig helt sikker på
- at man har gjort det rigtigt,
eller måske er det alligevel ikke sikkert,
fordi en eller anden hacker
allerede har gennemskuet
sikkerhedsindstillingerne
og man kan vågne næste dag til en lænset
netbank eller en profil på Facebook,
der er blevet overtaget.

Men det drømmer jeg aldrig om.

Mit mareridt hedder:

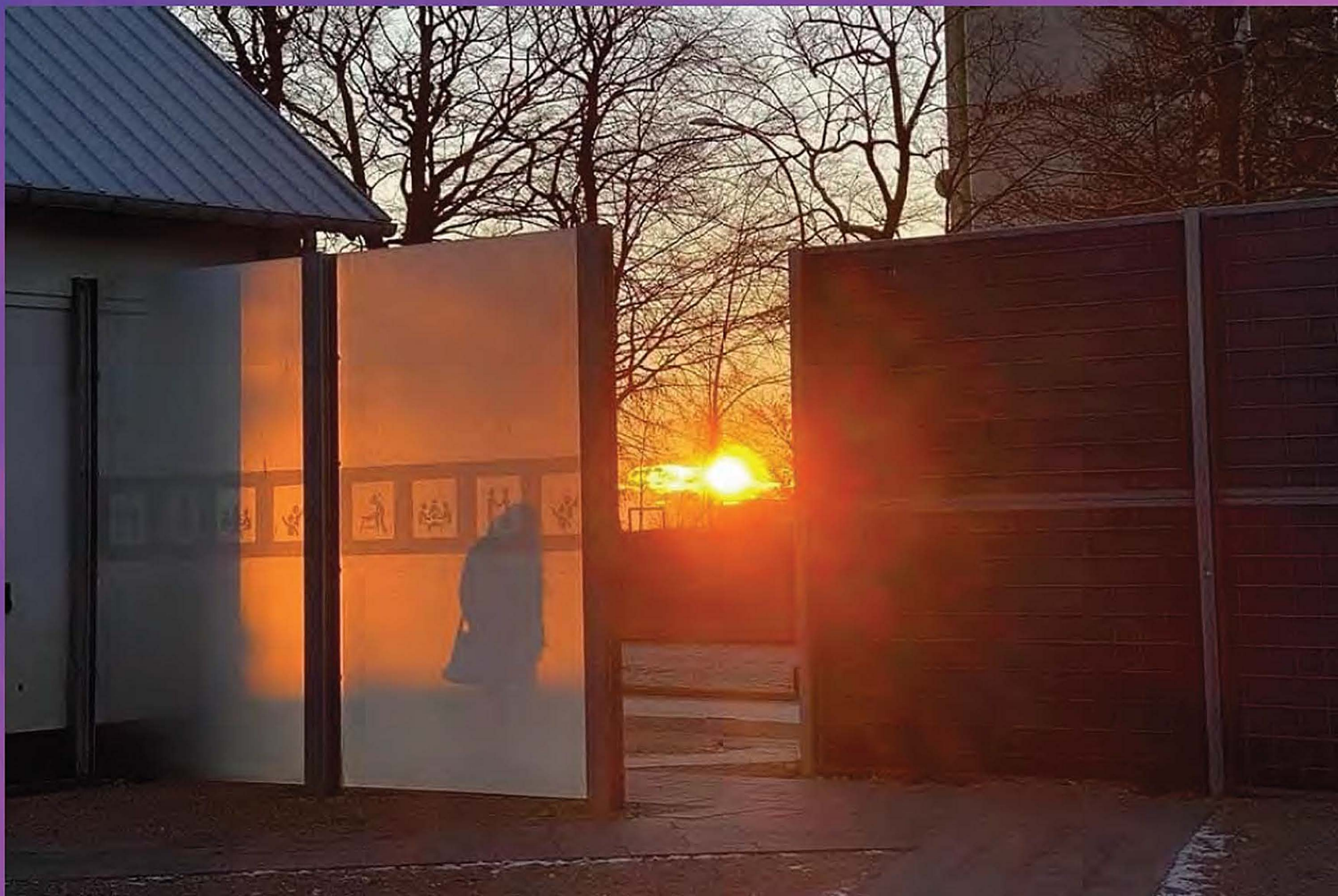
*Indtast brugernavn*_____

*Indtast adgangskode*_____

Anett Sällsäter Christiansen

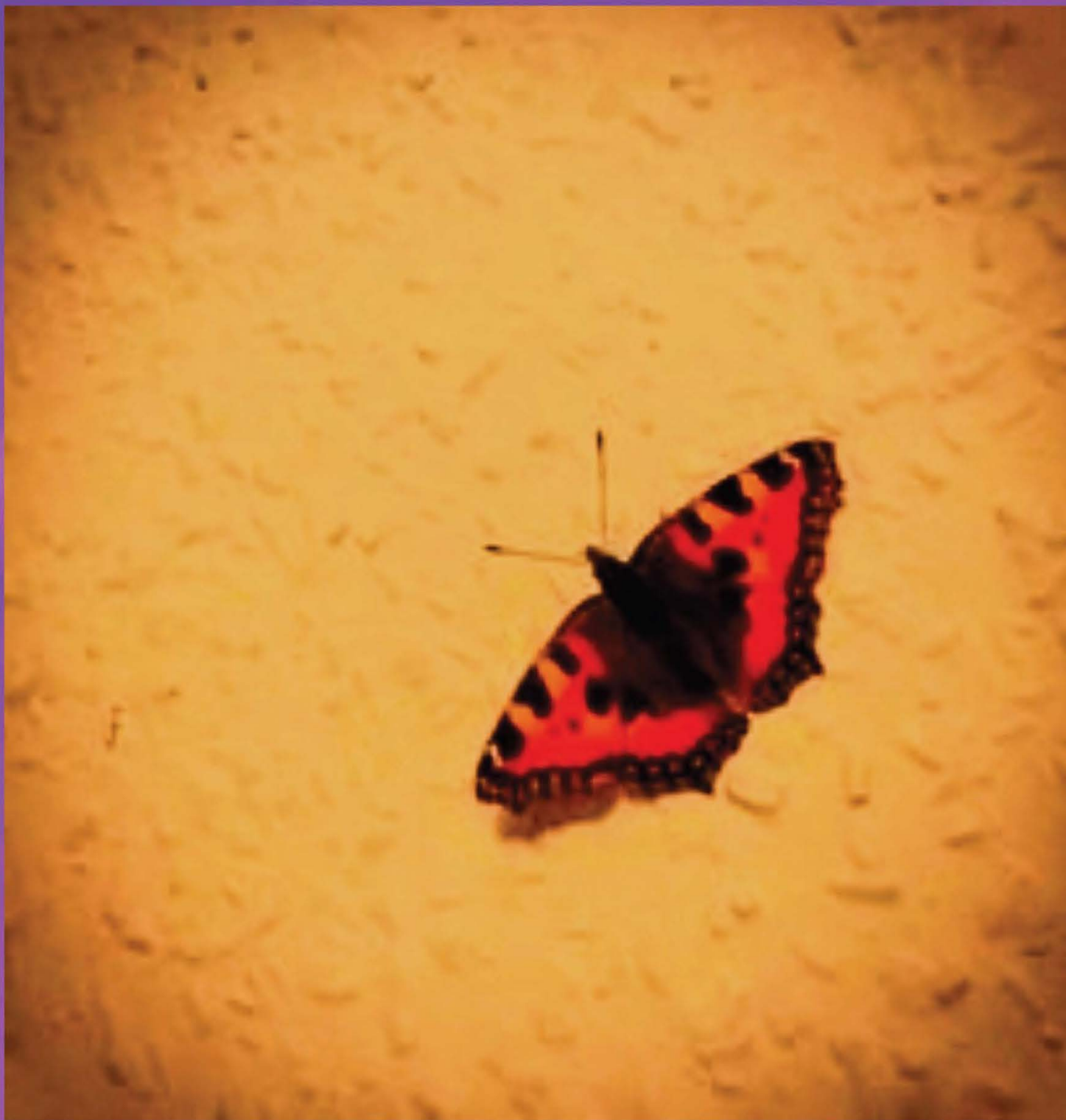
Fotoserie : "Gott och blandet"

Dig og mig

Jeg suger mig fast
Til dit ansigt
Med min knogle
Knusende
Plastic mund
Suger næsten
Belægningen
På dine tænder af

Du gengælder
Med dine smalle
Ironiske læber
Knap så voldsomt
Men med hele din
Inderlighed

Vores arme føler
Efter
På hinandens
Kroppe
De er varme
Og søgende
Afslører kroppens
Små fedme
depoter
Hos hinanden

Du presser dit
Lem ind imod mig
Og jeg kan mærke at det
Er meget stort
Meget stift
Meget hårdt
På mine lår
Drypper safterne
Fra min private
I store dråber
Ned

Vi er så klar

Og så.....

Stilhed

Jeg har lagt mig på
Dit bryst
Jeg kan mærke din
Lette sved
Nyeste sved
Klæbe venligt
Mod min krop
Vi er trætte
Begge to
Og mens vi ligger og
Slapper helt af

Mærker vi hinandens
Hjerter
Pumpe rolig
Og afslappende
Blod igennem kroppene
Og vi siger tavs
Tak
Og falder i søvn

Jeg holdt ude foran
kontoret
6.30
hver morgen

min gamle skoda med de
mange buler
og askebægret inde i
som var helt fyldt med
cigaretaske
-jeg parkerede hvor
jeg nu kunne komme ind
uden at det blev en særlig
pæn parkering

jeg sad
så jeg kunne holde øje med
døren ind til kontoret
og se når de andre
lønslaver ankom
og når chefen ankom

først der steg jeg ud

af min bil
og gik med zombie-skridt
over til de andre

chefen kom
altid for sent
-når han stod og låste op
for døren
så han
irriteret ud
men også stolt over
af at han kontrollerede
alle disse folk
der arbejdede i hans firma

-han var gruppens-
inkarnation
af en gudelig substans

vi hilste på hinanden
og gik indenfor

kontoret var fyldt

med papirer
og mapper
i stabler
det så faktisk ud til at
der ikke var ret meget
styr på det

der var 2 skriveborde
et til chefen
og et til hans kone
-som delte pladsen med
'bogholderen', når han nogen
gange kom forbi
på kontoret

den lille frokoststue
havde plads til 12 personer

jeg havde min faste plads og
det havde de andre også

der blev drukket morgenkaffe
og snakket lidt løst og

fast om hvad der nu var
relevant at snakke om
i en frokoststue i
indre københavn
i et firma der nåede
helt ud til amager og helt op til hillerød

-og hvor
chefen lod som

om at han bekymrede sig
for os

og hældte vand ud af ørene

når vi fortalte
om vores liv og levned

intet kunne være mindre
relevant
for ham end forholdet til os
og vores liv

-johnny

var ikke johnny
herinde
han var

lorte-johnny
og han var lønmodtager
en lønmodtager
hvis arbejde

var at tømme
mobile toiletter
der blev brugt når
der var håndværkere
i de forskellige
lejligheder
på de forskellige
toiletter

i de forskellige ghettoer
-han fik ikke spor kredit
for den vigtige funktion
som han havde
i og med
at det ikke var mange mennesker

der lod sig overtale
til denne slags job

men johnny
ham kunne man stole på
han var en ven af
folket
og af chefens
pengepung
og ansigt udadtil

i starten var han så
livlig og sjov
fyrede ofte en plat vittighed af
lagde an på mig
til firmajulefrokosten
med sit spraglede slips på

de andre ansatte
i dette utaknemmelige firma
af dem kunne nævnes

filippinske
unge piger
der lignede hinanden
og som aldrig stillede
spørgsmål til løn og
arbejdsforhold
til julefrokosterne
mødte de talstærkt op
og var i rigtig god
feststemning og de havde stor
respekt
for chefen
som jo var en mand
og en magtfuld mand
i deres øjne

mon ikke at de alle
drømte om at blive erobret en
dag
og stikke af
med dette
overhovede
af en stærk mand tangerende
autoritær
chef og åndelige leder

gode venner med
kapitalismens højborgere
i det pengestærke miljø

og stærkt konservative
forgreninger af
pengemænd i alle aldre

-og han var vel også
meget flot fyr
chefen
meget stor
og markant
med en kæmpe mave
stærkt gråt hår
og de indfattede briller
-altid en ren skjorte på
og opførte sig som
en kongelig
eminence
der i den danske hverdag
var en slags helt
en slags meget
vip

- og det var så
ansigtet udadtil
men indeni
virkede det som om
at han var mere rodet end
hans skriveborde og ikea reoler

rodet var sat i system af drømme
drømme fra en konservativ

pengemand
om et
succesfuldt
firma
med en stor
indkomst

han var direktør
her i vores dejlige land
og hans drøm
hvilede på de danske arbejderes
råstyrke båret oppe af deres hænders -
ærlige arbejde
den danske arbejdsstyrke
der tog deres socialdemokratiske hjerte
med sig på arbejde hver dag
arbejdede hårdt og inderligt

og på trods af den store forskel
både på indkomst
og mandshjerte
skulle de alle
leve side om side
i den danske
mangfoldige
smukke
og en konge værdige
andedam

Jorden taler

Isen smelter
Temperaturen stiger
Dyrene uddør
Insekterne forsvinder

Kapitalismen breder sig
Hver en plet opdyrkes
Alle mennesker skal udnyttes
Grådigheden er uendelig

Intet varer evigt
Kullene er opbrugt
Olien bliver udtømt
Fiskene er væk

Indianerne ved det
Dyrene fornemmer det
Jorden føder os
Vi lever af den

Jorden viser os tegn
Ser vi dem ?
Jorden taler til os
Lytter vi ?

Sverige mit eventyrland

For barnet er alting nyt
sanserne er vågne
indtryk suges ind
rejsen begynder

Vandet i bækken risler
strømmer mod havet
våde sten flyttes
af små hænder

Fiskehejren spejder
efter fisken i vandet
musvågen betragter musen
der løber i græsset

Sortbrogede køer travler
over marken
spiser og gror
uden at kende deres skæbne

Grævlingen ligger død
i skovbunden
hvem tog dyret ?
jægeren eller alderdommen

Skovens stilhed brydes
jetjagerne flyver lavt
vi børn jubler af spænding
maskinerne begejstrer os

Eneboeren fortæller
om fortiden på åser
han fødtes i skoven
og vil bo her livet ud

Friluftsbadet genlyder
af leg og råb
jeg er lige ved at drukne
en voksen løfter mig op

Jeg skammer mig
kan godt svømme

Fortæller det ikke til mor
tavsheden griner

Jeg længes efter tiden
hvor barnet var nysgerrigt
jeg vandrer
mod det ukendte

Uden drømme - ingenting

Peter sad og stirrede op i en 100 watts pære
mens onklensagde ”nu skal vi altså være stille!”
og han lagde sit ansigt i de rigtige folder
mens han sad og tænkte
”hold kæft, mand - der må da være en verden uden for det her!”

De gamle mennesker, som slet ikke var så gamle – kun af sind
vidste intet om hvordan man skrålede med til en af Beatles' nye sange
og Peter gik uden for og brækkede sig
helt bogstaveligt, endda – han fik det så fysisk dårligt af at sidde der rundt om bordet
med al den ligegyldige snak.

De talende jakkesæt kunne fortælle med masser af fine ord men de anede ikke hvordan
man stavede til ”barmhjertighed” - kun ”slagtoffer”, og det forstod Peter ikke.

Peter var en stor, tankefuld dreng på 12 år som tænkte
”det passer ikke - Gud har lovet at han altid vil være der for mig!”
og han gik hen til sin far og sagde ”er det ikke rigtigt, far?”
”Jo”, svarede hans far. ”Prøv at se på det træ, der. Det har Gud skabt.
Det er så smukt og fint, hvor meget mere tror du så ikke, at han vil være der for dig og mig? ”

Peter følte, at Århus var som en by med sorte regnbuer - folk kunne godt se regnbuerne
men de manglede fantasien til at se dem. Men hans far kunne sige tingene, så de blev forstået.

Far stod ude bagved med sin grønne Cecil
omhyggeligt gemt bag ryggen og så sagde han
"nå, har de kæftet løs igen?"

Far vidste heller ikke, hvordan man sang med på en ny Beatles-sang,
men han sang lidt på en gammel sømandssang
da gæsterne var gået

Tiden gik, og Peter blev voksen.
Han blev boende hjemme og da han blev 18 år
ville han gerne have en bil
og så købte far hans knallert
og så var der råd til
den lille, splinterny Citroën Dyane.

Far vidste nemlig godt
at en bil var vigtig
og han respekterede sin søn
for at ville noget med sit liv
selvom han i deres samtaler
gjorde meget ud af at fortælle
at Peter skulle huske at være
medlem af en fagforening
og passe sine tiing

Og Peter, han var noget for sig.

Og han besluttede at flytte til London
og da hans onkel sagde, at nu skulle han jo huske på, at det var dyrt
at bo i London sagde han med et grin:

”Jeg kan jo altid bare slå et telt op
ovre i Hyde Park!”

Men han tog afsted og sad der på Dana Regina
med den lille Dyane på bildækket
og en flaske vin i hånden på agterdækket
og sang for sig selv mens solen gik ned
”let me take you down, ‘cause I’m going to Strawberry Fields –
nothing is real
and nothing to get hung about

Strawberry Fields forever....”

Og han mødte venner, der blev som
en helt ny familie når de sad og hyggede nede på Indian YMCA
og dem kalder jeg for eksempel
for Uncle Kim og Aunt Jude
og derovre mødte han en kvinde
som blev min mor

Og en aften over en flaske vin
gik lyset og blev erstattet af stearin

100 watts-pæren blev kylet ud og efter noget tid brød lyset frem

da dagen begyndte
over London

Peter var min far – og det er han heldigvis stadig.
Og min farfar hed Frede. Og jeg mærker deres arv og blodet i min krop

Jeg vil drømme resten af mit liv - intet sker uden en drøm, ingen tragedie uden en drøm

og ingen lykke uden drømme og ingen musik uden drømme

Jeg vil drømme
Jeg vil skabe
Jeg vil leve

Resten af mit liv.

Når solen står op vil jeg huske blodets bånd
resten af mit liv

Og jeg står her på Indian YMCA midt i London hvor intet er forandret
tårene presser på for jeg kan mærke, at i London blev jeg undfanget
- der har jeg mit hjerte.

Amen.

Hvor end der er liv....

Da jeg var to år gammel
var det at du forsvandt fra mig
du forsvandt ind i en sky
af arbejde og kurser og skænderier
forårsaget af selvbestaltede
konger og dronninger omkring os
mens jeg egentlig bare
ville købe en time af
min fars tid om dagen

Og ingen af os kunne holde det fængsel ud
så vi skændtes så det bragede
og spærrede hinanden endnu mere inde
i den ulidelige sky

Men engang imellem kom du
på besøg og så var livet bare fantastisk
du tog mig med på ture
og du spillede dine yndlingssange
hele tiden

når du bare var der
ja så var der ikke nogen tvivl
tvivl om din kærlighed

Hvor end der var liv
var der håb

Jeg var alene
det meste af tiden
det føltes som om
begge mine forældre
havde så travlt med at arbejde
og det jeg vidste om dig
var det jeg så når du var sammen
med alle andre og ikke var
bange for at være en dårlig far

Jeg husker duften af din aftershave
når du gav et knus
og at dit yndlings-tvshow var

Halløj på Badhotellet
og jeg glemmer aldrig når du
talte fra bunden af dit hjerte
og jeg følte at min far var
den klogeste og stærkeste mand
i verden

Jeg ville give hvad som helst
for en enkelt tur mere til London med dig
eller også bare at sidde en hel aften og se
en fantastisk film
ville være så cool

Ja, den dag i dag er der intet
jeg hellere vil have
end en time af min fars tid
selvom du sidder på et plejehjem med
Parkinson

Og hver gang jeg hører John Lennon eller
tager et skotskternet halstørklæde på
mærker jeg min far's
skridt, tanker og drømme

Uden drømme - ingen dyb søvn som
får hjertet til at tage turen rundt om øen,
drikke en pint og vågne med et sæt

Hvorend det sker
for hvorend der er liv
er der håb

Må vi leve for evigt, for evigt og evigt

I højttaleren hører jeg Simon and
Garfunkel: "In my little town
I never meant nothing
I was just my father's son"

For Uncle Kim sagde i sommers, at han
altid tænker på far, når han hører den, og
jeg mærker blodet bruse i min krop. Og
det, der gør mig stolt, er at være min fars
søn.

Når som helst, der er liv - kan håbet vokse
med musikken.

Smil til verden - så kan det være den smiler igen!

Her er så smukt og stille. Himmelen er blå, selvom klokken kun er 5. En bil kommer kørende ned ad vejen, og jeg kan se enkelte familier i blokken overfor, som er ved at gå i gang med dagen. Der er stille fuglesang, og jeg står her på min altan og nyder virkelig det her øjeblik. Og samtidig går mine tanker tilbage, til da jeg mødte Christina.

Livets ironi var så slående. Og hun omfavnede computeren og dansede krigsdans, da hun læste et digt, jeg havde skrevet til hende, og hun var som en glad, lille pige, når vi gik tur ud til hendes udkikspunkt tæt på sanatoriet ved Ho Bugt på vejen der leder væk fra Hjerting og hun balancerede på jordhøjene på stien. Og jeg måtte bare knuge hende ind til mig, og hun sagde "du er så sød mod mig." Og jeg kyssede hende, og vi fortalte hinanden, at vi elskede hinanden. Hun var bare så sød - som en magnet, uforudset - som en komet ! - havde jeg set et fantastisk, vidunderligt syn og endda fra første gang, jeg så hende.

Hun var et sendebud fra evigheden,
der kom med ét budskab:
Smil til verden - så kan det være den smiler igen!

Mit liv er mig - og jeg er mig

Min glæde er mig
Min angst er mig
Og jeg ved ikke alt - og det er frihed !

Men jeg var forelsket over evne, og det varede ikke længe, før lyset blev slukket, og det blev mørkt med et brag, der for en stund fuldstændigt overmandede alt. Men midt i den fiskestinkende, Jantelovsbefængte by på vestkysten, der havde lagt sin klamme ånde ind over mig siden fem-årsalderen da jeg kom fra Århus sammen med min familie begyndte jeg at tænke på de ting der giver liv og på at finde dem. Ikke være bange for Janteloven, ikke være bange for at være anonym, ikke være bange for indremissionsk kulturarv og mennesker, der sad med hovedet oppe i deres røv og talte deres penge, men ikke vidste en skid om livet - men turde mærke livet og drømmene. Turde leve!

Hemmelighederne var sluppet fri, og de ville ikke tilbage. Som på en gåtur med en vidunderlig kvinde stod jeg ved et udkikspunkt og spejdede efter de ting, der giver liv. Sætter fri! Skaber begejstring! Giver lyst til at kende rytmen og teksten fra alle sange, jeg elsker, gå i skoven og se solen danse og synge med frit fra leveren. Og de næste fem år blev alle kvinder jeg mødte sammenlignet med the long lost love, så jeg kunne se, om de var værd at satse på. Men der var ingen som Christina.

Stuen genlyder af musikken fra
musicalen om Peter Sabroe, mens jeg
står og vågner op til hverdagen.

Og nu er skiven nået til sangen
hvor Svend Aage har mødt bondepigen
Anne Marie, der sætter hans hjerte i
brand:

"Hvad er der sket, som en magnet,
uforudset som en komet, jeg har set et
fantastisk, vidunderligt syn, gemt som
fange nu, min verden går i tu, hvis jeg
ikke får set hende mere....Ser jeg det
igen så tager jeg hende hen, langt
herfra hvor planeterne er..."

Og kaffemaskinen brygger
mens røgen står op
og jeg hvisker hendes navn

Frihed

Til Christina

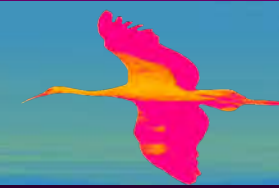

Afgrundens sorte tårer

Natten er stille.
Kulsort,
stjernerne blinker
som diamanter.

Vi er blevet
som fremmede,
der ikke kender hinanden.
Vi har bygget
en mur af kulde
imellem os,
sten for sten
har vi lagt grunden
til de knuste hjerters slugt.
Dybet drager.

Afgrunden
samler vore tårer.

Lanterner i natten

Adskilte må vi leve med savnet.

Sorgen vrider hjertet om.
Smertefuld klagende kval.
Forvreden i sårvar vande.

Vi færdes i separate rum,
kun opholdsstuen har vi fælles.
Men den er nu lukket af.
Vi mødes ikke mere.

Fortabte i følelsernes kaos
fortsætter vi vores aftenvandring
under stjernernes skær.
Hver for sig og alene.

Kastanje-alléens katedral
som svagt og delvist oplyst
af gadelygters dæmpede lamper
giver indtryk af åbninger.

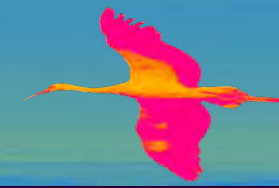
Som lokkende lanterner i natten
med et skær af venlig varme
afmærker de vejen, sætter de grænsen.
Lukker tunnellens rum.

Men der er stilhed, omend ildevarslende
her i alléens afsondrede verden.
Hjertet vrider sig i smerte.
Søger en trøst i træernes tyste smerte.

Et brød med krummer i.

Der var jo så det lille fattige franskbrød,
der ikke ejede til det tørre brød,
men som gerne ville være et ordentligt brød
med nogle gode store bøffer
og have råd til at få smør på brødet.
Imidlertid var det ærgerlige ved det,
at brødets bager havde slået større brød op,
end han kunne bage.
Så det lille franskbrød endte med at blive lidt brødflov,
og selvom der var krummer i det beskedne brød,
så måtte det alligevel bryde med sit forsæt.
Brødet fandt slutteligt ud af,
at det til syvende og sidst er bedst
at være sig selv.
Fra da af tjente det til sit brød
som det daglige brød.
Nu gik det lille franskbrød som varmt brød
og kunne sagtens brødføde sig selv.

Tab og vind med samme sind.

Der stod hvirvlende blæst om vinder-vinden
i den hæsblæsende og stormfulde konkurrence om det største sus.
Et stormende bifald lød til den stormombruste og feterede vestenvind.
"Vinden vender. Nu får jeg medvind.
Nu venter et liv i sus og dus."
Som den vindende vind sagde med en susende stemme, lidt forpustet og vindblæst.
De øvrige deltagere blæste uanfægtede videre, som de gode tabere de var.
Man sagde til sig selv,
at chancen var borte med blæsten.
En lille brise udtrykte: "Blæse være med det, når bare man ikke er oppustet."
Kun et enkelt svagt hviskende pust hørtes
i en misundelig raslende blafren;
"Højt at flyve, dybt at falde."

Skam

Og bomber falder
mens vandet stiger
og isen smelter
bag brændende byer
regnskoven knæler
mennesker knæler
med foldede hænder mod himlen
barnløse mødre
og død og
hvad nytter det
at sortere sit skrald
når verden er en losseplads
og fluer sværmer om dyr
der dør som fluer
af sult
med maverne fulde af plast
nutidens børn med fortidens lidelser

befolkningspyramider
med alt for brede bunde
og midt i dette onde
sidder jeg
overmæt og tørskoet og tryk
og tænker
hvis man nu kunne falde på cykel
og slå sig bare lidt
så man havde en grund til
for en stund at
trække stikket
og
puste ud
krølle sig sammen
og måske endda
få et par tanker
med på vejen
jeg skammer mig
helt ind i knoglemarven

"A grandpa's fairytale to his grandchild"

Af Niels Østergaard, vores grand old man

How man was born

A grandpa's fairytale to his grandchild

Come here, my dear grandchild
Come. Sit on my knee
And I'll tell you the story
Of how it may be
That man was born
Many years ago
As far as your grandpa
Was taught to know

Well, before time of life
There were just two things
In the world as I remember
That ever could bring
Anything together
It was mother Sky
And far down below her
Father Earth; he cried

Why he cried, my grandchild
He cried for a wife
No doubt he felt so alone and
Not worthy of life
I'm nothing alone
He cried in the sky
Here is cold, here's nothing
None of any kind

Well mother Sky could hear him
From high in the sky
And how come I really don't know
So please don't ask why
But grandpa knows
She looked his face
She loved him from first day
Quite a new age

Yes they fell in love and
Most beautiful tings
That ever is developed
Their love life brings
Colours are formed
The seas are made
Beginning, as land grows
Quite a new age

They made love anywhere
On land, in the sea
Anywhere in this area
Where lovers may be
Together alone
In a beautiful land
But still they did not know
That they made man

But then, my dear grandchild
It happened to be
Mother Sky became ill and
She could not foresee
What happened if she
Went on with her
Father Earth, her true love why
She left the earth

She stayed in the sky for
Nine months, if I'm right
Then she came to Hokkaido
Gave birth for a child
A beauty as you
My dear grandchild
But alone on the earth
In wilderness life

Why it cried, my grandchild
As you also may do
If you're hungry or thirsty
Or you're cold and blue
A cry for warmth
And she, mother Sky
She knitted the sun to
Keep warm her pride

This is why, my grandchild
As you also may see Hokkaido
is the best place
On the earth to be
Best fish, best fruit
The best of all
And here, dear, the first child
Of all was born

Mother Sky made the sun
Shine every day
Produce flowers and food for
The child that she made
Father Earth was happy
Gave her the land
That we call mother earth
This gift for man

hWŜE ōλt ōηNŜ ŜyτdzEf
 āLJNŜRŜ YλyŜ ōλyEŜN
 tηyŜ YλE ōλfōI-EŜ
 zE τfēŌŜ KŌZWKSy?ŜE ōλth

That 's all, folks!